Pope's College
Sawyerpuram
ESTD · 1962
Vel primus vel cum primis

Dr. G. U. Pope Commemoration Souvenir

1963

Pope's College
Sawyerpuram
ESTD · 1962
vel primus vel cum primis

Dr. G. U. Pope Commemoration

Souvenir

1963

CONTENTS

		Page
Dr. G. U. Pope ...		(Frontispiece)
Lest We Forget! ...	(Editorial)	
Messages ...		
1. Salute to Sawyer ...	Rev. Canon Thomas Sitther, M. A., D. D.	1
2. George Uglow Pope ...	Rajaiah D. Paul, M. A., I. C. S. (Rtd.) (General Secretary, Synod of the Church of South India)	2
3. Early Years of Dr. Pope ...	Dudley Pope	11
4. Dr. Pope's Labours at Sawyerpuram ...	Rev. P. Jebamani (Circle Chairman, Sawyerpuram)	17
5. The Tanjore Ministry ...	(The Annalist)	20
6. Dr. Pope's Sojourn in Ootacamund ...	Miss Hilda H. Kitchen (Principal, C. S. I. Gell Memorial Girls' High School, Fernhill, Nilgiris)	22
7. Dr. Pope's Stewardship at Bangalore ...	Rev. I. L. Thomas M. A., (Cantab) (Warden, Bishop Cotton Boys' High School, Bangalore.)	24
8. George Uglow Pope — The Last Phase ...	Miss Dorothy Pope M. A., (Mansfield College, Oxford)	25
9. A Letter from Mr. T. O. M. Pope ...		27
10. Dr. G. U. Pope ...	'The Times' — London — 12—2—1908	29
11. A Note on Dr. G. U. Pope's Family ...	Dudley Pope	31
12. Dr. G. U. Pope — A Great Tamil Scholar ...	Dr. M. Rajamonikkam M.A., L.T., M.O.L., Ph.D., (Reader in Tamil, University of Madras)	33
13. Dr. Pope's Spirit of Universalism ...	Prof. T. P. Meenakshisundaram (Head of the Department of Tamil (Arts) & Linguistics, Annamalai University)	35
14. Dr. G. U. Pope — An Ambassador for Tamil ...	Prof. P. Jothimuthu M. A., B. D., (Professor of Tamil & Head of the Department of Indian Languages, American College. Madurai).	39
15. The College Coat of Arms		44
16. The First Mile ...		45

Tamil Section

Advertisements

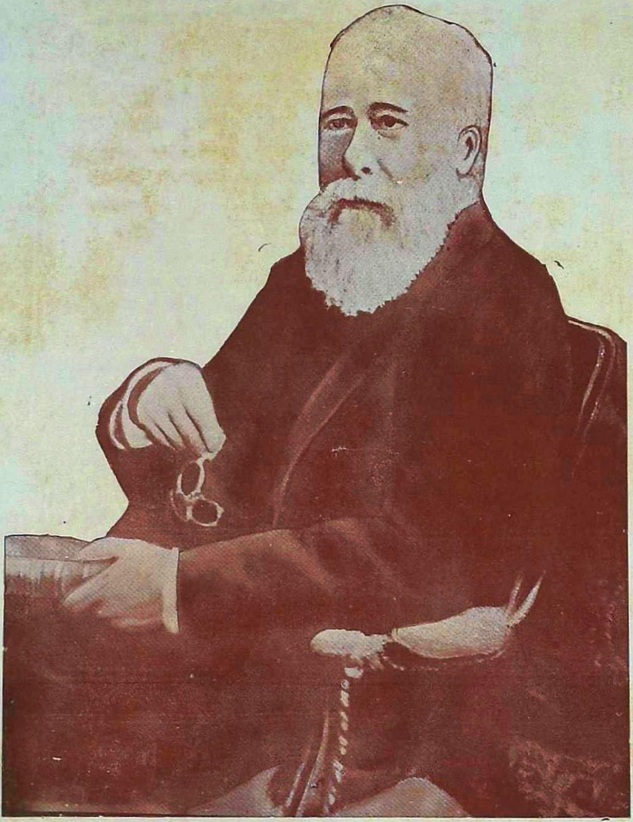

Dr. G. U. Pope

(1820 — 1908)

LEST WE FORGET! (Editorial)

There do happen at times events which when viewed later would baffle one's belief. The birth of Pope's College at Sawyerpuram almost overnight is one such phenomenon. *Grace Abounding* may perhaps be the caption best suited to the story of the epic effort of its sponsors in making their little go a long way. The gallant sacrifices they made, the bounteous response they elicited, and the heroic pioneering of the Staff and students of the College in the first year of its life—all these should not go unrecorded.

It was also thought fit that in such a record the pride of place should be given to Dr. G. U. Pope, whose hallowed name the new College so proudly bears. While Pope may be honoured here and elsewhere in a vague manner, there is a danger of his life and work becoming distant legends to this generation. Hence an attempt has been made in this *Dr. G. U. Pope Commemoration Souvenir 1963* to collect authentic information about his life and mission from the very best sources possible. In this attempt we were fortunate in discovering after so long two of Dr. Pope's grandchildren, who have made valuable contributions to this publication. The labours of Dr. Pope in several places in India have been recounted by persons closest to those institutions which Dr. Pope himself founded or developed. Space has also been devoted to the assessment of Dr. Pope's services to Tamil by some foremost

scholars and Professors of South Indian Universities. Some of them have been written in English, at our request, to acquaint our friends abroad with the esteem in which Dr. Pope is still held by the Tamils.

The numerous friends and donors who assisted in founding this College — particularly the indefatigable Pope's Old Boys — and the small but significant group of our overseas friends, are all naturally anxious to see the infant College at work. We have therefore appended herewith a section happily entitled: 'The First Mile', which so vividly re-capitulates for them our doings during the momentous first year of our existence. As if to facilitate those who are too busy (or lazy?) to read lengthy accounts, the Souvenir is profusely illustrated.

Our thanks are due to the large host of our advertisers who have generously borne the entire cost of production of this handsome publication.

We release this *Dr. G. U. Pope Commemoration Souvenir 1963* as a small token of our great esteem for a missionary educationist who lit the lamp of learning in these parts of India. We do hope that this publication will serve to create a revival of interest in Dr. Pope and his monumental work, and bring the new College, founded to perpetuate his memory, to the sympathetic notice of as wide a circle of friends and benefactors as possible.

The President of India
Rashtrapati Bhavan,
New Delhi-4.

No. F. 9 (3) - G / 63.

February 28, 1963
Phalguna 9, 1884 (Saka).

Dear Shri Muller,

The President is glad to learn from your letter of the 21st February 1963 that a College has been opened at Sawyerpuram in the memory of Dr.G.U. Pope. He sends his best wishes for the future of the College and hopes that it will be a worthy memorial of the great scholar whose name it bears.

Yours sincerely,

S. Dutt
(Secretary to the President)

Shri D. S. George Muller,
Principal,
Pope's College,
Sawyerpuram,
Tirunelveli District.

Vice - President
India
New Delhi

February 28, 1963.

Dear Mr. Muller,

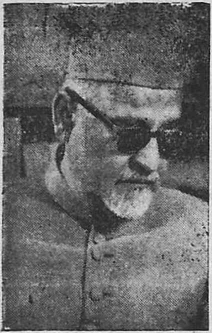

Thank you for your letter of the 21st February.

I send my best wishes for the success of your Inaugural Souvenir.

Yours sincerely,

Jakir Hussain

Mr. D. S. George Muller,
Principal, Pope's College,
Sawyerparam,
Tirunelveli Dist.

Raj Bhavan
Guindy.
Madras Governor's Camp P. O.
March 2, 1963

MESSAGE

It gives me great pleasure to know that Pope's College at Sawyerpuram will soon have a building of its own. The College, I find, is named after Dr. G. U. Pope a Tamil scholar, whose pioneering work in translating Tamil classics into English has earned for him immortal name in the world of letters. I am sure that the example of Dr. Pope will be a source of inspiration to those who teach and are taught in this College. That the enrolment of the College in 1962-63 reached the maximum sanctioned strength of 160 in the Pre-University Course, is sufficient indication of the gro wing demand for education and the popularity of the institution. I wish the College every success.

Bisnuram Medhi
Governor of Madras.

கு. காமராஜ்,
Chief Minister of Madras

Fort St. George
Madras
27-2-1963.

தமிழுக்கு பெருமை தேடித் தந்த டாக்டர் போப் அவர்களின் பெயரால் அமைந்துள்ள தங்கள் கல்லூரியில், போப் அவர்கள் பெயராலேயே ஒரு நினைவு மலர் வெளியிட இருப்பது அறிந்து மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

மலர் நல்ல முறையில் வெளிவர எனது இதயங் கனிந்த நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

காமராஜ்

கல்லூரி முதல்வர்,
போப் கல்லூரி,
சாயர்புரம்,
திருநெல்வேலி ஜில்லா.

Minister of Steel and
Heavy Industries,
India.

New Delhi
March 12, 1963.

MESSAGE

In the present age when distances are shrinking and countries are coming closer and closer, the need is great for harmony and synthesis between the cultures of the East and West. In his time, Dr. G. U. Pope, the great Tamil Scholar and linguist, who was a great friend of India, made valuable contributions towards East-West understanding by interpreting, with all human sympathy, certain aspects of the Indian culture and lore to the West. His translations of 'Thirukural' 'Thiruvasagam' are themselves ever-lasting tokens of his scholarship and love for Tamil.

I am glad to know that Pope's College, Sawyerpuram, which is a fitting monument to the great scholar, is endeavouring to promote the lofty ideals of knowledge for all and uplift of the under-previleged, which were so dear to him. I wish all success to the College, which is fast growing into a popular centre of learning, and send my good wishes on your bringing out the Inaugural Souvenir.

C. Subramaniam

Sri D. S. George Muller,
Principal, Pope's College,
Sawyerpuram (Tirunelveli Dist.)

N. D. Sundaravadivelu,
Director of Public Instruction.

Madras
14th March 1963.

Dear Mr. George Muller,

It is a happy idea on the part of the Principal of Pope's College, Sawyerpuram, to arrange for publication of an Inaugural Souvenir for the institution. The varied services of Dr. Pope to the cause of Tamil have placed the Tamil world in a deep debt of gratitude. I hope that the souvenir will serve to popularise the several aspects of Dr. Pope's work among the present generation.

Yours sincerely,

N. D. Sundaravadivelu

To

Sri D. S. George Muller, M. A.,
Principal, Pope's College,
Sawyerpuram P. O.,
Tirunelveli Dt.

The Most Rev. A. H. Legg, M. A.,
Bishop in South Kerala and
Moderator, C. S. I. Synod.

Church of South India,
Trivandrum-1, Kerala.

8-th March 1963.

Mr. D. S. George Muller M. A.,
Principal : Pope's College,
Sawyerpuram.
Tirunelveli Dist.

Dear Mr. Muller,

Your letter dated 28th Feb. came while I was away from home. I do send you my sincere good wishes for the prosperity and usefulness of the new college at Sawyerpuram in memory of Dr. G. U. Pope.

Yours sincerely

A. H. Legg

Bishop.
South Kerala Diocese;
Moderator, C. S. I. Synod.

Most Rev. Thomas Fernando, D. D., D. C. L.
BISHOP OF TUTICORIN

Bishop's House
Melur, Tuticorin — 2.
22nd June 1962.

Dear Sir,

It gives me genuine pleasure to congratulate you and your colleagues on this memorable occasion when a new College is inaugurated to perpetuate the memory of Dr. G. U. Pope. He belongs to a race of giants who have left the distinctive imprint of their thoughts and ideals in the society in which they lived. Every student of Tamil knows how much he has done in the interest of Tamil. He stands prominent among those who introduced Tamil literature to the English speaking countries.

Above all he was a great missionary holding aloft the torch of Christ to the teeming millions of South India. Hence it is meet and just that his name is revered by men of every age in Tamil Nad and that the College where thousands of youth drawn from all communities and creeds are taught to love truth and justice is named after him.

I wish and pray that the Lord Jesus bless and prosper this institution of higher education.

Thomas Fernando,
Bishop of Tuticorin.

Mr. D. S. George Muller, M. A.,
Principal,
Pope's College,
Sawyerpuram.

SALUTE TO SAWYER *

(Rev. Canon Thomas Sitther, M A., D. D.,)

(While the name of Dr. G. U. Pope has been universally known, Sawyerpuram, the field of his first labours—where a College has now been started in his memory—is just now attracting the notice of many. Down south in South India, 10 miles south west of the fast developing harbour town of Tuticorin in Madras State, lies Sawyerpuram. This sheltered village, amidst vast stretches of sand dunes, provided the stage on which there appeared some 119 years ago an intrepid young missionary aged twenty four, George Uglow Pope. The story of how the village came to bear its present name is told in this article by Rev. Canon Thomas Sitther, a former Principal of the Tamilnad Theological College, Tirumaraiyur, and a former Correspondent of Pope Memorial High School, Sawyerpuram — **Editor.***)*

The late Judge Paul Appasamy, brother of Bishop A. J. Appasamy of the Diocese of Coimbatore, has said, in his 'The Centenary History of the C.M.S. in Tinnevelly', that Sawyer's name will be remembered as long as Sawyerpuram continues to exist. Sawyerpuram not only exists but even flourishes. It is necessary therefore that all those connected with Sawyerpuram, and especially the rising generation in Pope Memorial High School, should remember Sawyer.

Who is this Sawyer and why should we remember him? We should remember him, and remember him with pleasure and gratitude, because he is the founder of the village named after him. Why did he establish the village of Sawyerpuram?

Sawyer – we do not know even his Christian name, but we are certain that he was a genuine Christian – was an Anglo-Indian by race. In those days (the nineteenth century) these people of mixed race were known as Eurasians, a general term including descendants born of European and Asiatic parentage. But the term "Anglo-Indian", recently coined, covers only those born of English fathers and Indian mothers. There is appalling ignorance amongst Indian Christians regarding the Eurasians or Anglo-Indians: for instance, an educated Christian (a B. A., L. T. to boot) once maintained vigorously in my hearing that it was against the Ecclesiastical Law to ordain to Priest-hood any man of mixed blood! Evidently he was ignorant of the Biblical figure of Timothy, son of a Greek father and Jewish mother, and in recent times the famous Henry Bower, the chief Reviser of the Tamil Bible now in use, which has held the field for nearly 75 years and is still in demand amongst the

* Reprinted from 'The School Annual, Pope Memorial High School, Sawyerpuram' 1951

common people, in spite of the appearance of the Tamil Revised Version which is a great improvement on the old and is undoubtedly a far better translation than the Bower version. Bower was an ordained man and Principal of a Theological Seminary, on whom the Archbishop of Canterbury conferred the honorary degree of Doctor of Divinity. The whole Tamil Church is under obligation to Dr. Bower, an Anglo-Indian, for his stupendous work on the Tamil Bible. The Church of Tinnevelly owes a debt to another Anglo-Indian, Mr. Sawyer, who was instrumental in founding a Christian village. He was a trader by profession in the employ of The East India Company, whose servants' one object in life was usually to make piles of money by trading in India and return to England.

Though Mr. Sawyer was a trader in the service of the Company he had an unusual loyalty to the Christian religion, and was as eager to spread the Gospel as any Missionary from the West. This was a God-send, for in those days there were very few Missionaries and only a handful of Christians. But this little flock was subject to much persecution at the hands of Hindus, especially those of the so-called "Vibuthi Sangam" (the Society of Sacred Ashes – sometimes they were beaten, sometimes their houses were set fire to, sometimes false cases were brought against them and justice denied to them at the hands of Brahmin Magistrates, the use of public wells was denied to them, and they were harassed in many other ways. Dr. Eugene Stock, the C. M S. historian, describes an interesting case of such persecution as follows: "Crops belonging to Christians were often destroyed, cattle maimed or stolen, houses and huts pulled down and the people themselves maltreated .... One great cause of offence was a family or small village community, transforming its little devil-temple into a Christian prayer-house, which was frequently done; and the transformed huts were often pulled down in the night. In one gross case Mr. Petitt (the Missionary) appealed to the Magistrate at Palamcottah. The members of the Sacred Ashes Society who had destroyed the prayer-house pleaded that no such building had existed. The Magistrate despatched a police officer to see the place and report. The Hindu party instantly sent men to run all night and reach the village first, thirty miles off. When the policeman arrived, he was shown a bit of ploughed land, with grain growing. A Christian bystander, however, quietly said, ' Please sir, take up one or two of these blades of grain by the roots. The ground had been ploughed, watered, and planted in the night, to remove all traces of the ruined building!" Without the fostering care of European Missionaries, some Christians backslided, and the remaining section also would have followed suit,

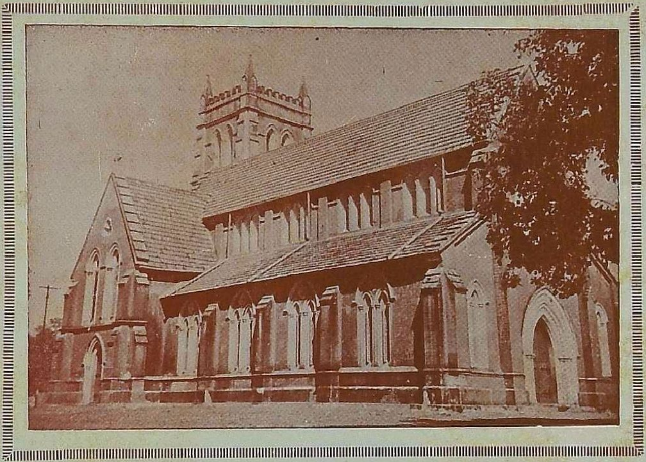

THE HOLY TRINITY CHURCH
SAWYERPURAM

had it not been for the timely help rendered by Mr. Sawyer. The S. P. C. K., which was the only Missionary Soceity functioning in Tinnevelly, sent their money to Mr. Sawyer, the "Honorary Lay Missionary", who disbursed the salaries to catechists and teachers in Mission schools. He used to negotiate bills for the Mission and advance money and himself contributed liberally from his own private funds to the maintenance of the Christian schools. Further, where persecution was too severe to be borne by Christians, Mr. Sawyer bought a piece of land on the old site of Sawyerpuram and settled there some of the persecuted Christians. They were also glad to get away from their persecutors and settle down in this haven of peace, where as a compact body of Christians they could hold their own and withstand any attacks from the persecutors. It is said that the famous C M. S. Missionary of Megnanapuram, John Thomas, was once besieged along with the Christian congregation in the little church of Nalumavadi. The Catechist, who went out to see what the matter was, was severely wounded in his head, and he came running into the church, bleeding profusely. The doors and windows were shut and the besieged party was ready for all eventualities. Some one escaped and ran to Nazareth to give the news to the Rev. A. F. Caemerer, the S. P G Missionary stationed there. He mustered together a large force of Nazarene stalwarts and marched towards Nalumavadi to relieve the besieged party. On hearing the news of their approach the besiegers took to their heels for all their worth and hid themselves. Thus the Missionary and the little party of Christians were saved from the Hindu attack and molestation. It was for such protection in times of danger that Sawyer established in 1814 the Refuge for persecuted Christians, and the village thus founded with such laudable motives has been called Sawyerpuram, in sheer gratitude to its benefactor. The voluminious report known as 'Two Hundred Years of the S. P G., 1701–1900' refers to Mr. Sawyer's noble work in these words: "But for his benefaction the light of the Gospel would doubtless have been extinguished during the long period when no European Missionaries visited the congregation" This is really a quotation from a report of the great Tamil Scholar, Dr. G. U. Pope, after whom the Sawyerpuram High School is named Dr. Pope goes on to say, "Often when I look around upon the numerous churches and other mission buildings rising on every side in the district and see the promise which is afforded of this village (Sawyerpuram) becoming the herd of a permanent and successful Mission, I think of Mr. Sawyer and wish that he could see the fruit of his disinterested endeavours to establish the Gospel. The bread which he cast upon the troubled waters has been found after many days...... A more striking example of the benefit resulting from a seasonable act of pious

benevolence could hardly be found. Mr. Sawyer will, I am persuaded, be had in lasting remembrance as a benefactor of the venerable Society (S.P.C.K.) and of the Church of Christ."

Unfortunately we do not know anything more of Sawyer except that he used to live in a bungalow near Clorinda's Church, in Palamcottah. Clorinda is an interesting person in the history of the Tinnevelly church. Her name tops the list in the first Congregational Register of our church in Tinnevelly. The date is 1780 and the Register contains the names of 40 souls representing converts from 13 Hindu castes. The list, by the way, was accidentally discovered by Bishop Caldwell when he was on a visit to Tanjore, the head-quarters of the saintly Missionary, Schwartz–who was instrumental in baptising Clorinda, a Brahman widow and who, by her request in person, came down to Palamcottah and dedicated the church built largely by her own effort. This little church, the first place of worship for Palamcottah Christians for nearly 40 years, can be seen to-day situated in a compound to the north-west of the English Church near St John's College. It was near Clorinda's Church that Sawyer carried on his good work of paying out the salaries of catechists and schoolmasters, while he also plied his own trade with equal enthusiasm. He died in the year 1816. It may not be generally known to the people of Sawyerpuram and others that there is a descendant of Mr. Sawyer, bearing the same name, now living near the Railway Colony in Madurai, and who is a faithful member of the Church of Divine Patience in that city.

Pervading the verses of Naladiar (Tamil literature) there seems to me to be a strong sense of moral obligation, an earnest aspiration after righteousness, a fervent and unselfish charity, and generally a loftiness of aim that are very impressive. I have felt some times that there must be a blessing in store for a people that delight so utterly in compositions thus remarkably expressive of a hunger and thirst after righteousness. The Tamils are the foremost among the peoples of India, and the 'Kural' and 'Naladiar' have helped to make them so.

Dr. G. U. Pope.

THE COLLEGE CAMPUS
AN ARTIST'S ANTICIPATION

GEORGE UGLOW POPE

Rajaiah D. Paul M.A., I.C.S. (Rtd.)
(General Secretary, Synod of the Church of South India)

(R. D. Paul has not only written the history of the Church of South India — 'The First Decade': he has to a great extent made it himself, and is still ably shaping the life and thought of the young church. He has given much of his time in his 'retirement' — if it can be called so — to the study of missionary lives. His outline of Dr. Pope's life and work will be a helpful introduction to the more detailed examination that follows of his labours in several fields. **Editor.***)*

George Uglow Pope was born in Prince Edward Island, Nova Scotia, on April 24, 1820, in a staunch Wesleyan family. His father, John Pope, wanted to become a minister and a Missionary to India; but the Conference found itself unable to employ him, owing to financial depression. Therefore he and his wife, Catherine Uglow, whom he had recently married, left Cornwall in 1818 and sailed for Prince Edward Island, where he joined his brother in business. They had six sons and four daughters. George Pope was their second child.

His father lived by taking timber rafts down the St. Lawrence and Mississippi rivers and, for the first six years of his life, George practically lived on the timber rafts. After the family returned to England, George had his schooling in Turnchapel, near Plymouth. Very early in his boyhood, at the age of thirteen, George felt himself called to a missionary life in India, and with characteristic assiduity began to prepare himself for the life of a Missionary in South India. In 1838 he offered himself to the Wesleyan Mission and began learning Tamil and Sanskrit, working eight hours a day. In 1839 he was accepted and sailed for Madras. The voyage took eight months. On the voyage he prepared a sermon in Tamil which, shortly after landing, he preached to the fisher-folk of San Thome, Madras, where he had been sent. "I preached it with much satisfaction to myself", he used to say in later life. "I was listened to with respect, but what they made of it I cannot say. They could not have understood a word of it." He devoted himself to a study of Tamil and Sanskrit and soon added Telugu and Hindustani to his linguistic studies.

About this time, a change in his intellectual position took place. After careful study and prayerful thought, he decided to join the Church of England and was ordained deacon in 1842 and priest in 1848.

In 1841 he went to work in Tinnevelly under the S.P.G., and was sent in May 1842 to Sawyerpuram. He found there 512 Christians belonging to the mission, under five catechists and a school with 13 children.

One of the first things he did there was to establish an institution for the training of Mission agents, which contributed to the education of nearly all the native clergy and most of the Christian teachers in the S. P. G. High Schools in South India for several years. It left its mark on the men who passed through it and made them fervent, disciplined and devoted servants of the Church. Some of the best among the clergymen of that generation were Sawyerpuram men. Pope loved Sawyerpuram and put his heart and soul into the work of the Institution. He put up in the Lecture Hall a characteristic Tamil motto:— "Read Well; Eat well, Beat well, Pray well." Years later an aged minister, a student of Dr. Pope said, "He did feed us well. He did not spare the rod; but it was good for us. He brought us up to lead prayerful lives, by example and by precept." The importance of the Sawyerpuram Seminary was recognised in 1848 by the University of Oxford which contributed to the establishment of a library in the Institution.

About the year 1844 there began an encouraging movement towards Christianity in and around Sawyerpuram. Very soon there were ninety-six villages in that area which came under Christian instruction, and eleven hundred persons were received as catechumens. In April, 1844, a new church was built without any aid from the Society and was opened in "the presence of seven Missionaries, and three European gentlemen". The sight of a congregation of 500 Christians, "uniting in the service of God" Sunday after Sunday was a sight "rarely witnessed in this part of India."

In January 1845 Pope started an Association called "the Native Gospel Society," for carrying on evangelistic work. The Mission area was divided into four circles, Sawyerpuram, Pudukottai, Puthiamputhur and Veypelodai. There were 77 villages with 3,188 people under Christian instruction; and many village temples had either been destroyed or converted into Christian prayer-houses. The people liberally contributed to and helped in the work. In 1845, they sent Rs. 50 from their local offerings to the parent Society in England, as a token of gratitude for the benefits they had derived from Christianity. Soon however they had to suffer greatly under severe persecution from the Hindus.

Pope remained in Sawyerpuram till the year 1854 when he went to Tanjore where he re-organised the Elementary School and raised it to the status of a High School and became its first Principal — "the first of all the aided Schools in the Presidency the Presidency Town excluded". It became a second grade College in 1864 and later in 1874 a first grade College of the University of Madras.

He was in Tanjore till 1857 and then went to Ooty to revive a school there for English children, which, opened by Riggs in 1854, had to be closed down.

In 1858 George Pope opened his school in 'Stone House', where Rigg's school had been. He began with three pupils, two sons of John William Cherry, Magistrate and Collector of Ooty, and his own eldest son. The school soon grew and drew boys from all parts of India. Fine buildings were erected through the generosity of General McLeod. The School became famous and was known far and wide, as the Ootacamund Grammar School and College. It turned out many well-known men for the Services, Civil and Military, for the Church, the Medical Services and Business. Those were days when the examinations for Army Commissions were held at Ooty. Ooty boys held their own in Cricket as well as in examinations, as the records of the service examinations, and those of the Madras University, and of Oxford and Cambridge show. The College was self-contained and had its own church services, of which the Sunday evening ones were attended by residents of Ooty.

The College flourished till 1871, when it had to be closed. The Suez Canal had been opened, travelling was easier and cheaper, people retired to England instead of to Ooty and sent their sons to England for their education. But the College had done its work well and left its mark.

Pope's fame as a preacher, and the popularity of his College Chapel services, led him to give another piece of gratuitous service to the Church The morning service of St. Stephen's was held by the Chaplain at 11 o'clock. Many of the residents wanted an early service, at eight. With the consent of the Bishop and by arrangement with successive chaplains, this was done. For years he took this voluntary service, the boys of the College forming the Choir, with his eldest son as the Organist. No salary was attached to the duty nor was any asked.

To these services, solemnly and simply conducted, George Pope attracted a large and earnest congregation who valued his teaching. He was

an ex-tempore preacher of well thought-out sermons, which were not merely discourses on isolated texts but a systematic and continuous course of teaching of the Bible, book by book, and of instruction in the Prayer Book.

His stay in Ooty came to an end when an offer by Bishop Milman, who had formed an affection for him as had Bishop Cotton before him during a visit to Ooty, came to him asking him to be Warden of the newly opened Bishop Cotton's School for boys and girls at Bangalore. He accepted the offer and left Ooty, his old early-service congregation, and all the residents of the place bidding him farewell and God-speed. They presented him with an address and a gold watch and chain, specially ordered from one of the well-known firms of Cheapside, London.

The departure from Ooty opens the fourth chapter in his South Indian career. He found the Bishop Cotton Schools at a low ebb, but the work he did from 1871 to 1882, not only set the schools on their feet, but made them widely useful and well-known.

His work in Bangalore was not however to be entirely scholastic. Through the exertions of a Mr. Pettigrew, a Church had been built — All Saints' on the edge of what was then called the Arab Lines Maidan, for the European and Eurasian population of Richmond Town, to be their own special church. He was asked to be its first incumbent, and for 11 years he worked there as a labour of love. That his ministrations and teaching were deeply and gratefully appreciated is shown in the farewell address presented to him on his departure from Bangalore to England.

His health beginning to fail, he was ordered in 1882 to England and left India for good. He lived for the poor and impoverished himself in their service. On his arrival in England he was welcomed by the S. P. G. and was appointed by them to Manchester.

At Manchester he worked hard and successfully till in 1885 he was appointed Lecturer in Tamil and Telugu in the University of Oxford and in 1890 Chaplain of Balliol College.

He now entered on the last stage of his career. He performed his duties as Lecturer and Chaplain with his usual energy and thoroughness; and led a busy life. He was spared to work in Oxford for 23 years.

He twice officiated for the Professor of Hebrew in the University. During this time his recreation was "chess" and "patience". He was a

skilled chess player, and blindfold could keep three or four games going, mostly winning them.

His chief work, however, was the bringing out of a set of the Tamil classics. The value to Tamil of this self-set task was incalculable.

In 1906 the Royal Asiatic Society conferred on him the honour of granting him its gold medal which was presented to him at a meeting which was presided over by Lord Morley, and attended by many of his old friends and pupils.

George Pope wished to die in harness and at Oxford. His wish was granted. He worked, as usual, to the Friday before his death. That evening he went for his usual long walk, and on his way home sat in the Park to read. He caught a chill, which carried him off on Tuesday. He passed away quietly, with his wife and most of his sons and daughters by his side, at the age of 88.

His life closed, as an article in "*East and West*" said, "as tranquilly as he was wont to close a book he had been reading. From beginning to the end of his life's book not a single page was sullied by any mark of insincerity, meanness or self-seeking,"

At his request he was laid to rest near his friend Jowett. The service in Balliol Chapel was read by his friend Palmer, later Bishop of Bombay.

Shortly before he died he preached his farewell sermon in Balliol Chapel on May 26, 1907. He sent it to his Indian friends with a letter dated December 25, as a Christmas Greeting and as his last message.

He gave it the title of "The Soul's Uprise," and his text was Luke 14 : 18. "I arise and go to my Father." His Indian friends were deeply touched by his loving remembrance of them.

His letter was:

26, Walton Well Road,
Oxford, December 25th, 1907.

My dear friends,

In the heart of this my last sermon lie truths that harmonize with all that is best in *Tiruvachagam* and *Sivanyanam*.

I am very old. May the Father bless you and yours.

G. U. Pope.

Siddhanta Dipika, edited by his old friend J. M. Nallaswamy Pillai, M. A., B. L., said of him on his death:—

"The secret of his success lay, as his old Sawyerpuram friends have said, in his indomitable will and earnestness of purpose, and thoroughness in carrying out whatever he undertook, whether as teacher, preacher or writer. He was saintly in his character and life; and as an old Pandit put it, 'if he had been born in the old days, he would have been catalogued with the 63 saints.' His services to Tamil, to the Saivite Religion, and Siddhanta Philosophy are incalculable. He was the first to bring its importance to the light of the English speaking world."

The following record on his tombstone speaks for itself:

S. M.

GEORGE UGLOW POPE, D. D.,

of S. India, sometime Lecturer in Tamil and Telegu
in the University and Chaplain of Balliol College, Oxford.
Born 24th April, 1820. Died 11th Feb. 1908.

This stone has been placed here
by his family and by his Tamil friends in South India
in loving admiration of his life-long labours
in the cause of Oriental Literature and Philosophy.

"THE LORD KNOWETH THEM THAT ARE HIS."

In Loving Memory
also of Henrietta Page Pope, his Wife.
Born Dec. 14, 1880.
Died at Forest Hill, London, Sep. 19, 1911.

He died, as he had lived, poor. The only honours that came to him were the Lambeth degree of D. D. conferred on him by the Archbishop of Canterbury and the degree of M. A., (Honoris causa) conferred upon him by Oxford University and the Gold Medal of the Royal Asiatic Society.

His only memorials are the brass tablet put up by Balliol, Oxford, in the antechapel. The Pope Memorial Hall in Sawyerpuram was built, furnished and endowed by his old pupils and admirers as a token of their affection and gratitude. Later the Madras University founded a Gold Medal for Tamil in his memory. His lasting memorial is to be found, however, in the annals of Tamil Literature and in the hearts of all those that love Tamil.

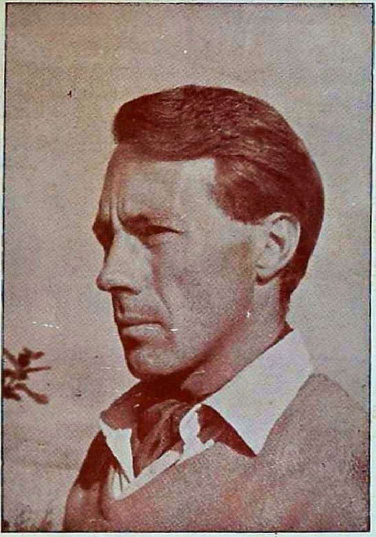

Mr. DUDLEY POPE

Early Years of Dr. Pope

Dudley Pope

[*The Principal of Pope's College recently made a discovery as great as that of Columbus. That was a grandson of Dr. G. U Pope. Dudley Pope, the author of this article, is a naval historian and author of several books, and resides in Italy. He is so emin ently fitted to sketch the early years of Dr. Pope, bringing to his task much material hitherto not available.* **Editor.**]

In 1839 a ship set sail from Plymouth, in England, bound for India. Among the passengers, and travelling alone, was a youth of nineteen, and in his baggage were some text books on two languages, Tamil and Sanskrit. The youth was George Uglow Pope, the son of a Plymouth shipowner and merchant, John Pope.

For the previous six years, before the ship sailed on its long voyage, the youth had waited and planned: he was later to tell a close friend that he felt a distinct vocation calling him to India. He never turned a deaf ear to any voice speaking to his sense of duty, another friend wrote, and he resolved to learn Tamil and live and die for India's people.

He kept his resolve: at the time of his death in 1908, he had spent forty-two years working as a missionary and educationist in Southern India; had translated most of the important Tamil classical works into English; and written many books ranging from *First Lessons in Tamil* to *The Tiruvasagam; or 'Sacred Utterances' of Manikka Vasagar.* His first Tamil book was published in 1842; his last and greatest work was proposed to his publishers in 1906.

Many Britons left for India to seek their fortune; but the Reverend Dr. George Pope, described in *The Times* obituary as "one of the most learned authorities in the Tamil language of his time .... one of those Englishmen who have devoted themselves to missionary work and who, while thus engaged, have done all that lay in their power to add to our knowledge of the people among whom their life was spent, and to present to those people the best side of the English character" was reduced, for the last seven years of his life, to living on a pension of £ 150 a year, granted by the Government.

A lifetime's work in and for India had left him a poor man materially; yet he regarded himself as rich; and some of those riches are on my desk as I, one of his grandsons, write these lines.

One is a leaflet which he sent to his friends in Britain and India as a New Year's greeting in 1904, entitled 'The Sages', in Tamil and English. Another, the paper yellowed with age, is an address to 'Reverend and Dear Father', from 'the ex-pupils of Sawyerpuram Seminary now resident in Rangoon', and 'sending you our hearty greetings at this the Christmas season of the Diamond Jubilee year of our dear *alma mater.*'

'We take a just pride in calling ourselves pupils of Sawyerpuram Seminary, as our fathers did in calling themselves Dr. Pope's pupils'.

There is a copy of *The Indian Magazine and Review*, dated December, 1894, in which appeared an article by Dr. Pope entitled 'Leaves from an Old Indian's Notebook', in which he tells the English that 'You must talk in the language — the mother tongue – of the Indian people, think in it, and feel in it, before you can know of them'. He goes on to tell a moving story of a Saiva Guru whom he met in Southern India 'and whose memory is associated with some of the most interesting reminiscenses of my Indian life'.

My grandfather died before I was born. Now, myself an historian, I have at the request of Principal Muller, been examining the early life of George Pope before he left for India. This is no easy task. Yes, he was a great Tamil scholar: the Royal Asiatic Society, when presenting him with their Gold Medal, were told that 'he has traced for us in that literature the early advent of the Aryan learning into Southern India, and the literary influences of the Jains and Buddhists; then the story of the vehement disputes of the Jains, Buddhists and Tamil teachers ..', and so on.

The late Bishop Caldwell of Madras refers to Dr. Pope 'grounding his pupils in Greek, Latin or Hebrew, as well as teaching them Classical Tamil. Another friend refers to him being a great chess player, frequently playing three games simultaneously — and blindfolded. Yet beside me are many pamphlets which show that he was at heart a poet as well as a scholar: *The Poets of the Tamil Lands* is on top of the pile; below it a translation from the French of some of Victor Hugo's poems; then a rondo translated from the Italian of Dante with a poem translated from the German of Goethe. The great English poet Robert Browning was one of his greatest friends.

At the bottom of the pile is a poem which he wrote himself at Oxford a few months before he died:

THE MIGHTY FRIEND

'So wearied 'neath the burthen old I bend,
Of all my sins, and of my nature frail,
That I sore dread lest in the way I fail
And foeman's thrall become. — thus strife find end.

Once came to set me free a mighty Friend,
With loving kindness, vast, unspeakable;
But then He fled, His form hid 'neath a veil
My feeble vision vainly strove to rend.

Yet here below still sounds His voice of love:
"The way, —all ye that wearied labour, —see!
Come unto me, let nought your footsteps stay!"
What grace, what love, what happy destiny
Divine, shall give me wings as of a dove,
To find repose and flee from earth away?

Oxford, 1907. **G. U. P.**

How then, can one assess such a man? When confronted with the task of recreating a man long dead — a frequent problem facing me in my own work — I invariably study first the man's family: his ancestors, the environment in which he spent his childhood. Usually one finds the important clue; and Dr Pope is no exception.

The Popes are an old Cornish family. The county of Cornwall, the south-western-most tip of England, is still wild and stark of a winter's day when the great Atlantic rollers pound its cliff-girt coasts; yet in the sun its countryside is fascinating for its rich green, its narrow and shady lanes.

The earliest references to the Popes comes in 1544 when, at the Reformation, King Henry VIII granted the Manor of Padstow to my seventh great-grandfather. We can then jump more than two centuries to Dr Pope's father and mother, John and Catherine.

John was born at Padstow in 1791, just before the long war began against Revolutionary and Napoleonic France — a war which was to last until 1815. John Wesley had died in 1791, and when John's family moved to near the great Cornish port of Plymouth they found that a Methodist Society had been formed. John Pope and his three brothers joined the Society and were soon full of zeal and devotion — 'it was my desire to be

given up to the work of the ministry, for in it my soul delighted, and I would gladly have gone as a missionary, but the depression of the times prevented the Conference from sending many missionaries,' John wrote in his diary. He was then twenty years old.

However, in 1814, at the age of twenty-three, he became a licensed Wesleyan preacher and four years later married Catherine Uglow, 'a pious and beautiful young woman', according to John's diary, and 'a member of the Methodist Society'.

By then the long and exhausting war against France was over, and in 1818 John's ambition was fulfilled: he and his young wife sailed for Prince Edward Island and Nova Scotia, a bitterly cold area of what is now north-eastern Canada, to join his brother Joseph, who had already set up business as a ship-builder and merchant and become a member of the House of Assembly.

John preached on Sundays and in 1820 was accepted as a missionary and sent to Shelbourn Bay in southern Nova Scotia: a bleak countryside where money was almost unknown and fish was used for barter.

In this frozen, inhospitable region John and Catherine's first four children were born: Richard, George, William and Thomas. There were to be other children, but these four brothers are of great interest. Richard, after a Wesleyan upbringing, joined the Church of England and went to Southern India as a missionary. Later he became a Roman Catholic and a friend and follower of Cardinal Newman. George, the subject of this study, we shall deal with later. William became President of the Wesleyan Conference (his biography is called *Dr. W. B. Pope, Theologian and Saint*). Thomas, like his eldest brother, became a Roman Catholic, and his son Hugh was to be the first English-speaking Professor of Sacred Scriptures at the Vatican, and his biography, *Father Hugh Pope of the order of Preachers* was published less than ten years ago.

(Incidentally, many years later by an extraordinary coincidence, three of the four brothers were to preach on the same Sunday in the industrial city of Birmingham — Dr. George at a Protestant church, Dr. William at the assembling of the Wesleyan Conference, and Father Richard at the Oratory).

However, to return to John and Catherine. The hardships they and their children endured in Nova Scotia are hard to imagine; and there is a tradition

in the family that John insisted on building a small church before allowing work to begin on a home for himself and his family.

After six years John was sent as a missionary to the West Indies, to the island of St. Vincent. He went against his own judgment and against the wishes of his French and English flock in Nova Scotia. He and his family arrived—after a twenty seven day voyage in a small schooner — to find the heat of St. Vincent as oppressive as the chill of Nova Scotia: they were houseless, disease was rife, and missionary work among the planters and their slaves was hard.

Finally disease struck them: William became very ill and the whole family were affected. George was nine years old when the death of one of his father's brothers in England, combined with financial problems, forced the family to return to England.

Settling down in Plymouth, John became a shipowner; served on the Town Council; and became Chairman of the Board of Guardians. It was here that young George spent his most formative years. Thanks to his father's active and questioning mind, conversation in the family circle covered many subjects: Homer and Goethe, Horace and Schiller were table talk: the comings and goings of the captains of John Pope's ships introduced discussions on freights and sail-making, cargoes and marine insurance. And since John and Catherine were staunch Christians, the work of God was a part of their lives, though the four eldest brothers were to carry out that work in different ways.

Indeed, it was the way of going about the work which led to a tragic split in the family. All of John's ten sons were eventually to enter the Christian ministry, although only William became a Methodist preacher. However, when Richard and Thomas became Roman Catholics, their father never forgave them: from the time of their conversion they never saw him again.

George was ten years old by the time the family had returned to England from the West Indies and settled down. In such a family atmosphere he soon learned French, German, Latin and Greek. But India called: a remote continent of which he knew nothing but what he read in books and heard from his father's captains.

It was a call he could not deny. As soon as he was eighteen he offered himself as a probationer for missionary work in India and was accepted. At once he began studying Tamil and within a few months, with his father's blessing, sailed for India.

The ship was sixteen weeks at sea without a sight of land. Regularly for eight hours a day, George studied Tamil and Sanskrit.

Arriving at Madras he extended his studies to Telugu and Hindustani. After two years, however, he decided to offer himself for ordination in the Church of England, and from 1841 until 1849 worked as a missionary at Tinnevelly. There, and especially in the Sawyerpuram Missionary Institution, which he founded, he did what he himself regarded as his best and most lasting work. In 1842, a year after beginning his work at Tinnevelly, his first Tamil book was published. Incidentally the royalties from all his books were paid not to him but to missionary societies.

It is perhaps fitting to the close this brief narrative of Dr. Pope's early life by a quotation from the reply he made to the address, referred to earlier, from the former pupils of Sawyerpuram Seminary.

'My own past life, now drawing to a close, seems like a dream, and I alone know how unprofitable it has been; but one thing I can affirm, that I have never wavered in my affection for the Tamil people, their language and their literature. I have hoped to help in some humble way to bring East and West nearer to one another and to prepare the way for His Coming Who is King of Kings and Lord of Lords.'

It is also perhaps fitting that for more than 400 years the motto of the Pope family has been 'Neither to the Right nor the Left.'

"By the death of Dr. George Pope, Teacher of Tamil and Telugu in the University, Oxford has lost the oldest member of its teaching body, and one of its most genuine and self forgetful scholars; the Church on earth has lost a devoted priest and a character of rare depth and sweetness."

'GUARDIAN' (LONDON)
26th Feb. 1908.

DR. POPE'S LABOURS AT SAWYERPURAM

(Rev. P. Jebamani, Circle Chairman, Sawyerpuram)

(Rev. Jebamani, as the head of the local Church, played a conspicuous part in bringing Pope's College into being. In this article he recounts the phenomenal labours that Dr. Pope was able to accomplish within a short span of 4 years at Sawyerpuram. The ordeals he had to face then do sometimes recur in a milder form; but the fortitude and faith displayed by the great Doctor should sustain us in our efforts — **Editor.***)*

As one who spent nine years of my ministry at Sawyerpuram and saw day after day the fruits of Dr. Pope's pioneer work done here, it gives me immense pleasure to give below a short account of Dr. Pope's labours at Sawyerpuram, gleaned from the records and traditions available.

The Site

When Dr. Pope set his foot on the site which is now called Sawyerpuram it was a jungle infested with foxes, snakes and robbers. Tuticorin was then a small hamlet inhabited by fishermen and a few European merchants. The first task of Dr. Pope was to have the jungle cleared with permission from Government authorities.

Buildings :

Dr. Pope made use of the palmyras cut down, while clearing the jungles, for putting up buildings such as schools, churches and houses. The first structure he put up was a thatched one for the purpose of worship, which stood in the place where St. Martin's School is now located. A temporary thatched bungalow was also constructed, where Dr. Pope lived, and it also housed a small boarding school along with him.

During the later part of 1844 permanent buildings were built. The present compound wall of Pope Memorial High School, the kitchen and the dining rooms (probably the present Caldwell Hostel) and the bungalow – the present Principal's Office–were built. In the year 1846 the present Pope's Hall with six rooms on each side was constructed. Also the Headmaster's house with the well and a garden adjoining it came up. The whole of this building programme was personally supervised by Dr. Pope. The two swimming pools which we now see inside Pope's compound were the outcome of the extraction of stones and clay for use in putting up buildings.

Education:

The small boarding school housed in the thatched bungalow where Dr. Pope also lived began with twelve students, and later on the number went up to twenty in the later part of 1844. Students from Nazareth, Mudalur and Ukkirankottai were sent for study under Dr. Pope. Sawyerpuram became the seat of learning for the whole of Tirunelveli District, nay more, the whole of South India, because of the magnetic personality of Dr. Pope. When the number of students rose to one hundred and one Dr. Pope selected twelve among them and paid special personal attention to them. The twelve were called 'Pope's students', and they were given responsibilities as monitors. Each of the twelve students was given a separate room, and thus the twelve rooms constructed were made use of by the twelve students of Dr. Pope. The time-table followed during Dr. Pope's regime is so bewildering. Students got up at 5 in the morning and retired to bed at 10 o' clock in the night. The time-table included English, Geography, Arithmetic, Geometry, Trignometry, Algebra, Ancient History, Church History, Tamil, Greek, Latin and Hebrew (for higher class boys) Scripture, Thirty Nine Articles, Logic etc.

The number of boys gradually increased to 250. More masters came in. Mr. J. C. Seymour—Professor in Arts and Science, Mr. Howell, Mr. Calder, Mr. R. V. Pope, Mr. Morris and the Rev. Sandberg—a Jew of the tribe of Benjamin, as he used to show by a parchment roll of his lineage—were on the staff. So it was an Arts College plus a Theological Seminary.

The annual examination was both oral and written, and Dr. Pope requested Rev. A. F. Caemmeror of Nazareth, . Rev. J. J. Best of Christianagaram, Rev. C. E. Kennett of Mudalur and Rev. R. Caldwell of Idaiyangudi, his contemporary missionaries, to come to Sawyerpuram to examine the proficiency of his students and to award prizes for the clever ones. The Secretary of the Madras Committee occasionally came to Sawyerpuram School and examined the boys and found them to be very competent. A common examination was held for Sawyerpuram and Sullivan's Garden (Madras) boys, and the Sawyerpuram students surpassed the Madras students in all the subjects. Collectors and other officers who visited the School were much impressed by the standard of education. When Dr. Pope refused to spare the services of his students to the Revenue Department at Ottapidaram, as they feared bad treatment by the local caste Hindus, the Ottapidaram Taluk Office itself was for sometime moved to Sawyerpuram to get the services of Pope's students. Sawyerpuram was then at the zenith of its glory. Those who learnt under Dr. Pope were preferred throughout the district. A Girls' Boarding School was also started, and that also flourished.

Congregational and Evangelistic Work:

Before Dr. Pope took charge there was no congregation in and around Sawyerpuram. On account of the incessant and fervent labour of Dr. Pope the light of the Gospel began to shine in every village in Sawyerpuram area, and the number of Christians rapidly increased. School-masters and catechists were appointed in every village. The burden of imparting knowledge to the catechists in Christian doctrine fell upon Dr. Pope. He had to teach them Tamil also. The present Subramaniapuram church was the first to be built. There was a great opposition from the orthodox Hindu leaders, since at that site there was a ruined Hindu temple. Dr. Pope bore it all patiently, with God's grace, and had the church built, enduring at times very disgraceful treatment. All the villages in the Iruvapapuram 'gramam' embraced Christianity. Dr. Pope was a Father in God to them all.

Every catechist or school-master conducted both morning and evening prayers, teaching the congregation the church catechism and 'Kurippidam'. These were to be taught not only at times of prayer, but also in public places where the women gathered together to spin. Dr. Pope himself used to visit all the villages at night, taking his class boys along with him, and examine the congregations in the lessons mentioned above.

All the Christians of the Sawyerpuram District (as it was then called) should come to Sawyerpuram for the mid-day service on Sundays, when Dr. Pope preached the sermon. The boys had to take notes of the sermon on palmyra leaves. Those who were absent at the Sunday noon service were brought every Monday to Sawyerpuram and given fatherly chastisement. Communicants were restricted by issuing tickets only to those who were well prepared for Holy Communion.

The zeal for evangelistic work in Dr. Pope was so great that he extended his mission from Sawyerpuram to Pudukottai, from Pudukottai to Tuticorin and Puthiamputhur.

The labours of this great servant of the Lord at Sawyerpuram were limited to a very short space of four years, that is from 1844 to 1848, when Dr. Pope quitted Sawyerpuram 'for fresh fields and pastures new'.

It is so fitting that after more than a century the people of Sawyerpuram should have founded a College in memory of this illustrious missionary educationist. May it blossom into a worthy monument to one of the greatest sons of the West whose memory will be ever cherished in South India!

THE TANJORE MINISTRY

(The Annalist)

The second spurt of Dr. Pope's activity was at Tanjore — the historic former capital of the Chola kings. His exit from Sawyerpuram in 1849 after a spectacular record of work had been followed by a well-earned furlough spent in England. Refreshed in body and mind, and having taken a partner in life, Dr. Pope landed again at Madras in 1850 and was straightway despatched to Tanjore. Tanjore had already been the scene of labours of Rev. Schwartz, and a fairly large Christian congregation had already been formed. Unlike in Sawyerpuram Pope had very good foundations here to build upon.

Dr. Pope turned his attention to the local elementary school which was in a bad shape. He soon re-organised it and raised it to the status of a High School — the first aided High School in the Presidency outside Madras - and became its first Principal in 1854. It is interesting to recall that it later developed into a second grade College in 1864 and a first grade College of the University of Madras in 1874.

While at Tanjore Dr. Pope came in contact with Vethanayagam Sastriar, Schwartz's valuable 'find' at Tirunelveli, who migrated to Tanjore and distinguished himself as an outstanding Christian poet and musician. Thanks to this valuable friendship, as also a very competent Tamil tutor available to him, Dr. Pope became a devoted student of Tamil classics and grammar. Realising the unsuitability of the Tamil grammars like 'Tholkapiam' and 'Nannul' for class room use, Dr. Pope ventured to bring out elementary grammar books of his own compilation. He also produced a Tamil Hand-book for European students, as also the English-Tamil and Tamil-English Dictionaries which have for long been accredited source books for later Dictionaries by others. When he felt the need for a good History book in Tamil, Dr. Pope immediately translated one in English into Tamil, which had a wide market all over the Tamil districts. Anxious that students should have access to the several treasures of Tamil poetry, not so readily available, Dr. Pope compiled an 'Anthology of Tamil Poetry' which is an evidence of his wide reading and unerring choice. In his Preface to the Anthology Pope has observed that in didactic value the Tamil poets are unsurpassed in world's literature. An Anthology of Tamil Prose by Dr. Pope soon followed, and was found to be eminently suited as a text book for students. In these days

when the market is flooded with text books of all kinds, we cannot forget the signal service rendered by these books of Dr. Pope to the cause of good education in general and the teaching of Tamil in particular.

Two rather painful episodes cut short Dr. Pope's ministry at Tanjore. He had written one booklet on Holy Communion for use by his congregation, and that was alleged to contain certain Roman Catholic beliefs. For that reason Dr. Pope was debarred by the then Bishop of Madras from preaching to the Christians, though the order was withdrawn within a few months.

By now Dr. Pope noticed a caste consciousness rearing its ugly head among the Christians of Tanjore. One group among them, styling themselves as 'High Caste Christians', objected to the others receiving the Holy Communion before they had done so. To Dr. Pope this appeared unchristian *in excelsis*. He prayed in anguish for the resolution of this difference. From the pulpit he fervently pleaded with his flock to eschew such silly differences among themselves. But the reactionaries became more and more hostile, and took the matter to the higher authorities of the S. P. G. mission at Madras. They advised Dr. Pope that it might be good policy to bow to the reactionaries. But Pope's conscience would never compromise with something so patently unchristian. For that he had to pay a heavy price. He resigned his office; and in abject poverty, with his wife and five children, faced an unknown future with amazing fortitude.

It was only when Dr. Pope made his irrevocable decision to quit Tanjore that people valued his work. The rival groups vied with each other in persuading Pope to remain. But he would not yield. For seven miles the entire congregation followed the bullock cart in which Dr. Pope had set out from Tanjore, and pleaded with him to return, in vain. The chief of the reactionaries thrust into Dr. Pope's pocket a purse of Rs. 400 as a propitiation for all their wrongs. The bullock cart moved on along dusty roads and bandit-infested woods, and after twenty four days reached the Nilgiris — the next scene of Pope's labours.

DR. G. U. POPE'S SOJOURN IN OOTACAMUND

(Miss Hilda H. Kitchen, Principal,
C. S. I. Gell Memorial Girls' High School, Fernhill, Nilgiris.)

During the earlier part of the 19th century the higher part of the Nilgiri Plateau was explored, and Ootacamund started as a sanatorium for the Army. However by the fifties and sixties Ooty had expanded, and discussions were already taking place regarding its becoming a municipality and the summer seat of the Madras Government. Plans for the laying out of the Botanical Gardens and a Public Library were going ahead. There was a growing interest in the Hill Tribes, especially the Todas; and the many stone circles, cromlechs and barrows on the hill tops were being investigated.

During these years Dr. G. U. Pope seems to have entered fully into the religious and intellectual life of Ootacamund. He lived in Ooty for a period of 13 years. (1858—1871)

His chief work was the running of a very good school for boys. This could not have been without its difficulties, for the school had to move three times. To begin with, it was housed in Stonehouse, which had been the first house to be built in Ooty. Later on it was housed in Lushington Hall. According to the Madras District Gazetteer, Dr. Pope's School had been patronised by many of the Europeans, and its closure in 1871 was held to be a great loss.

But Dr. Pope's interests were very wide. In various old books in Ooty Library there are many references to Dr. Pope's help having been sought with regard to the deciphering of markings and inscriptions found during excavations.

At the end of Marshall's 'A Phrenologist among the Todas,' published in 1873, is appended, 'An Outline Grammar of the Toda Language,' by Dr. Pope. In the Preface Dr. Pope says, "These outlines are the result of a good deal of personal intercourse with the Todas during a residence of 12 years in the Nilgiris." This Grammar was in later years of much use to Miss C. F. Ling, the pioneer missionary to the Todas, who was the first person to reduce the Toda language to writing.

As might be expected, Dr. Pope took a great interest in the opening of the Nilgiri Public Library. In 1897 he conducted the Service at the Laying of the Foundation Stone. Perhaps we can see his influence in the fact that under the stone, was laid a parchment, stating that the stone was laid in the name of the Holy Trinity.

About this time too, he seems to have been connected with the building of St. Thomas' Church. It was Dr. Pope who conducted the Service at the laying of its Foundation Stone in May 1867. Later, at the time of its consecration, the Government invited him to become its first Chaplain. However, by this time Dr. Pope's thoughts must have already been turning towards Bangalore and the Wardenship of Bishop Cotton School, for he refused the offer of Chaplaincy, and a few months later left for Bangalore.

> "Those who knew Dr. Pope in Oxford knew that an hour with him was a privilege worth having. He knew many languages and literatures; he was a familiar with Dante and Petrarch as with his own Tamil, and one would find him in his spare moments always enjoying something worthy of a great scholar's leisure. With poetry—especially that of Browning, of whom he was a personal friend—and with philosophy (especially that of Hegel) he was perfectly happy and at home. He loved the best things and loved to talk of them; he had the charm of old age to perfection, and not that of old age only, but also that of a deep and contemplative mind, a tender heart, and a rare sweetness and humour. Above all he was, and one felt him to be, a worshipper at the inner shrine. He was a mystic of the school of St. John, and all his work and interest were held together by a profound conviction that there is a catholicism of the spirit in which East and West are one."
>
> **'Guardian'** (London)
> 26th Feb, 1908

DR. POPE'S STEWARDSHIP AT BANGALORE

(Rev. I. L. Thomas M. A.. (Cantab) Warden, Bishop Cotton Boys' High School, Bangalore)

(We wish we had more material relating to Dr. Pope's stewardship at Bangalore. But this is all that the writer of this article could find in the archives of Bishop Cotton Boys' School, Bangalore; and we thank him for the information — **Editor** *)*

Dr. Pope succeeded Rev. E. H. Dubois as the Warden of Bishop Cotton School in 1871. (the fourth to take over as Warden within five years of its existence). During the Doctor's regime, the School attained its highest position as an educational institution, and all his old pupils held positions, both under Government and otherwise, to which they did credit. There are still amongst us those who can testify to the Doctor's rooted belief in the principle, "Spare the rod and spoil the child." The boards in the Assembly Hall testify to the great success which attended his method of imparting education, and would that such was in vogue at the present day. When the Doctor retired after eleven years of faithful and yeoman-like service (1871—1882) he was rewarded by being appointed Professor of Tamil at Oxford, where he spent the remainder of his days. The Gymnasium in the School premises was built by subscriptions from his friends and old pupils in remembrance of his valuable services rendered to the School.

(Besides his school work, Dr. Pope found time to minister at the All Saints' Church, where he delivered on many a Sunday some of his profound sermons based on the Epistle for the day. He also ministered for sometime in the Bangalore Fort Church. With even more love and zeal did he make it a point to conduct the Holy Communion Service at the Tamil Church and preach in Tamil once in every month — **Editor**).

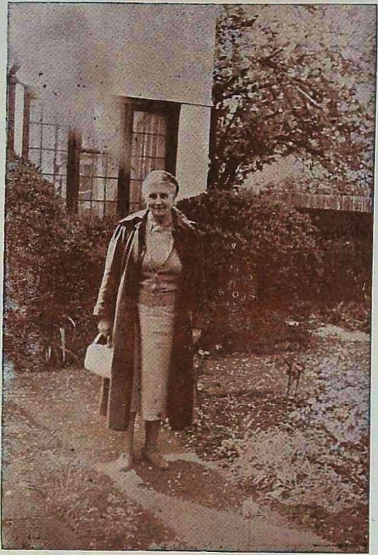

Miss Dorothy Pope

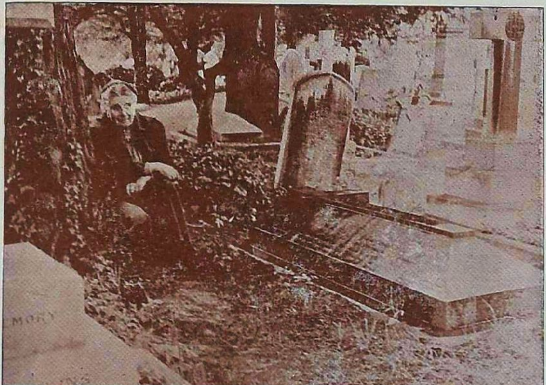

Dr. Pope's grave with Miss Dorothy Pope by its side

(Photos by Mr. Rupert David — a Pope's Old Boy)

GEORGE UGLOW POPE - THE LAST PHASE

(Life in Oxford 1880 – 1908)

(Miss Dorothy Pope M.A., Mansfield College, Oxford)

(We are privileged to publish this article on the last phase of Dr. Pope's career by Miss Dorothy Pope, a grand-daughter of his. Daughter of Dr. George Stevens Pope — the sixth son of Dr. Pope, who was a leading brain surgeon and Lord Mayor of Norwich — Miss Pope, is the Assistant Librarian at Mansfield College, University of Oxford. She was our first 'find' among the survivors of Dr. Pope's family, and is greatly interested in the new College founded in memory of her grandfather.
— Editor*)*

My grandfather left India via Calcutta in 1880. I understand that a boatful of luggage capsized on one of the dreaded sandbanks of the Hoogbley, and most of the family documents and treasures were never recovered, accounting for the fact that none of us has any family possessions.

While Mrs. Pope and the youngest children settled in Ealing, Dr. Pope went first to Manchester, but settled in Oxford about 1882/3. While on leave in 1845 he had spent some time in Oxford, meeting Cardinal Manning, Benjamin Jowett, Frederick Temple and others; and possibly decided then itself that here, if possible, would be an ideal spot to retire into. The final decision in 1882 may have been influenced by the fact that Sir Monier Williams, then Professor of Sanskrit, was well advanced in plans for an Indian Institute to house a Library and class rooms, and encourage increasing numbers of Indian students to come to Oxford to study. In 1883 the foundation of the Institute was laid by the Prince of Wales (Edward VII) followed by a grand luncheon at which Dr. Pope was present. The following year when the building was ready for occupation Dr. Pope was appointed as the Institute's first teacher in Tamil and Telugu — a post he held until his death.

There never were harder workers than the men of the Pope family. In addition to full time teaching, Dr. Pope translated and edited the Tamil classics and frequently worked at the British Museum Library, where he started compiling a catalogue of the books in Tamil therein. He gave public lectures to raise funds for the Institute, preached in almost every church in Oxford, and was much in demand to present students for degrees, since he spoke Latin as a living language.

He also examined them in the compulsory preliminary examination on the Four Gospels, which every student was obliged to take some time, and without which he could not get his final degree. This examination has recently been abolished, so that a student may now go right through Oxford without even having read a word of the New Testament. In 1888 Benjamin Jowett, now Master of Balliol, appointed Dr. Pope as Chaplain to the College, an office he held until 1902. In term he had rooms with windows looking over St. Giles and down Beaumont Street to the gardens of Worcester College, where he and his friend Dr. Duggan, of St. Paul's, Walton Street, used to meet and stroll under the ancient walls. My parents were married in St. Paul's, Walton Street; and Dr. Pope was in his element. So many Doctors, Professors, Heads of Houses, all magnificently gowned, were present at the wedding breakfast at the Randolph that my father said he and my mother and two awe-struck bridesmaids were really the only strangers present; and they crept away early, almost un-noticed, while the scholars were having the time of their lives!

Dr. Pope strongly supported the establishment of Colleges for women, and used, heavily chaperoned, to lecture on Browning's poetry to the students from Somerville and Lady Margaret Hall. In the 1880's on a trip to Italy he had met Robert Browning, then a sad and lonely man. Each had recognised the scholarship and poetic appreciation of the other; and they had become friends. In 1897 Dr. Pope edited Browning's "A Death in the Desert" from Mss. passed to him on the poet's death in 1889 — now in the possession of Balliol College Library. Dr. Pope was Diocesan Secretary to the S. P. G., a member of the Committee of the Oxford Mission to Calcutta, and took part in the sessions of the Congress of Religion. His work was crowned by the award of the Royal Asiatic Society's Gold Medal in 1906.

It wasn't until his death in 1908 that Oxford (always inclined to turn in on itself) realized, from the extent of the tributes, that they had had a scholar of international repute in their midst. He was one of the last persons to be buried in the tiny cemetry of St. Sepulchre in Walton Street, where Jowett also lies. There is also a tablet to his memory in Balliol Chapel, and a very bad portrait in the Indian Institute. The real tribute, however, lies in the memory of those who knew him, the affection—from the youngest freshman to the great Benjamin Jowett himself — for one who was simple, kindly, and for whom his religion was a daily and living thing. His learning he wore lightly, and his wish to help others was as spontaneous as his wish to bring all students to share in the love of learning and love of God, which were the two pillars upholding his life to its end.

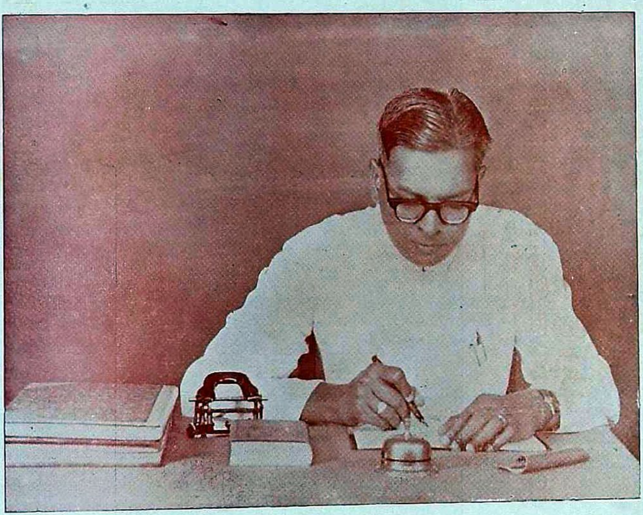

Pope's First Principal
D. S. George Muller M. A.

COLLEGE DEVELOPMENT COMMITTEE

(7—2—'63)

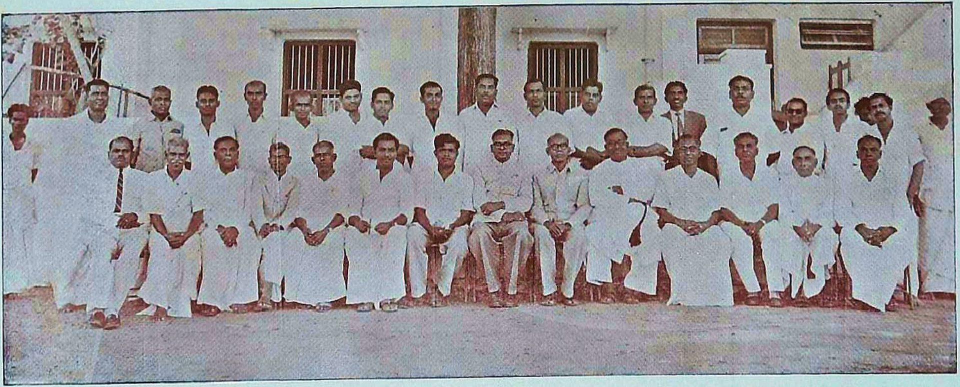

A Letter from Mr. T. O. M. Pope

(We reproduce with much pleasure the following letter received from yet another surviving grandson of Dr. G. U. Pope. — **Editor** *)*

TELEPHONE: BAGSHOT 2441
ERL WOOD,
WINDLESHAM,
SURREY.

17th April, 1963.

Dear Mr. Muller,

Very many thanks for your letter of the 6th April and for sending me a copy of "The First Mile" which is all very interesting.

I was born in Mauritius in 1900 and as far as I can ascertain we moved from Mauritius to Georgetown, British Guiana, via England, round about 1904 and consequently in all probability I met my grandfather then but, of course, was far too young to remember him. I came home at the age of 8 in 1908 and must have arrived in London soon after my grandfather had died; therefore I have really no memory of him at all, which has always been a sad thing for me. I fear I cannot in any way help you with reminiscences of my grandfather, and the only person with whom you are in contact who could have known my grandfather is Miss Dorothy Pope. ....

Mr. Dudley Pope is much younger than I am, and consequently can never have met my grandfather, but he is an author and amongst the researches he has made in connection with naval books he has made quite an extensive research into both sides of our family, but he has probably supplied you with all the information and background which is available.

I have an old painting of my grandfather and had thought of getting the Medici Galleries in London to make a reproduction of the painting and send it out as a gift to the College, but in reading "The First Mile" I see that you already have a large painting of my grandfather and would not require another. ....

I do not know if my history will in any way interest you; but for what it is worth I was educated at Colet Court and then afterwards at St. Paul's (one of the oldest public schools in the British Isles). I was in the Air

Force for a short time during the first World War after which I entered commerce and went out to Burma arriving in January 1920, thence to Siam until 1924, back to Burma until 1936 and from Burma to Palestine (now Israel) until 1944 then to Egypt until 1946 when I returned to England where I have been since that date. I fear I have not followed in the foot-steps of my grandfather, and my life has been far removed from the Church.

I naturally wish Pope's College every prosperity and success in the years ahead, and, of course, it gives us all great pleasure that our grandfather has been so well thought of.

With kindest regards,

Yours very sincerely,
T. O. M. Pope

D. S. George Muller, M. A.,
Principal,
Pope's College,
Sawyerpuram.
Tirunelveli District,
Madras State,
S. India.

....

I am getting on – can't venture out much. Pupils come to my rooms. They are working well, and are almost like sons ....

I think I have resolved to take on my work for another year. Shall I see it through? Spirit is willing! Should like to die in harness, with lamp burning to the last.

Now good bye!

(Dr. G. U. Pope in a Letter to his son, George, dated 16th May 1903)

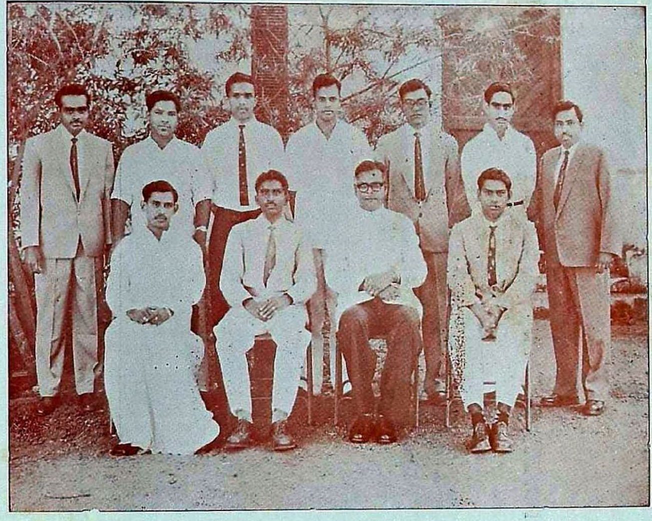

The Pioneering Staff (1962 — '63)

POPE'S O. B. A. EXECUTIVE COMMITTEE

(7—2—'63)

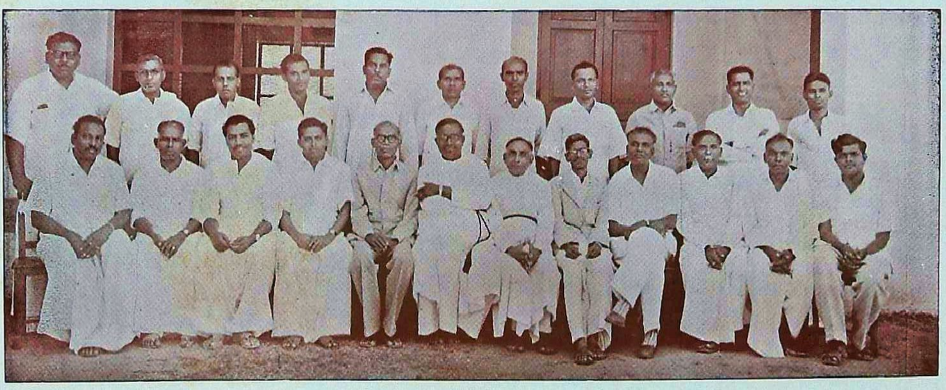

Dr. G. U. POPE

('The Times' — London — 12—2—1908)

We regret to announce the death, at the advanced age of 87, of the Rev. Dr. George Uglow Pope, which occurred at Oxford yesterday.

Dr. Pope, who was one of the most learned authorities on the Tamil language of his time, was a remarkable man-one of those Englishmen who have devoted themselves to missionary work and who, while thus engaged, have done all that lay in their power to add to our knowledge of the people among whom their life was spent, and to present to those people the best side of English character. Born on April 24, 1820, the son of John Pope, a merchant and shipowner of Plymouth, George Uglow Pope was educated at Bury and Hoxton. He went out to India in 1839, and took priest's orders at Madras in 1845. After 42 years of missionary and educational labour in different parts of Southern India, he returned to England in 1881, and in 1883 became Oxford Diocesan Secretary of the Society for the Propagation of the Gospel, and was University Lecturer in Tamil and Telugu at Oxford from 1884 to 1896. The Archbishop of Canterbury had already conferred upon him the degree of D. D. as far back as 1864.

Dr. Pope's life-work, as was explained by Mr. R. W. Frazer at the meeting of the Royal Asiatic Society in 1906, when he received the gold medal conferred every three years by that society for distinguished Oriental scholarship, has been to unravel the long-lost history of the life and thought of Southern India, of a race now to be found, in the words of the Dravidian scholar Caldwell, "wherever money is to be made, wherever an apathetic people is willing to be pushed aside, there they swarm, these Tamils, the Greeks or Scotch of the East." At an advanced age he published translations of some of the most important works in classical Tamil, the language in which the ancient Tamil records are preserved, and which is quite unintelligible to the ordinary Tamil student of the vernacular. The result of these labours has been to place Tamil scholars in a position to undertake a thorough scientific investigation of the historical foundation of South Indian beliefs In Mr. Frazer's words:— "He has traced for us in that literature the early advent of the Aryan learning into South India, and the literary influence of the Jains and Buddhists; then the story of the vehement disputes between the Jains, Buddhists, and Tamil teachers is told in his recent translation of the Manikka Vacagar, until the revival of the ancient worship of the personal God Siva.

leading to the building of the great temples of South India from about the 10th century, and the final disappearance of Buddhism and Jainism from the land. The teachings of the Sankara Acarya, the Karma Yoga of Patanjali with a theistic Sankya, all were united and formed an eclectic school of philosophy for South India known as the Saiva Siddhanta, which deals of the nature of a personal god, the soul, and its bonds or Maya, which separate it from mystic union with the soul of all things. Of this Saiva Siddhanta philosophy, as set forth in the long poems of the 14 Santana Gurus or Succession of Teachers, Dr. Pope is now almost the sole European exponent." (Mr. R. W. Frazer at the Royal Asiatic Society, June 19, 1906.) Speaking on the same occasion, Mr. John Morley paid an eloquent tribute not only to Dr. Pope's industry and achievements as a scholar, but also to the sympathy with which he had cultivated intercourse with the backward peoples, as we are apt to call them, among whom his lot was cast.

Dr. Pope's works include "First Lessons in Tamil" (fifth edition, 1891); "A Handbook of the Ordinary Dialect of the Tamil Language," in five volumes, a work which ran into seven editions, the last being published in 1904–6; "A Tamil Poetical Anthology," with grammatical notes and a vocabulary (1859); "A Text-book of Indian History" (third edition, 1880); and "The Tiruvacagam, or 'Sacred Utterances' of Manikkavacagar," with English translation, introduction, and notes, and with Tamil lexicon and concordance (1900).

> The missionaries went further and tackled some of the minor and undeveloped languages and gave them shape and form, compiling grammars and dictionaries for them. They even laboured at the dialetcts of the primitive hill and forest tribes and reduced them to writing. The desire of the Christian missionaries to translate the Bible into every possible language thus resulted in the development of many Indian languages. Christian mission work in India.........in this respect, as well as in the collection of folklore, has undoubtedly been of great service to India.
>
> **(Pandit Jawaharlal Nehru)**

A NOTE ON Dr. G. U. POPE'S FAMILY

(Dudley Pope)

Dr. Pope married first, in 1841, Mary, daughter of the Rev. J. Carver. She died in India. He married, secondly, Henrietta, daughter of Godlieb van Someren, of the banking and commercial firm of Arbuthnot and Co., Madras.

Dr. Pope had nine sons (two of whom died in infancy) and four daughters. None of his thirteen children survive today, although nine grand-children are still alive and four great-grand children. Several of Dr. Pope's sons achieved eminence in their careers. The eldest son was *Professor John van Someren Pope* (1850—1932), who was educated at Snowden College, Ootacamund, and Trinity, Cambridge. He became Principal of the Central College, Bangalore; Director of English Education at Patna; Professor at the Presidency College, Calcutta; Principal of Dacca College; Fellow of Calcutta University; Reader in Bengali at the University of Cambridge; and Professor of Oriental Languages at Trinity College, Dublin.

His son, who was Dr. George Pope's eldest grandson, was Major General Sydney Buxton Pope, C. B., D. S. O., (1879—1955). Sydney was commissioned into the Army after being educated at Trinity, Cambridge, and was transferred to the Indian Army in 1903. With the 59th Rifles he took part in the operations in the Mohmand country in 1908, being present at the engagement at Kargha.

At the beginning of the First World War he went to France with his regiment in the Meerut Division of the Indian Army. He served with distinction in several battles in France, winning the D. S. O. and being mentioned in despatches four times. In 1922, having returned to India, he became DA and QMG, Baluchistan District, and later commanded the 4th Battalion, 19th Hyderabad Regiment. He later commanded the Bannu Brigade in North Waziristan and the Razmak Brigade. By 1930 he had been promoted Major General and given command of the Waziristan District. He became DA and QMG, Southern Command, at Poona, before retiring in 1935. He married but had no children, and both he and his wife are now dead.

Dr. Pope's second son was *Thomas Henry Pope,* who became Professor of Opthalmology at Madras Medical College. The third son was *Arnold Pope,* whose four children are still living. The eldest is Kitty, now Lady Lewey, wife of Sir Arthur Lewey, a former judge whose son is Major Denis Lewey, of

the Coldstream Guards; the second is Thomas Otto Pope, a business man who has a son – Dr. Pope's great grandson – called John, who is now 22 years of age; the third is Noel Arthur Pope, who with his wife and baby daughter were prisoners in Japanese hands during the Second World War; and the fourth child, a daughter, is living in South Africa.

Dr. Pope's fourth son was *Arthur William Uglow Pope*, C. I. E., at one time Manager of the Oudh and Rohilkhund Railway, and later General Manager of the Imperial Chinese Railways. He died in 1927, aged 69.

The fifth son, *Herbert Pope*, was an Army officer killed in the South African War; and the sixth, *Dr. George Stevens Pope*, was a leading brain surgeon and a former Lord Mayor of Norwich. His daughter, Dorothy Pope, a grand-daughter of Dr. George Uglow Pope, is an M. A. and lives at Oxford, only a few hundred yards from the new Indian Institute, where a portrait of her illustrious grandfather, painted by Alfred Wolmark, hangs in a place of honour.

The seventh son was *Sydney Broughton Pope*, a solicitor and classical scholar, who died in 1926. By his first marriage he had a son, Dudley George Wilberforce, who subsequently changed his surname by deed poll to his mother's maiden name of Douglas. He served as a Major in the Second World War, and now lives in Canada. He has a daughter. Sydney Broughton Pope married again on the death of his first wife, and had a second son. For reasons which have never been made clear, he gave his second son the name of Dudley as well, Dudley Bernard Egerton Pope. This second son, the youngest of the Rev. Dr. George Uglow Pope's grandsons, was born in 1925, served as a naval officer in the Second World War until he was wounded and invalided, and then became naval correspondent of a large London newspaper for several years before becoming a naval historian and author of several books on naval history. He now lives with his wife in Italy, writing naval history and visiting various countries doing research.

Dr. Pope's eighth and ninth sons died in infancy.

POPE'S COLLEGE, SAWYERPURAM

Pre-University Class, Group I, (1962 — 1963)

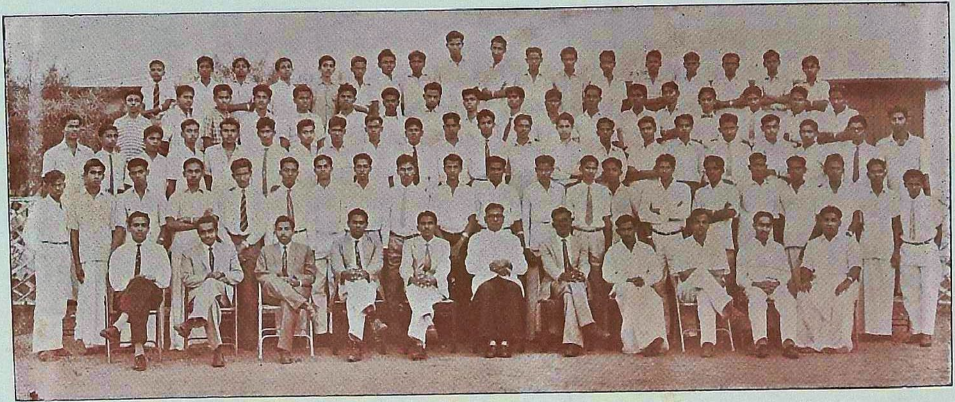

Dr. G. U. POPE - A GREAT TAMIL SCHOLAR

(Dr. M. Rajamanikkam, M.A., L.T., M.O.L., Ph.D.,
Reader in Tamil, University of Madras)

Western Scholars

In the early years of the 18th century, Danish missionaries like Ziegenbalg, Jesuit Missionaries like Robert de Nobili and Constantius Beschi, Anglican Missionaries like Dr. Rottler and Dr. Caldwell, Dissenters like Hosuington, Rhenius and Winslow, civilians like Ellis and Stokes, military officers like G. W. Mahon and Colonels Braon, Pears and Bell, directed their attention to the study of Tamil grammar, poetry and vocabulary.[1]

Pope's Career

Rev. G. U. Pope was one of those Western scholars of the last century who did good services in the field of Tamil language and literatures. He was born in 1820 in Nova Scotia. He completed his education at the Hoxton College and came down to South India in 1839. He worked as a missionary in Tirunelveli, Tanjore, Ootacamund, and Bangalore, and finally left India in 1880. He developed Sawyerpuram into the chief S. P. G. educational centre. Oxford honoured him with the M. A. Degree, and the Archbishop of Canterbury had conferred on him D. D.[2]

His Services to Tamil

Dr. Pope brought out excellent editions of 'Kural', 'Naladiyar' and 'Thiruvachakam' with English translations, introductions, lexicons and concordances. Thanks to his untiring labours of love for half a century, the world has begun to open its eyes to the extent and importance of the Tamil language and literature, to the high civilisation of the Tamils nearly two thousand years ago, and their superb philosophy and faith. He translated Mr. V. G. Suriyanarayana Sastriyar's Sonnets in Tamil. He contributed many articles on Tamil Literature to periodicals like 'The Royal Asiatic Quarterly' and 'The Indian Antiquary.' He translated 'Manimekalai,' one of the five great 'Kaviyas', into English prose. His Tamil Grammar for the young popularised his name in the student world. In 1906 The Royal Asiatic Society presented to him its Triennial Gold Medal for Oriental Scholarship. At that function Lord John Morley characterised him as a most industrious and sedulous scholar.'[3]

---

1. M. S. Purnalingam Pillai; 'Tamil Literature,' Pp. 328.
2. Ibid Pp. 350.
3. Ibid p. 349.

His tomb in Oxford

The greatness of Dr. G. U. Pope is written in the British publication, "Who is Who". It is stated in that valuable book that the tomb of this Tamil Scholar is in St. Sepulchre cemetery. That cemetry is situated in Walton Street at Oxford. My esteemed friend, Sri M. P. Somasundaram of All India Radio, Madras, had been to England two years ago. He stayed there for six months. He wanted to see the tomb of the great Tamil scholar, but there was nobody to tell him where the tomb is situated. Lastly with the help of the book "Who is Who," he was able to know where the tomb is actually situated.

One day he went to Oxford determined to find out the tomb at any cost. He went with one of his Indian friends to the above said cemetry. At that time its two doors were closed. Mr. Somasundaram learnt that the cemetry contained 4000 tombs and that it was once for all closed, since there was no place for new burials. Mr. Somasundaram and his friend approached the watchman of the cemetery and requested him to open the doors of the cemetry and let them see the tomb of Dr. Pope and pay their respects to the great scholar in Tamil. The watchman immediately opened the door and joined them in their search for the tomb. Since the cemetery was not in use for a long time many tombs were covered with bushes. The watchman at last was able to find out the memorable tomb hidden under a huge bush. Mr. Somu and his friend were able to see something inscribed on the tomb. They cleaned that portion with water. Immediately they were able to read the following inscription:

S. M.
GEORGE UGLOW POPE, D. D.,
of S. India, sometime Lecturer in Tamil and Telegu
in the University and Chaplain of Balliol College, Oxford.
Born 24th April, 1820. Died 11th Feb. 1908.
This stone has been placed here
by his family and by his Tamil friends in South India
in loving admiration of his life-long labours
in the cause of Oriental Literature and Philosophy.[4]

Just like Mr. Somasundaram, many other Tamilians might have gone and visited that sacred tomb of the great Tamil scholar. Dr. Pope will live in the minds of the Tamils so long as the Tamil language endures.

---

4. M. P. Somasundaram, 'Akkarai Cimaiyil' Pp. 87—90.

POPE'S COLLEGE, SAWYERPURAM

Pre-University Class, Group II, (1962 — 1963)

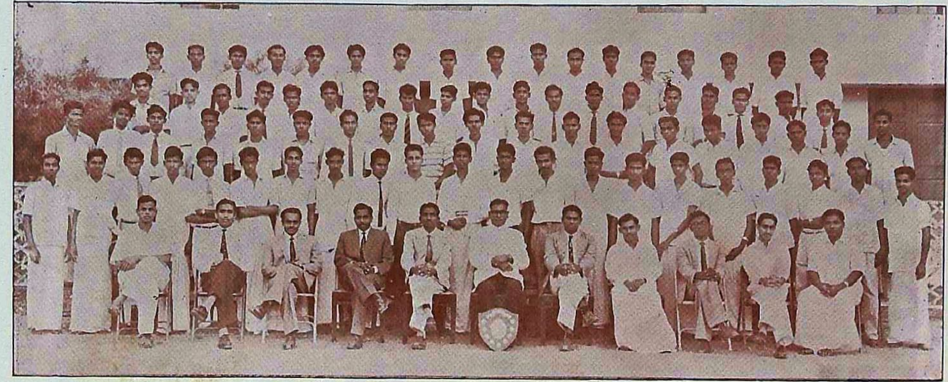

Dr. POPE'S SPIRIT OF UNIVERSALISM.

Prof: T. P. MEENAKSHISUNDARAM

(Head of the Departments of Tamil (Arts) & Linguistics, Annamalai University)

When India was not Independent, the prevailing Indian intellectual atmosphere was such that the contribution of the West, especially England, could not be judged from the proper perspectives. There was then a tendency either to over-estimate or under-estimate it. After the Independence, breathing a free air, India or Tamil land approaches the question in an impartial and scientific mood. The support given by Britain in our righteous war of defence against China has completely removed whatever prejudice might have been lurking in our mind against our erstwhile British rulers.

But Dr. Pope was always popular. He came to India at a time when the Hindu Tamilians were called 'ajnanies' [those who did not have the right kind of knowledge.] There were Christian missionaries who objected then to the children reading the Tamil poetry prescribed for study. Dr. Pope himself at first refused to read 'Kamattuppal' which forms the third part of 'Tirukkural'. Like Dr. Graul, he changed his mind and discovered that love was treated there in its ideal and divine simplicity.

He came to believe that the Tamilian race or the Dravidian genius had something unique to contribute to the world culture. He did not desire to be remembered by the future generations as anything but a student of Tamil. He who came to convert became himself the convert to Tamil culture, where he saw the universal culture of Jesus. Therefore he considered it a sacred duty to place before the world in one of the world languages, that is English, which fortunately was his mother tongue, the contributions of Tamil. He has given us the translations of three books he considered great – 'Tirukkural', 'Naladiyar', and 'Tiruvachakam'. 'Tiruvachakam' is a Saivite work. That he could get into the spirit of these works in those days of violent Christian prejudice against Hinduism, speaks volumes of his catholicity. To-day, his translations may not appeal as they did when they were first published, because the English language itself has changed since then. But perhaps this old world atmosphere itself, may remind us of the older atmosphere of the original works. What are much more important are his notes and introductions to these great works, where he compares the greatest writers of the East and the West with the Tamil authors. His knowledge of the Bible and of the Western classics, ancient and modern;, and his knowledge of Sanskrit are seen there on every page, revealing his universal outlook.

It is from this point of view that his contribution should be judged. His reference to the Dravidian genius should not be interpreted as referring to any racial conception. It must be understood as his way of referring to the unique greatness of Tamil culture. The quotations from the various authors of all ages, and of all lands should be taken as revealing his firm faith that culture, in the best sense of the word, is universal. Perhaps his unconscious mind was revolting against the then current notion of condemnation of the Tam lians as 'ajnanies'. Therefore there is no intention, in his work, of contrasting one culture with another. Therefore Tamil culture, to him, is another attempt of man to harmonise the conflicting tendencies in the course of his history, in the southernmost past of India. The Tamil genius did not, from his point of view, reject other influences, either of the North or the West, but utilised them all for creating a richer harmony. Forgetting this point of view, writers like historians of Indian philosophy, who find traces of Indian common heritage in Tamil, complain that there is nothing unique about this Dravidian genius. They forget that the unique nature lies in the living and practical eclecticism which alone Dr. Pope had in his mind, when he spoke of the Dravidian genius.

This is made clear from another contribution of his. Otherwise it may be surprising that in an age when Dr. Caldwell and others were trying to prove that many of the words in Tamil did not owe their origin to Sanskrit, Dr. Pope in his valuable concordances, which he prepared for his three great translations, should trace more and more Tamil words and roots to Sanskrit sources. This is not the place to justify or criticize his attempts, but only to make it clear that what was inspiring him in all his attempts was his catholicity of spirit which enabled him not only to appreciate the universality of culture, but also to understand the fundamental unity of India.

But unfortunately in this country, where this basic approach was replaced by a conflict between the North and the South, the Aryan and the Dravidian or the Sanskrit and the Tamil, it was often forgotten that some of the great writers and philosophers like Ramanuja were Tamilians trying to interpret, for example, the Tamil songs of the Alvars as being in harmony with the Vedic lore. The language is after all a vehicle of thought; and what we should evaluate is the final common shape which, inspired by the unified culture of its speakers, it takes. Unfortunately this conflict which was very much in evidence in the early part of the century when the glorification of Sanskrit as against other languages gave rise to the assertion of the glory of

POPE'S COLLEGE, SAWYERPURAM

Sharrock Hostel (1962 — 1963)

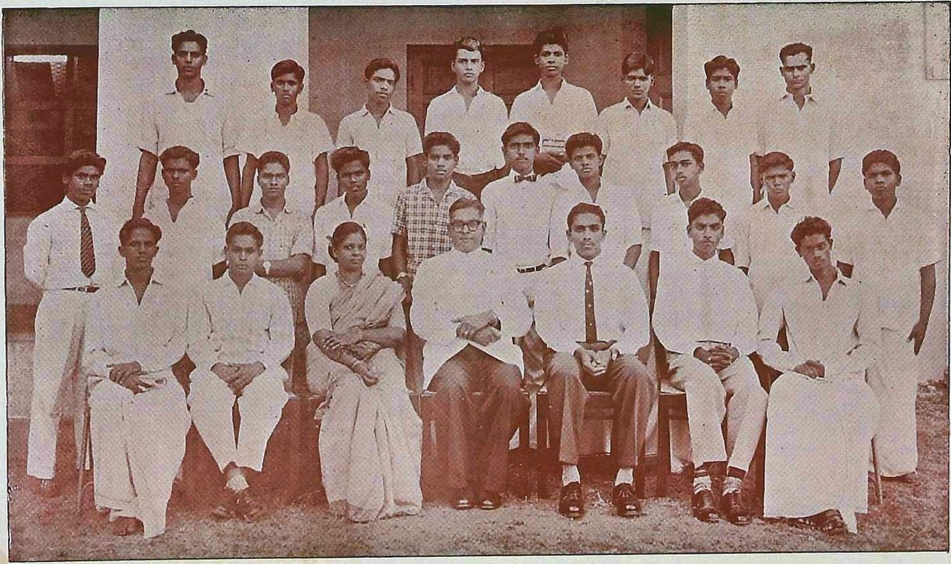

the Dravidian race and the Tamil language. There was also the Brahmin and Non - Brahmin movement which is not yet completely over. As against the Sanskritists deriving every idea and word from Sanskrit sources, there was the Tamilian purist movement which explained everything good in Sanskrit as being Dravidian in origin. The fundamental unity of India and the unique genius of the Tamil which contributed towards this basic Indian culture were forgotten. It is very fortunate that Dr. Pope should be quoted by both sides of this great conflict. This is really unfortunate in these days when we strive after national integration.

How the other side of the conflict, represented by the Sanskritists, has taken advantage, consciously or unconsciously, of Dr. Pope's contributions, may not be clear to all. His concordances can be given that twist by the Sanskritists. In this connection it must not be forgotten that the great monumental work, the 'Tamil Lexicon' was first adumbrated by Dr. Pope, probably as an expansion and an enrichment of his concordances. The 'Tamil Lexicon' therefore, following him, tries to derive Tamil words from, or at least compare with, many Sanskrit words. The reader often forgets that the comparisons do not have the effect of derivations. This certainly has given a blurred picture of Tamil etymology. When Dr. Pope lived, the comparative method had not become as refined as it is to-day. Uniform correspondences of sounds, whether for cognates or for borrowed words, were not drawn up scientifically: and therefore accidental similarities were accepted as justifying derivations. Therefore there is a need for a modern etymological and historical Tamil Dictionary. But this does not minimise the greatness of Pope's contribution to the study of Tamil and Dravidian languages. Dr. Caldwell's contribution to the comparative study of Dravidian grammar has also to be similarly revised. The grammatical and lexical studies form two important branches of language study. If Dr. Caldwell was great as the founder of the study of the Scientific Grammar of the Dravidian Languages, Dr. Pope was the founder of the scientific lexical study of those languages. Since Pope began with the study of the Tamil literature and the beauty and the depth of the Tamil words and phrases, even when the words were ultimately derived from Sanskrit, his interest became predominently lexical and semantic.

In these days, when national integration is emphasised, Pope's contribution to Tamil study is of great importance. He was neither a Sanskritist nor a Dravidian in this conflict referred to above. He was a seeker of the truth. No racial, cultural, or religious prejudice had any sway over him.

It is this pursuit of truth, in all the humility of a student, that is necessary in all walks of knowledge. That is necessary not only for national integration but for the making of a real man. It is this we must learn from the life and works of Dr. Pope.

It is but fitting and proper that a College in his name should be started in the very place where he lived and laboured in Tamil land, Sawyerpuram in Tirunelveli. May his spirit of universal culture and the thirst for truth ever inspire this great institution!

For ancient Indian History, you will soon find that trustworthy sources are few; since old inscriptions are often untrue, and even more often unintelligible, and old books are often filled with poetical legends. If you try to seek out the true history of your own town, or of some temple near, you will soon find how hard it is to gain an atom of historic certainty. I hope you and others will learn much about historic evidence at school or College. India is full of local histories to be conscientiously written, of antiquities to be explored, and of inscriptions to be deciphered.

Meanwhile, in history as in all things, you and I must seek with such means as we have, for truth and reality.

The use of histories of the past is to teach us to live rightly in the present.

Remember that you, in your degree, are helping to make the history of the future.

Dr. G. U. POPE
(*Primer of Indian History*)

POPE'S COLLEGE, SAWYERPURAM

Rural Service League (1962 — 1963)

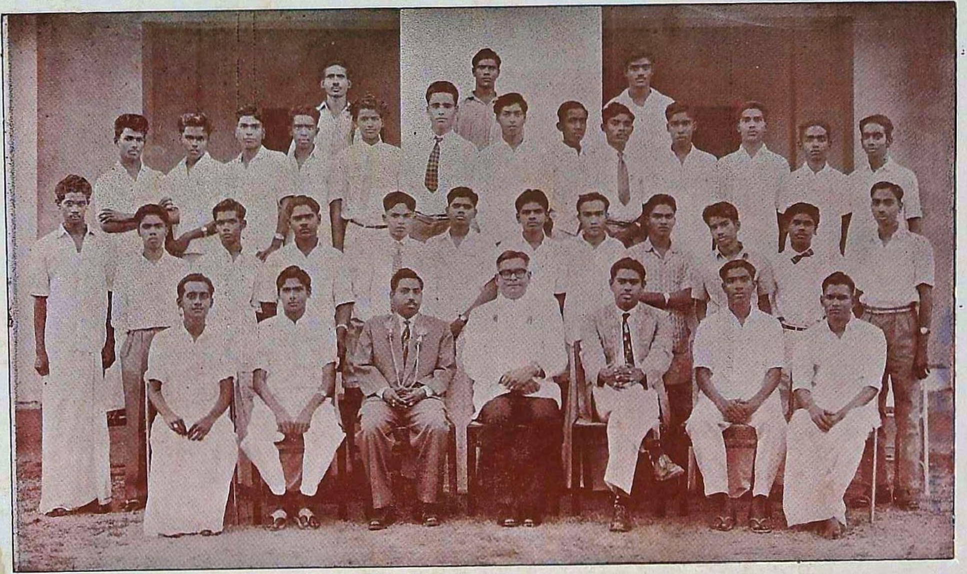

Dr. G. U. POPE – AN AMBASSADOR FOR TAMIL

[Prof. P. Jotimuttu, M. A., B. D., Professor of Tamil & Head of the Department of Indian Languages, American College, Madurai, S. India.]

Recent developments in the field of Tamil language and literature owe very much to the unstinted labours, enterprises and contributions of Western Tamil scholars. Three of them rank foremost in their services to the cause of Tamil, viz Beschi, Caldwell and Pope. But if there was ever a Western scholar who entered fully into the life and thought of the Tamils, he could not have been any other than Dr. G. U. Pope.

As a rule, the Western Tamil scholars are a class by themselves, beause of their extensive studies and erudition, not only in classical languages like Latin, Greek, Hebrew and Sanskrit, but also in the field of Comparative Philology, Religion and Philosophy. They came well prepared for further studies in the fields of their Missionary activities. Dr. Pope was no exception. One is amazed at his extensive knowledge of Tamil grammar, literature, religion, ethics and philosophy, as evidenced by the number of references he has made in his Introduction and Notes to his 'Tirukkural', 'Naladiyar' and 'Tiruvacaham'.

He has left his indelible marks behind him in his services rendered to Tamil in the fields of grammar, literature, ethics, religion and philosophy. He has written catechisms on Tamil grammar and contributed articles, as a result of his Tamil studies, to 'The Royal Asiatic Quarterly', 'The Indian Antiquary' and the 'Indian Magazine and Review'. He has compiled an anthology of Tamil poems. But it is in the field of translation that he stands foremost. He has rendered into English some poems from that remarkable anthology, 'Purananuru', and 'Purapporul-venba-malai'. His Herculean tasks are his translations of the entire works 'Tirukkural', 'Naladiyar' and 'Tiruvacaham' into English.

He has had a very great regard for Tamil and the Tamils. Some of the observations he has made on the Tamil language and the Tamil people are worth quoting :—

"Tamil is not a dialect of Sanskrit, but an independent language with a copious and original vocabulary having a very clear and philosophical grammatical system, very highly cultivated and in every respect equal to Sanskrit itself... This is the mother tongue of the South Indian languages....I prefer to call the South Indian family of languages the Tamilian, as it is certain that for the study of each dialect of them Tamil must be the language of reference...The ancient

grammatical works existing in Tamil and its wonderful metrical system prove its assiduous cultivation for long ages. An elaborate scientific series of metres, such as Tamil glories in, adapted to every style and theme of composition, is the growth of centuries. Classical Tamil bears every mark of slow and natural evolution."

"That a people possessing such a language and such gifts may... produce a literature ('Kalithohai') not inferior to that of any age or country...; pervading these verses there seems to me to be a strong sense of moral obligation, an earnest aspiration after righteousness, a fervent and unselfish charity and generally a loftiness of aim that are very impressive. I have felt sometimes as if there must be a blessing in store for a people that delight so utterly in compositions thus remarkably expressive of a hunger and thirst after righteousness. They are the foremost among the peoples of India, and the 'Kural' and 'Naladiyar' have helped to make them so...; The speech of a dying people may, perhaps, be allowed to die; but this cannot be said of the Tamil race. Heaven forbid!...Let Tamilians cease to be ashamed of their vernacular."

The noble purpose with which he undertook his literary enterprises in Tamil marks him out as an Ambassador for Tamil and a Bridge-builder between the East and the West. For we hear him say, "I have tried to help forward the study of this admirable language among both Europeans and natives;...intended to make classical Tamil easier to English students, while to native students it may afford means for a more comprehensive and fruitful study of their greatest classic author...; undertaken mainly with the view of assisting Europeans to acquire some acquaintance with classical Tamil .; in the hope of bringing at least a few European minds into closer contact with those of (the Tamils) and of inducing young Tamil students to bring the freer and more invigorating, though more laborious, methods of European study to bear upon their own great classics."

His aim in this work has been simply to introduce Tamil thoughts to English students. We need to understand one another if we are to be of any mutual benefit. He who knows and loves 'sweet' Tamil may come to know and love those to whom it is so dear, and thus to be known and loved by them.

"Still, this (the republication, translation and editing of books like 'Tiruvacaham') is a work that ought to be done! If the Tamil people and the English are ever in any degree to understand one another and to appreciate each other's thoughts and feelings regarding the highest matters; if any progress is to be made in the development of a real science of Hinduism, as it now is, our English people must have the means of obtaining some insight into the living system

POPE'S COLLEGE, SAWYERPURAM

College House (1962 — 1963)

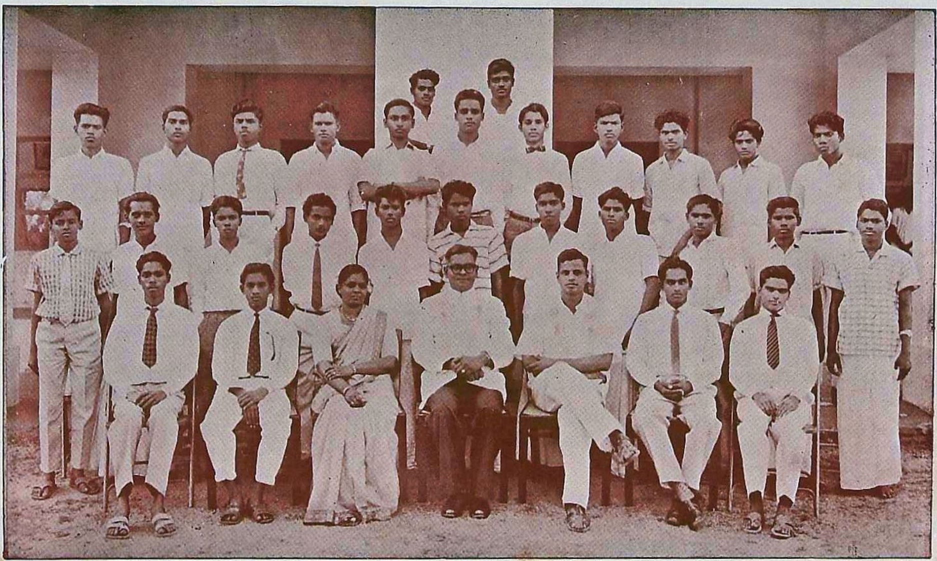

(Caivism) which exercises at the present day such a marvellous power over the minds of the great majority of the best Tamil people ".

The pain he has felt over the attitude of the youth of the Tamil country of his day to their mother tongue shows his real love and sympathy for the Tamils. " Young men ... are ... in some danger, alas, of neglecting their wonderful language".

Dr. Pope has also thrown out a challenge to the Tamil people: " I very earnestly wish also that my valued Tamil friends may be led to make closer acquaintance of some of the magnificent collections of 'sacred poetry' existing in English. And this is not only for the benefit (which must be great) of the individual student, but of Tamil literature. For no literature can stand alone...; it is to be earnestly desired that the transfusion of much great European and sacred poetry into popular, easy, rhythmic Tamil verse resembling that of Manikkavacahar should be attempted...; but Tamil, like Latin in the early Christian ages, must learn to adapt herself to the new order of things ".

He has also stressed very much the need for 'thorough rational investigation' of the myths and legends connected with Caivism: " No 'higher criticism' alas, has been at work here ". ('Cithambaram, its legends and mystic dance of Civan'.)

Although Dr. Pope was a Christian missionary, sent out to the Tamil country by a Christian body to propagate the Christian gospel, yet he was not a sectarian. His motto has been 'Scrutinize all things; hold fast that which is good'.

He has paid unreservedly glowing tributes to the poet Tiruvalluvar and to his work 'Tirukkural'. The following utterances reveal his high esteem for them :—

Tiruvalluvar is a 'venerated sage and law giver of the Tamil people', 'bard of universal man', 'seer of spotless soul', 'one of the greatest geniuses of the world' 'greatest classic author', 'very influential teacher of men' and 'Tamil master of the sentences'.

'Tirukkural' is truly an 'apple of gold in a network of silver', 'a possession for ever', 'a delight of many generations'. 'Their English friends... will find little to unteach in the moral lessons of the 'Kural' rightly understood'.

It is in his estimate of the greatest Saivite saint Manikkavacahar and his unique work 'Tiruvacaham' that we find Dr. Pope rising to loftier heights and revealing the spirit of true scholarship. "Manikkavacakar was the first in the long and every way remarkable series of devotees of Civan who engaged in the arduous work of recovering the south of India from the Buddhists and Jains".

"'Tiruvacaham' is a veritable 'Pilgrim's Progress' and surely reveals the experiences of a devout and godly soul."

Regarding the poems in the section 'Tiruccathaham', he observes, "They remind one most forcibly of the 'Confessions' of St. Augustine, and we cannot help saying that in our Tamil sage we find a spirit congenial to that of the great doctor of the West."

His observations concerning the Saiva Siddhanta and Saivism are very profound and critical, and as such deserve to be followed up by any student of Comparative Religion and Philosophy: "The Caiva Siddhanta system is the most elaborate, influential and undoubtedly the most intrinsically valuable of all the religions of India. It is peculiarly South Indian and Tamil religion; and must be studied by every one who hopes to understand and influence the great South Indian peoples ... Caivism is the old pre-historic religion of South India, essentially existing from pre-Aryan times and holds sway over the hearts of the Tamil people. But this great attempt to solve the problems of God, Soul, humanity, nature, evil, suffering and the unseen world has never been fully expounded in English .... "

"The question is repeated again and again — How is the Pathi, who is pure spirit, to mingle with and energize in souls and amid impurities ?; and the answer is that He does so by sending forth an energy that is like a ray of light, a mighty influence that quickens, illuminates and purifies all things, and this energy, personified as a goddess, has led to all the developments of Cakti worship. This is in fact the way in which Caiva philosophy bridges over the gulf between the finite and the infinite ... There is, hardly a glimpse of the idea in the 'Bhagavad-gita,' and its development in the Siddhanta seems to mark a decided advance in theological science."

We must not omit reference to personification of Wisdom in the Christian sacred scriptures, as well as in the apocryphal books. Many of these passages could be used, almost precisely, as they stand, by a Caivite in expounding his

POPE'S COLLEGE, SAWYERPURAM

Pope's Hostel (1962 — 1963)

POPE'S COLLEGE, SAWYERPURAM

Martin's Hostel (1962 — 1963)

views of Cakti. The Alexandrian school of philosophy and theology has followed out this course of personification to a great extent, and it does not seem to be improbable that these thinkers were influenced partly by South Indian ideas."

In fine, Dr. Pope is not unconscious of his shortcomings in performing this arduous and self-imposed task of serving the cause of Tamil and building a bridge between the Tamils and the English, a labour of love. He evinces a spirit of humility, which is an unmistakable mark of true greatness, when he says, "If in this work any one word of mine should give pain to any of my valued Tamil friends, I ask for forgiveness in advance."

It is but right and meet that such a noble soul should find a niche in the hearts of the grateful Tamils for years to come.

There are in it very great truths, mingled with equally great errors, both philosophical and religious. If our Tamil friends can be content to view it as a contribution towards the study of philosophy, and can believe that all truth is really one, and is developed from age to age, and that every system must learn to throw off from time to time its worn-out garments, it will be well for them. The editor is angry with some recent writers who believe that the intercourse with the western world, which the Tamil people had from even the first century of the Christian era, has influenced and materially modified their writings and systems. A tree is dead when it ceases to imbibe and absorb the influences of the soil and the atmosphere in which it flourishes. There is a subtle interpenetration of philosophical truths which makes every succeeding philosophy the child of all that has preceded it. Tamil philosophy has much to cast off, and much to recast; but its interest and importance can only be denied by the ignorant.

Dr. G. U. POPE
(Reviewing 'Sivagnana Botham'
Ed. By
J. M. Nallaswami Pillai)

THE COLLEGE COAT OF ARMS

Among the many initial labours involved in shaping the new College has been the devising for it a suitable Coat of Arms, which will go down its history. It was entrusted to the competent hands of Sri. S. Duraisami, the veteran Art Assistant of Pope Memorial High School, and an ardent devotee of Dr. Pope. He has happily struck upon a design suggestive of the ideals which Dr. Pope himself held in his life and work as a missionary educationist.

At the heart of the emblem is the Cross within the circle, suggesting how the Cross — that supreme symbol of Sacrifice — is to gird the great globe itself.

Inside the concentric circle are seen the Banyan Tree, the Book and the Light — symbolic of the Body, Mind and Spirit. It shall be the endeavour of Pope's College to foster alike the growth of body, mind and spirit of generations of young men passing through its portals, making them fit citizens of the world.

Bearing these emblems stands a lovely shield overgrown with the Vine, the Lotus and the Lily. Vine points to Christ the Saviour, who said, 'I am the Vine.' Lotus stands for Indestructibility, and Lily denotes virgin Purity. May Pope's College, cleaving to Christ, the true Vine, withstand all ravages of time, and ever uphold ideals pure and Lily - like!

Inscribed in the scroll beneath the shield is the motto that Dr. Pope himself cherished and set before his pupils : *'Vel primus vel cum primis'*—Be first or be with the first. May Pope's College raise in fulness of time men of ability and character who, in whatever sphere of work they may be engaged in, will endeavour to be first or be with the first.

Pope's College
Sawyerpuram
ESTD · 1962
Vel primus vel cum primis

A Picture Parade of

POPE'S COLLEGE

at work

(1962 – '63)

The First Mile

5th April 1962

The impossible is drawing nearer. The incredible is come to the threshold. The dream of a College at Sawyerpuram takes on flesh. A Commission set up by the University of Madras-consisting of Principal M. Viswanathan M A, of A. V. C. College, Mayuram and Prof. K. G. Krishnan M. Sc., of Alagappa College, Karaikudi–visits Sawyerpuram; and is received by Bishop Jebaraj and the local sponsors of the College. The Commission is evidently impressed by the local enthusiasm (for which there has been no dearth at any time) that could deliver the goods in due course.

12th April 1962

The Bishop, by a daring stroke of foresight, appoints the Principal of the College yet to be born. Mr. D. S George Muller M. A. till then of St. John's College, Palamcottah) is chosen to pilot the most audacious scheme. Rallied around him all hands set to work round the clock, determined to put a College in working order within two months. Remodelling and rennovation of available temporary buildings, making of furniture, purchase of Science equipment and Library books, recruitment of Staff are all tackled simultaneously in a terrific race against time.

12th June 1962

A second one man Commission on behalf of the University of Madras (Principal Ananthavaidyanathan of S. T. Hindu College, Nagercoil) visits the College, and is obviously satisfied with the 'ready to start' state of the College.

23rd June 1962

At long last the Syndicate of the University of Madras grants affiliation to Pope's College, Sawyerpuram. As the telegraph wires convey the news late at night, the entire community breaks into grateful jubilation.

25th June 1962

In a simple and solemn act of worship, held in the huge artistic pandal erected in front of the Centenary Hall, Bishop Jebaraj formally opens Pope's College, and

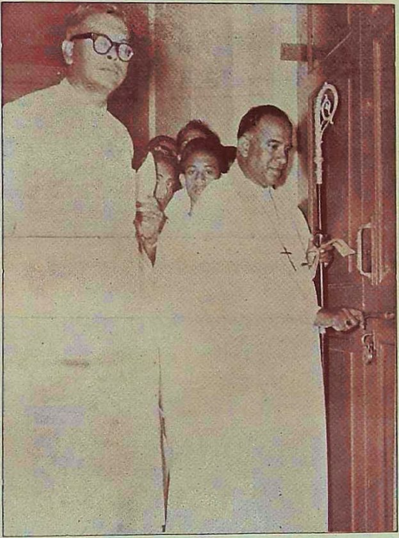

Bishop Jebaraj opens Pope's College. Principal George Muller looks on.

dedicates its buildings and equipment The College work commences straight-away, every available seat being filled up within three days. At the Public Meeting held the same evening under the presidentship of Sri A. P. C Veerabahu M. L. A, legislators of the district, Principals of Colleges and other well wishers offer their felicitations to the new College. Messages and greetings pour in from all over the country.

PRINCIPALS ALL!

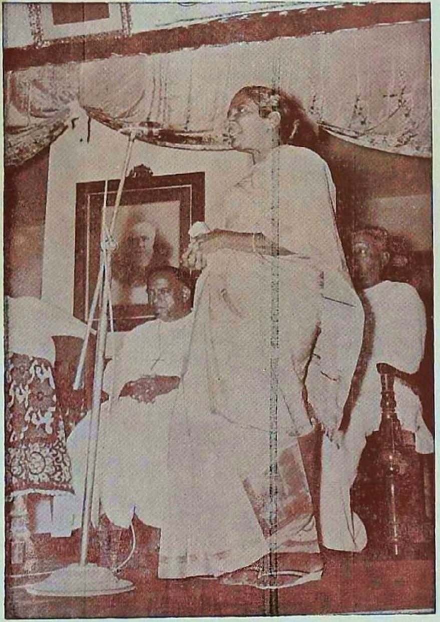

Miss Dora David M. A., Principal of our sister College — Sarah Tucker College, Palamcottah, felicitates the new College.

Principal A. Srinivasa Raghavan M. A: of the neighbouring V. O. C. College, Tuticorin, delivering the Inaugural Address.

Principal S. Isaac M. A.
of V. O. C. Training College, Tuticorin,
felicitating the new College.

Principal D. S. George Muller M.A.
of Pope's College reading out the spate of
Messages received on the occasion.

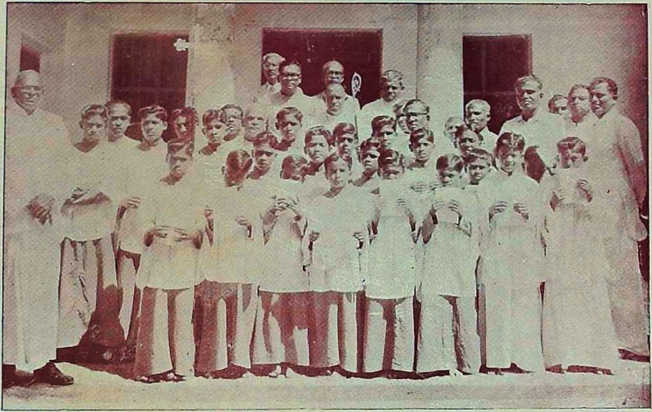

This interesting photograph of the Choir was taken, on the occasion of the opening of the College against the background of what is known as 'F. A. Quarters' where the old College was housed 80 years ago

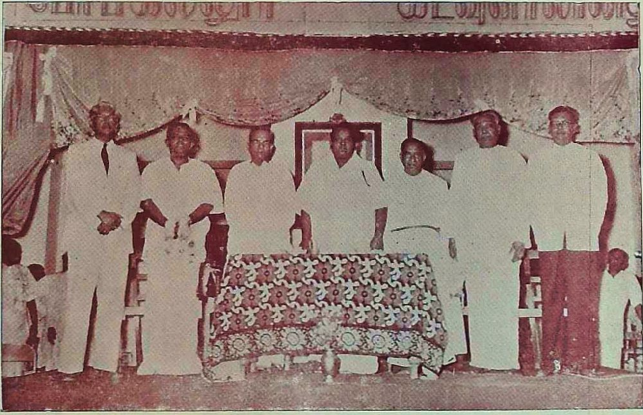

Group photo taken at the Public Meeting following the opening of the College shows the Bishop, Principal and the Headmaster of the School, with local legislators and Principal Srinivasa Raghavan of the neighbouring V. O. C. College, Tuticorin, a member of the Syndicate of the University of Madras.

2nd July '62

Supervised study for day students begins. Students with no adequate facilities for study in their homes benefit by the arrangement. For all alike it is a good discipline to study under close supervision of the members of the Staff.

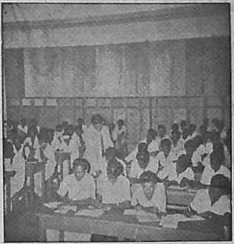

Supervised Study

8th July '62

A branch of the Student Christian Movement is inaugurated in the College. Tea is served for all members. Rev. Theodore Paul Monickam, C. S. I. Missionary to Thailand, presents the challenge of missionary work to the Christian youth.

14th to 16th August '62

Staff and students go out on an excursion to Courtallam, the famous spa of South India. Thanks to the Indian Railways, you can still perform a journey of 60 miles in 10 hours! But who wants it to be faster when in such good company? Housed in the most palatial buildings, and fed throughout in a festive style, the party explores every waterfall, even those most allergic to water bathing thrice a day, for want of anything better to do.

Excursionists boarding the train

5th September '62

Inauguration of the College Tamil Association by Sri T. V. Ramasubbier, Editor, 'Dinamalar', Tirunelveli.

10th September '62

The Hon. Mr. Majid (Minister for Local Administration) visits Sawyerpuram. On behalf of the Staff and students of the College he is accorded a hearty welcome by the Principal.

16th September '62

Song Service arranged by the S. C. M. The Principal speaks on 'The Hidden Years of Jesus Christ'.

22nd September '62

College closes for Michaelmas vacation.

10th October '62

College re-opens after Michaelmas vacation. Mr Chittenden, Principal, School for the Deaf and the Dumb, Palamcottah, speaks at the Beginning of Term Service.

26th to 28th October '62

Five students of the College with Mr. Thomas Daniel attend the S. C M. Provincial Camp at Courtallam.

31st October '62

The Rt. Rev. George Devadoss (Bishop in Madurai—Ramanathapuram) addresses the members of the Staff and the students of the College.

2nd November '62

Inauguration of the College Social Service League by Prof. P. Gangadara Ganapathy of V. O. C. College, Tuticorin.

6th November '62

Public Demonstration condemning the Chinese aggression of India. Our students invent the slogans for the occasion. The huge procession along the main street resolves into a Public Meeting at the College site. Presided over by our Principal, the meeting is addressed by Sri A. P C. Veerabahu B. A., M. L. A., Rev. P. Jebamani, Sri Rajamonickam M. A., Rev. Father Navamani and several others. Students and members of the Staff of the College pledge to contribute Rs. 1000/- to the National Defence Fund, and the first instalment of Rs. 500/- is sent to the Vice-Chancellor, University of Madras.

2nd December '62

The College Choir

Christmas Carol Service. The humdrum interior of the Centenary Hall is transformed by the most lavish decoration. An admirably trained Choir provides the most satisfying music. The Christmas Message is delivered by Miss Jean Macdonald of Sarah Tucker College, Palamcottah. The Service is followed by a Community Christmas Tree; and the young and old alike are awarded gifts by the Christmas Father A sumptuous Christmas Dinner is served.

Christmas Carol Service

Carol Service—a section of the Congregation

7th December '62

Chief Minister Kamaraj at Tuticorin. A sum of Rupees Five Hundred, being the second instalment of the contribution of the College to the National Defence Fund, is handed to the Chief Minister on behalf of the students by Kingston Jesudoss.

8th December '62

The College Athletic Sports Meet. The President is Sri P. S. Perianayagam, President of the Tuticorin Panchayat Union, and a distinguished friend and benefactor of the College. He thrills the huge audience by a casual announcement of his donation of Rs. 25,000/- for the erection of PERIANAYAGAM HALL in the new campus of Pope's College.

Sri P. S. Perianayagam being received by the Principal on arrival.

The Athletes' Parade

A Track Event

At the Victory Stand

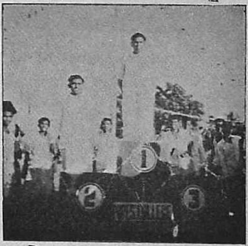

Our Staff Sportsmen

COLLEGE ATHLETIC CHAMPIONS

(8—12—'62)

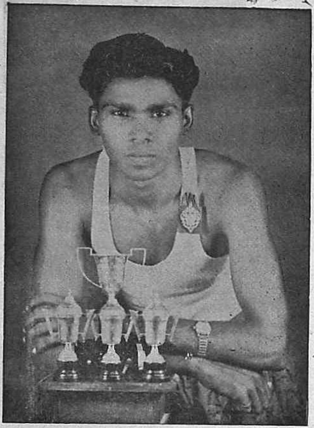

Masanamuthu. P.
(Senior Champion)

★

★

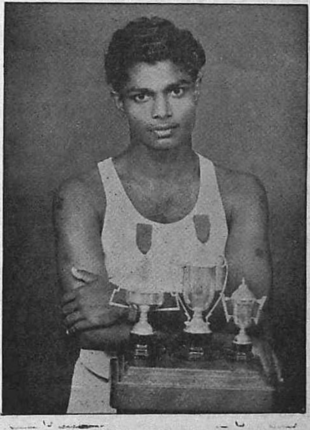

Chelliah. K.
(Junior Champion)

The award of the Championship Silver Trophy — (Presented by Sri Ponnusami Villavarayar, M. L. C.)

President announces the gift of Perianayagam Hostel

21st December '62

College closes for Christmas vacation.

3rd January '63

College re-opens. A wretchedly short vac! How niggardly! And after such hard work in the last term!

Cheer up, boys! The Lecturers are no better off than you! They too have got to work, as much as, if not more than you have.

That's just it, says Ramalingam. They work so hard. Why not they have a longer rest? ... for our sake, of course .....

Ramalingam, you are too kind ...... Duty calls. There goes the bell.

At the Beginning of Term Service Rev. A. D Manuel of Tamilnad Theological College, Tirumaraiyur, addresses the students and Staff of the College.

Congratulations to Mr. Prabhakar Durai, a member of our Staff, on his selection to the Indian Police Service! Staff and students give a moving send off to Mr. Prabhakar, as he leaves for his six months training at Mount Abu. Our best wishes to jovial Prabhakar — *Vel primus vel cum primis!*

Mr. Prabhakar Durai I. P. S.

8th January '63

A Team of Experts deputed by the World Council of Churches, Geneva, for investigating the scope for special assistance for developing the social and economic conditions of the rural church in India visits Sawyerpuram, and is accorded a rousing reception at the College. Though not directly within the scope of their survey, the Team evinces keen interest in the project of a Rural College, with its possibilties of impact on the social and economic life of the neighbouring community. On behalf of the College the Principal reads a Welcome address

Principal receiving Delegation on arrival

recounting the labours of pioneer missionaries at Sawyerpuram, and the epic effort involved in running a Rural College. With unerring emphasis on the change of accent in University education, the Address says: —

"Gone are the days when Colleges in India lived in ivory towers, and sought importance in isolation from the community around them. A new awareness of an obligation to society is slowly overtaking their students and teachers alike. As for us, we are out to make ourselves useful to the people in whose midst we are placed. For Pope's College is a people's College."

Members of the Delegation before Centenary Hall

The Leader of the Delegation suitably replies, commending the venture of a Rural College. The Delegation is later entertained to Tea

Principal welcomes the Delegation

Leader of the Delegation replies

Site for the new buildings

23rd January '63

There is a stir in the till now deserted 'Site for Pope's College'. The College Labour Squad undertakes the levelling of the campus. Rev Henry Arulanandham — the arch-enthusiast for the College that he is —appropriately leads the Squad in prayer, and cuts the first sod. With only two weeks ahead for the Chief Minister to lay the Foundation Stones for the College and Hostel Buildings, the site is humming with activity.

The Squad pauses for Prayer before work

Rev. Arulanandham cuts the first sod.

The Principal lends a hand

Labour Squad levelling the site

26th January '63.

Guests at Tea

As the College Day could not be celebrated during the first year, the Hostels' Day assumes great importance. The combined skill of the 5 Hostels has gone into the gay decorations. Tea is served for members of the Hostels, Staff and a large number of guests

The President — Sri S. Natarajan (Proprietor, The Standard Electric Company, Madras) is a trusted friend of the College. The Anniversary Address is delivered by Mr. K. H Narayanan M. Sc., (Lecturer in Physics, St John's College, Palamcottah) in a superb style In an unscheduled speech delivered with matchless grace and diginity Mrs. Damayanthi Natarajan B. A, pays homage to the services of Dr. Pope to Tamil. Prizes are awarded to winners in Inter-Hostel Sports and other Competitions. Histrionics of a high order characterise the Variety Entertainment.

President (Sri. S. Natarajan) addresses the gathering

Anniversary Address by Mr. K. H. Narayanan

Mrs. Damayanthi Natarajan distributing the prizes

★

HOSTEL DAY HISTRIONICS

Cast of the Mock Trial

'Military Shave'

'Villupattu' — Pope Puranam

Two unselected students renounce this world!

A Scene from the Tamil play

Cast of the Tamil play

The procession enters the site

7th February '63

F. Day or Foundation Day 'Long choosing, beginning late' (like Milton), we have the Foundation Stones of the College Building and Perianayagam Hall laid to-day, providing the green signal for the colossal building programme to begin. As a prelude to the stately function in the evening is held a solemn act of worship and dedication in the morning.

An impressive procession starts from the local church Led by the Choir, the students and members of the Staff of the College, local schools, and almost the entire congregation, march in solemn array along the main road to the new College campus — the Clergy and the Bishop bringing the rear.

The Open Air Service

As the Choir and Clergy reach the artistic pandal holding aloft the banner: 'போப் கல்லூரி கடவுளாலானது' — so admirably depicting the miraculous birth of the College — the Bishop leads the huge congregation in a moving act of Praise and Thanksgiving. For the older generation it is a thrilling experience prompting them to burst out: '**Nunc dimittis!**' For others it is a moment of challenge — to have to fill the vast stretches of land around with lecture halls and laboratories, and — what is more difficult — a relay of young men who will measure to the standards of Dr. Pope.

The Bishop addresses the Service

The Bishop blesses the Foundation Stones of the College Building and the Perianayagam Hall — to be laid later in the evening by the State's Chief Minister.

Worship over, the huge gathering collects around the Flag Mast, and the Bishop hoists the National Flag which proudly flutters over the 'Site for Pope's College' now stung into life.

The rest of the day is spent in anticipation of the evening's pageant. 'Dinamalar', the Tamil Daily from Tirunelveli, brings out a Special Supplement to mark the memorable occasion. Every hour brings in some invitees from far and near to participate in the widely publicised function, the spell of Kamaraj drawing thousands from every neighbouring village.

Bishop Jebaraj blesses the College Foundation Stone

Bishop Jebaraj blesses the Foundation Stone of Perianayagam Hall

The Chief Minister being conducted to the dais by the Principal

The same evening. All roads lead to Sawyerpuram. A hero's welcome awaits the Chief Minister of the Madras State, Sri. K. Kamaraj, as he comes to lay the Foundation Stone of Pope's College He is brought in an open jeep through a surging mass of humanity waiting for hours to catch a glimpse of their beloved leader.

On alighting at the entrance to the site he is garlanded by the Principal Flanked by the Principal on one side and the District Collector and Sri. A. P. C. Veerabahu M. L. A., on the other, the revered Chief Minister walks to the giant rostrum on which are seated the elite of the district — the Bishop, officials, legislators and educationists.

The Bishop leads in Prayer

The Rt. Rev. A. G. Jebaraj, Bishop in Tirunelveli, leads the concourse in Prayer, after which the Principal reads an Address of Welcome to the Chief Minister.

The Principal reading the Welcome Address to the Chief Minister

The Address recounts the services of Dr. G. U. Pope to Tamil and urges the Madras Government to recognise his services by a munificent special grant to the College founded to perpetuate his memory.

MAHAMAHOPADHYAYA
DR U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMIYUR :: MADRAS 41

The Chief Minister unveils the Foundation Stone of the College Building — a huge white marble tablet bearing the following inscription :—

The Chief Minister after unveiling the College Foundation Stone

To The Glory of God
This Foundation Stone of
Pope's College,
Sawyerpuram
Dedicated by
The Rt Rev. A. G Jebaraj B. A., B. D.,
(Bishop in Tirunelveli)
was laid by
The Hon Sri. K. Kamaraj,
(Chief Minister, Government of Madras)
on 7th February 1963,
Sri. K. S. Shunmugavel
presiding
"The hand of the Lord hath done this"
(Isaiah 41:20)

In a short and memorable speech Sri Kamaraj makes a public acknowledgment of the contribution to Tamil made by western missionaries in general, and Dr. Pope in particular. He commends the people of the locality for their gratitude to Dr. Pope, and exhorts the rich and poor alike to contribute liberally to the funds needed for Pope's College.

The Chief Minister addressing the huge gathering

The Chief Minister after unveiling the Foundation Stone of Perianayagam Hall

The Chief Minister also unveils the Foundation Stone of Perianayagam Hall — being the first of the Hostels of Pope's College — donated by Sri. P S. Perianayagam, a leading salt manufacturer of Tuticorin, and Chairman of Tuticorin Panchayat Union (whose recent benefaction to the School at Pudukottai has enabled its being upgraded to a High School).

Sri. K. S. P. Shanmugavel of Tuticorin, who presides, stresses the debt owed by the Tamil people to Dr. Pope, and calls for all out help in building a College to his memory. He congratulates Sri. P. S. Perianayagam on his philanthropy, and exhorts the rich to emulate his noble example.

Sri. K. S. P. Shanmugavel's Presidential Speech

The two 'Chiefs' in a happy mood. Bishop Jebaraj presents a cheque to the National Defence Fund

The meeting then resolves itself into a spontaneons demonstration of the urge of the people of the locality to assist in throwing back the Chinese invader on our northern borders. The Bishop leads the way by presenting a cheque for the amount contributed by the Tirunelveli Diocese to the National Defence Fund.

Ilayaperumal (a student of Pope's College) donates his gold ring to the National Defence Fund

Several students offer their mite — ranging from a gold ring to a portrait of Sri. Kamaraj himself The girls of St. Mary's High School offer a garland strung with 61 ten rupee notes - to mark Sri. Kamaraj's 61st Birthday recently celebrated

The agriculturists of Peikulam and its neighbourhood donate 1000 bunches of plantains to the National Defence Fund. The Chief Minister is visibly moved by this spontaneous over flow of gifts, and accepts them all individually in extreme good humour.

Plantains go to fight the Chinese

This is no Convention speaker — but Mr. Aruliah proposing the Vote of Thanks!

With a Vote of Thanks proposed by Sri. Y Aruliah - itself a clarion call for every one to rally round the Country and the College — the memorable meeting is over.

Inspite of the late hour (8:45 P P.) the Chief Minister graciously accepts the invitation of the Principal to adjourn for Tea (!) at the Centenary Hall. How distinctly he remembers the hall he opened in 1955, and how interestedly he acquaints himself with the plans for the College! The College feels invigorated by the Kamaraj Touch.

The Chief Minister at Tea.
Along with him are the Principal,
Sri. Ponnuswami Nadar M. L. A.,
Sri. Ponnuswami Villavarayar M. L. C.

At Tea With the Chief Minister are
the Principal, Shri H. K. Ghazi I. A. S.
(District Collector), and Sri. A. P. C.
Veerabahu M. L. A.

It is 9:15 P. M. when the Chief Minister's motorcade leaves Sawyerpuram to participate in another function at Pudukottai *en route* to Madurai for night halt

17th February '63

17 students of the College — duly prepared in the course of the year by Rev. P. Jebamani, Messrs Thomas Daniel, Lambert Isaac and I. D. Prince — are confirmed at the Holy Trinity Church, Sawyerpuram. The newly confirmed students are invited to Dinner with the Bishop, the clergy and the members of the Staff.

23rd February '63

Fancy Sale in aid of St. Raphael's Hospital, Sawyerpuram — opened by Dr. Sylvester M B B. S (District Medical Officer, Tirunelveli). Students of the College organise a Stall, and help raising a sizeable amount.

28th February '63

As if not to be outdone by the Hostellers, Day Scholars organise the Day Scholars' Day. They entertain the members of the Staff to Tea.

The Public Meeting is presided over by Mr Joyce Ponniah B. A. Deputy Thasildar, Srivaikuntam and a keen old boy of Pope's.

The President, Mr. Joyce Ponniah addresses the gathering

Sri. Rajamonickam delivers the Address

Mr. Rajamonickam's address provides the first part of the Entertainment to be followed by a Tamil Play 'Thiaga Sudar', staged by the Day Scholars — with the inimitable Velu 'borrowed' from the Hostels!

A scene from the Tamil Play

Cast of the Tamil Play

18th March '63

S C. M. Valedictory Meeting. Our S. C. M. has done a grand job in the first year. Its Sunday School teachers have done useful work in adjoining villages. The Valedictory Address is delivered by Mr. W. Bedford Solomon M. A. (Bursar, St. John's College, Palamcottah).

19th March '63

The Tamil Association holds its Valedictory Meeting. The speaker is Miss L. R. John M A., (Professor of Tamil, Sarah Tucker College, Palamcottah). She gives a most lucid exposition of Dr. Pope's services to Tamil grammar, lexicography, and as an ambassador of Tamil to the West.

23rd March '63

Last working day in the year. Staff and students alike look back upon a year of hard work, may be a year of hardships and inconveniences, yet a year of purposeful endeavour and modest achievement.

The Pope's Old Boys' Association so thoughtfully entertains all students at Tea, and welcomes them to its fold.

Then silence descends on the College. A solemn, grim silence, broken only by the swish of pages feverishly turned.

Save when, perchance of a night, the current fails. Then suddenly all the noises of the jungle break out It sounds as if the Zoo has been let loose

The current is on again. As if by magic, yells, bellowings, screeches die down instantaneously The swish of the pages again .....The boys are at their books.

The Examination is looming near.

27th March '63

Yet they take one evening off to bid farewell to the Staff. Staff and students together sit for an open-air dinner and in the after-dinner speeches that follow students unleash all their pent up feelings of love and esteem for their teachers-as a token of which they present a lovely steel office table and executive chair for use by the Principal Well done thou first batch! Thou hast pioneered worthily!

1st - 17th April '63

That sports of sports — University Examinations! If our students can be taken at their word, they have done well. *Parkalam!*

18th - 23rd April '63

The Staff can now afford to relax. They set out for a hill holiday at Kodaikanal, in unusual wollen ware, as if for a mountaineering expedition !

At Kodaikanal Road Station

At Silver Cascade

Thanks to the kindness of M/s Jeyaraj Nadar & Sons, the party is enabled to lodge and board at their luxury hotel – 'Holiday Home,' so ideally situated.

Our Cottage at the Holiday Home

Some members of the Staff with Sri. J. Chelladurai (one of the Proprietors of Holiday Home, Kodaikanal)

With the 'Holiday Home' Tourist Bus so generously made available for our sight-seeing, hardly anything worth seeing is missed. We are so lucky with regard to the weather. Bright sunshine all through the day and mild showers at night.

The 'Holiday Home' Tourist Bus so liberally placed at our disposal for sight-seeing

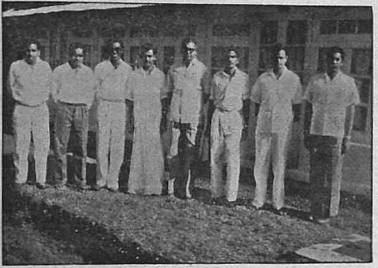

The Staff lined up in front of the Cottage

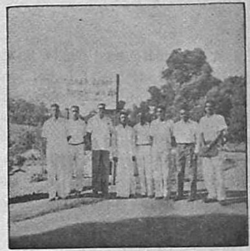

At the entrance to Holiday Home

The Staff with Principal Vedasiromani of St. John's College at 'Hill Top'

Mr. Sankaran is able to have his usual bath at 4 A. M. Pillar Rocks, Golf Links, The Ashram, Silver Cascade, Fairy Falls, Berijam Lake, Coaker's Walk, are all visited once, twice and even thrice.

Boating in Kodaikanal Lake

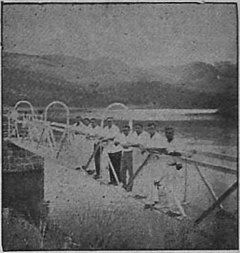

At Berijam Lake

A favourite pastime is boating in the Kodaikanal Lake, and a few pick up almost professional skill. There is a serious move to buy one of the boats to be brought for use in Peikulam! But difficulties crop up, not the least important being the price demanded!

En route to Everest?

The five days of fellowship is a fitting finale to a year's work to-gether. It is all too unwillingly that we take leave of Kodaikanal and of each other, as we are to return to our several homes in the sweltering heat of the plains.

And so ends the FIRST MILE of an exciting journey. And what an exacting mile it has been! Through what a cloud of uncertainty did we set out! How slippery was our track, and how numerous the hurdles to be cleared! How inadequate our provisions for the journey, and how chilling the voice of detractors! How foreboding were the prophecies of our Jeremiahs! And yet how safe and easy did we find the road! How numerous the helping hands, how many the Good Samaritans on the road! How evident has been the hand of God at every step, shielding, sustaining, strengthening us all! For all this we bow in grateful acknowledgment: 'Te Deum Laudamus!'

The Tirunelveli Diocesan Press, Palayamkottai — O 1450 — C. 1000.

டாக்டர் போப் நினைவு மலர்

தமிழ்ப் பகுதி

அன்புப் படையல்

அரும்புகழ்ச் செல்வர் அறிவுப் பெருங்கடல்
பெருங்குணம் கொண்டுநம் திருநகர் புகுந்து
கல்விப் பணியும் சமயப் பணியும்
நல்ல முறையினில் ஆற்றியே மேலும்
தமிழ்மொழித் தொண்டே தலைமைத் தொண்டென
இமிழ்கடல் வரைப்பினில் தமிழின் புகழினை
ஆங்கில மொழிதனில் அழகுற விளக்கவே
பாங்குறப் பிறந்து வளர்ந்தார் என்னும்
படிக்கு வாழ்ந்த பெரியார் போப்பின்
அடிக்குஇம் மலர்ஓர் அன்புப் படையல்.

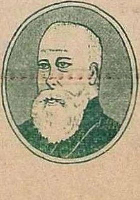

உள்ளுறை

1.	போப்பு எனும் முனிவரைப் போற்றுவோம் நாளும்	... 1
2.	போப்பையர் வாழ்வும் பணியும்	... 2
3.	தலைசிறந்த தமிழ்முனிக்கோர் கலைக்கோவில்	... 7
4.	தமிழ் உள்ளம்	... 10
5.	டாக்டர் போப் அவர்களும் தமிழும்	... 13
6.	கோயில் கொண்டார்	... 17
7.	ஒரு தமிழரின் கல்லறை	... 21
8.	பதினைந்தாண்டுகளுக்குப்பின்	... 26
9.	மலரும் எண்ணம்	... 32
10.	பொதிகையிலே இருநாள்	... 35
11.	போப் கல்லூரி விடுதிகள் ஆண்டறிக்கை 1962 — 1963	... 38
12.	தமிழ் மன்றம்	... 40
13.	கல்லூரியின் சின்னம்	... 41

போப்பு எனும் முனிவரைப் போற்றுவோம் நாளும்.

முத்தமிழ்க் காவலர், செந்தமிழ்மாமணி, பேராசிரியர்.
சி. **இலக்குவனார்**, எம். ஏ எம் ஓ. எல்.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.

இமிழ்கடல் உலகில் இன்றமிழ்ச் சீர்த்தியை
உலகோர் அறிய உயர்பணி யாற்றிக்
கல்லறை தன்னில் கண்டிட யாவரும்
"தமிழ் மாணவர்" எனத் தம் பெயர் பொறிக்க
அன்புடன் பணித்த அறவோர் **போப்பைப்**
போற்றுவோம் நாளும்; புகழ்வோம் என்றும்
'பொதுமறை' என்றே புலவர் போற்றிடும்
பொய்யில் புலவர் **பொருளுரை** தன்னையும்
தேனினும் பாலினும் தெவிட்டாச் சுவையுடன்
ஊனும் உயிரும் ஒருங்கே கனிந்திட
இறையருள் ஊட்டும் **இன்பவா சகத்தையும்**
ஓங்கிய புகழ்மிகு ஆங்கில மொழியில்
பெயர்த்த பெருமையால் பெற்றோம் பெருமை
இந்தியக் கண்டத் திடத்தோர் மூலையில்
கரிய நிறமும் கட்டை வடிவமும்
தடித்த உதடும் சப்பை மூக்கும்
சுருட்டை மயிரும் சுருங்கிய முகமும்
கொண்டு வாழும் கூட்டமாய், ஒன்றும்
தமக்கென உயர்பே றின்றித் தாழ்ந்த
மக்கள் இனத்துள் வைக்கப் பட்ட
தமிழினம் தன்னிலை உணரச் செய்தே
உலக மக்களுள் உயர்பெருங் குழுவென
மதிக்கச் செய்தனர்; மாநில மொழிகளுள்
தமிழ்க் குழு மொழிகளைத் தம்மொழி யொப்ப
இந்தோ- யுரோப்பிய இனத்துள் வைத்தார்.
சாதி வெறியால் தாழ்ந்த தமிழரை
உயர்த்த நாளும் ஒல்லும் வகையால்
பலவும் ஆற்றிப் பலகலை நிலையம்
கண்டு, தொண்டும் களிப்புடன் அளித்தார்
உழைப்பால் உணர்வால் உள்ளப் பாங்கால்
தமிழராய் வாழ்ந்த வாழ்ந்த தவமுனி போப்பைப்
போற்றுவோம் நாளும் புகழ்ந்து;
ஆற்றுவோம் பலவே அவர்சீர் ஓங்கவே.

போப்பையர் வாழ்வும் பணியும்.

ஞா. இராசமாணிக்கம், *எம். ஏ.,*
த. மனோகரசிங், *பி. ஓ. எல்.*
(தமிழ்த்துறை, போப் கல்லூரி, சாயர்புரம்.)

தமிழைத் தாய்மொழியாகப் பெருத ஒருவர் — தமிழகத்தைத் தாயகமாகக் கொள்ளாத ஒருவர், தமிழறிஞராய்த் திகழ்ந்து, தமிழ்ப்பணி புரிந்து. தமிழ் மாணவராய் மறைந்தார் என்று கூறினல், கேட்போர் கற்பனையோ என்று ஐயுறக்கூடும். ஆனல், அத்தகைய செயற்கரிய செயல்களைச் செய்து செந்தமிழ்ச் செம்மலாய்ச் சிறப்புற்றிலங்கியவர் டாக்டர் ஜி. யு போப் என்பது வரலாறு காட்டும் வியப்புக்குரிய உண்மை ஆகும். வரலாற்றுப் புகழ்படைத்த பெருந்தகை போப் அவர்களின் வாழ்க்கையையும், தமிழ்ப் பணியையும் விரிவாகத் தெரிந்துகொள்ளுதல் தமிழராய்ப் பிறந்தோர் அனைவரின் தலையாய கடமையாகும்.

தமிழுக்குப் பெருமை தந்த இத்தனிப்பெரும் புலவரின் பிறப்பிடம் பிரின்ஸ் எட்வர்ட் என்னும் தீவாகும். இவரை உலகுக்கு ஈன்றளித்த பெருமை ஜான் போப், கேதரின் யூக்ளோ என்னும் அருங்குண நல்லோரைச் சாரும். கி பி. ஆயிரத்து எண்ணூற்று இருபதாம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் இருபத்து நான்காம் நாள் (24—4—1820) டாக்டர் போப் தோன்றிய நன்னாளாகும்.

அறிஞர் போப், இளமையிலேயே அறிவு வளம் படைத்தவராய்க் கல்வியின்பால் கரைகாணக் காதல் கொண்டு திகழ்ந்தார். உயர் எண்ணங்கள் மலரும் அவர் உள்ளச் சோலையில், வெளிநாடு செல்லும் விருப்பம் அரும்பு விட்டு எழுந்தது எபிரேயம், கிரேக்கம் ஆகிய மொழிகளை ஆர்வத்துடன் கற்று அளப்பரிய புலமை பெற்றார். ஆயிரத்து எண்ணூற்று முப்பத்தெட்டாம் ஆண்டில், வெஸ்லியன் சங்கத்தாரிடம் தம்மை இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் எழில் கொழிக்கும் பகுதியாம் தமிழகத்திற்குக் கிறித்தவ சமயத் தொண்டராக அனுப்பி வைக்குமாறு வேண்டிக் கொண்டார் 'முயன்றால் முடியாத தொன்றில்லை' என்னும் முதுமொழிக்கிணங்க அறிவும், ஆர்வமும், இளமையும் எழுச்சியும் கொண்ட போப்பையர் தமிழகப் பகுதியில் சமயப்பணி புரியும் வாய்ப்பினை வெஸ்லியன் சங்கத்தார் மூலம் அடைந்தார்.

தமது பத்தொன்பதாம் வயதில் தமிழகம் நோக்கி, கரைகாணுக் களிப்புடன் கப்பலில் பயணத்தைத் தொடங்கினர், பெருமைமிகு போப்பையர். கப்பலில் பயணம் செய்த எட்டுத் திங்களும் தேனினுமினிய தென் மொழியையும், வட மொழியையும் பயிலுவதில் ஈடுபட்டார். கப்பல் சென்னைத் துறைமுகம் சேர்ந்ததும் சாந்தோம் கடற்கரையில் செவிக்கினிய சிறந்த தமிழ்ச் சொற்பொழிவு ஒன்றனை நிகழ்த்தினர் இம்மேனாட்டு மேதை.

ஆங்கிலத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட அவ்விளைஞர் அழகிய தமிழில், அரிய கருத்துக்களை அள்ளிப் படைத்ததைக்கண்டு, ஆங்கிருந்தோர் வியப்படைந்தனர்; அறிவுத்திறன் நினைந்து போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

சாயர்புரத்தில் சமயப் பணி:

சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தபின், தமது சேவைக்கேற்ற சிறந்த இடம் ஒன்றனைத் தேர்ந்தெடுக்க முயன்று, நெல்லை மாவட்டத்திலுள்ள சாயர்புரத்துக்குச் செல்ல முடிவு செய்தார் மூதறிஞர் போப்பையர். போர்த்துக்கல் நாட்டு ஆற்றல்மிகு வணிகரான சாமுவல் சாயர் என்பவர் கிறித்தவப் பெருமக்களுக்கு வாங்கிக் கொடுத்த பகுதியாதலின், அவர் நினைவாக இவ்வூர் சாயர்புரம் எனப் பெயர் பெற்றது.

நாட்டின் மூலை முடுக்கெல்லாம் நாகரிகம் பரவியிருக்கும் இந்நாளில் கூட, சாயர்புரத்தைச் சுற்றியுள்ள ஊர்களுக்குச் சென்றுவர நல்ல போக்குவரத்து வசதி இல்லை. அறிவு விரிவடையாத அக்காலத்தில் இப்பகுதி என்ன நிலையிலிருந்திருக்கும் என்பதைச் சிறிது எண்ணிப்பார்த்தாலும் விளங்கிவிடும். வசதியின்மை கண்டு வாடித் தளர்ந்து விடவில்லை வைர நெஞ்சங்கொண்ட போப்பையர். மாறாக, துணிவையே துணையாகக் கொண்டு பணியைத் தொடங்க முற்பட்டார். தேரிக்காடுகளில் வாரியடிக்கும் செம்மண்ணையும் பொருட்படுத்தாது, எங்குச் செல்வதாயிருந்தாலும் கால் நடையாகவே புறப்பட்டு விடுவார். ஊனக்கண் படைத்த மக்களுக்கு ஞானக்கண் அளிக்க முயன்றார். ஆயிரத்து எண்ணூற்று நாற்பத்து நான்காம் ஆண்டில் சாயர்புரத்தில் சமயக் கல்லூரி ஒன்று நிறுவி, தமிழ், இலத்தீன், கிரேக்கு, எபிரேயம் முதலிய மொழிகளையும் கணிதம், தர்க்கம், தத்துவம் முதலிய பாடங்களையும் டாக்டர் போப் அவர்களே ஆசிரியராயிருந்து பயிற்றுவித்தார். அதே ஆண்டில் இறை வழிபாட்டிற்கான அழகிய கோவில் ஒன்றனையும் அங்கே உருவாக்கினர்.

அக்காலத்தில் சமயப் பணியாளருக்குக் கிடைத்த கல்லடியும் சொல்லடியும் கணக்கிலடங்கா. போப்பையரும் இன்னல்கள் பலவற்றை ஏற்க வேண்டியிருந்தது. எனினும் செபத்தையாபுரம், சுப்பிரமணியபுரம் முதலிய ஊர்களில் கடல் போல் எழுந்த தடைகளை யெல்லாம் கடந்து சமயத் தொண்டு புரிந்தார். அஞ்சா நெஞ்சத்துடன் அறிவுப் பணியையும் ஆற்றி வந்தார். உழைப்பிற்கிடையே கிடைத்த ஓய்வு நேரங்களில் தீந்தமிழைக் கற்றுத் தெளிவு பெற்று மகிழ்ந்தார். அத்துடன் சமயத்துறை பற்றிச் சிந்தித்து ஆங்கிலத்தில் நான்கு நூல்கள் ஆக்கினர். அவர் படித்துத் தேர்ந்த தமிழ் நூல்களையும், எழுதிவைத்த குறிப்புகளையும் சாயர்புரம் போப் நினைவு உயர்நிலைப் பள்ளி நூலகத்தில் இன்றும் காணலாம்.

சாயர்புரத்தில் அறிவிலும் சமயத்திலும் வளர்ச்சியுண்டாக்கிய வள்ளல் போப்பையர் உள்ளத் தளர்ச்சி கொண்டார் கண்டிப்பை மிகுதியாகக் கையாண்டமையால், மாணவர் கல்வி கற்பதில் துன்பம் கொண்டனர். பயன் கருதாது உழைத்தும், புலவர்க்கு மன நிறைவு உண்டாகவில்லை. ஆதலின் அறிஞர் போப், சாயர்புரத்தில் எட்டாண்டுகள்

திட்டமிட்டுத் தொண்டாற்றிய பின்னர், ஆயிரத்து எண்ணூற்று நாற்பத்தொன்பதில் இங்கிலாந்து சென்றார்.

தஞ்சையில் தமிழ்ப் பணி:

தனிமையில் பணிபுரிந்து வந்த போப், இங்கிலாந்து சென்றதும் இல்லறம் என்னும் நல்லறத்தினை இனிது நடத்துவதற்கேற்ற மெல்லியலார் ஒருவரை வாழ்க்கைத் துணைவியாகப் பெற்று மீண்டும் தமிழகம் போந்து தஞ்சையை அடைந்தார். முத்தமிழில் நடுநாயகமாக வைத்தெண்ணப்படும் இசைத் தமிழில் சிறந்து நின்ற வேதநாயக சாஸ்திரியாரிடம் அறிஞர் போப்பையர் தமிழை முறைப்படி கற்கலானார். தமிழறிவு செறிந்த வேறு பலருடனும் பழகி இலக்கிய இலக்கணங்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றுப் புலமை பெற்றார்.

தஞ்சை வாழ்க்கையின் போது தமிழ் எழுத்துப் பணியில் ஈடுபடத் தொடங்கிய அறிஞர் போப்பையரின் பேனா, அவரது உயிர் உடலினின்றும் விடை பெற்றுக்கொண்ட பின்னரே ஓய்வு பெற்றது. தஞ்சையில் இருந்த காலத்தில் மூன்று சிற்றிலக்கண நூல்கள் எழுந்தன; தமிழ்—ஆங்கில அகராதி தோன்றியது; ஆங்கில நாட்டு வரலாறு ஒன்று தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. மேனாட்டுக் கலைகளைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணம் கொண்ட இம்மேதை, உடல் நூல், இயற்கை நூல் முதலிய உயர்ந்த நூல்களைத் தமிழில் எழுதி வெளியாக்கினார். 'தனிச் செய்யுட் கலம்பகம்' என்னும் பெயரில் இலக்கியத் தொகை நூல் ஒன்றும் இவரால் உருவாக்கப்பட்டது.

எட்டாண்டுகள் இவ்வாறு முட்டின்றி நடந்து வந்த நற்பணிக்கு இடையூறு ஒன்று ஏற்படலாயிற்று. தஞ்சைக் கிறித்தவர்களுக்குள் உயர்ந்த சாதி, தாழ்ந்த சாதி என்னும் வேறுபாடு வளரத் தொடங்கியது. இதனைக்கண்ட சமயத் தொண்டர் போப், 'சாதி வேறுபாடு இறைவனுக்கு உடன்பாடன்று ஆண்டவன் படைப்பில் அனைவரும் ஒரு நிறை' என்று அறிவுறுத்தினார். உயர்ந்த சாதியினர் என்று தம்மைக் கூறிக் கொண்டோருக்கு இவ்வறிவுரை செவிடன் செவியில் மோதிய சங்கொலியாயிற்று. அவர்கள் தூய நற்கருணையின் போது, தமக்கே முதலிடம் தர வேண்டுமென்று வலியுறுத்தியபோது, அன்பிற்கே அடிபணியும் அறிஞர் போப் அதனை ஏற்க மறுத்தார். இதனால், நற்செய்திக் கழகத்தாரின் வெறுப்பினை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இத்தகைய சூழ்நிலையில் அங்கு மேலும் பணியாற்ற விரும்பாத வித்தகர் போப்பையர், பதவியைத் துறந்து ஆயிரத்து எண்ணூற்று ஐம்பத்தெட்டில் உதகைக்குச் சென்றார்.

உதகையிலும் பெங்களூரிலும் கல்விப் பணி:

உழைப்பதையே உயர்பெரும்பேறாகக் கருதிய உத்தமர் போப்பையர் உதகை சென்றும் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அங்கே குழந்தைகளுக்கான பள்ளி ஒன்றைத் தொடங்கி நடத்தலானார். ஆங்கிலேய அதிகாரிகளின் குழந்தைகளும், இந்தியச் செல்வர்களின் பிள்ளைகளும் கல்வி பெற்றனர். சிறைக்கூடத்திலிருந்த கைதிகளும் இவரிடம் கல்வி பெறும் சிறப்படைந்தனர். உதகையிலிருந்த நூல் நிலையம் ஒன்றை விரிவாக்கும் பணியில் இவர் ஈடுபட்டு வெற்றி பெற்றார். மேலும் இந்திய வரலாற்று நூல்கள் இரண்டு

வெளியாயின. அவற்றில் ஒன்று ஆராய்ச்சியாளர் பயன்படுத்தும் பான்மையுடைய தாகவும், பிறிதொன்று மாணவருக்குத் துணை செய்யும் இயல்புடையதாகவும் விளங்கிற்று. கல்விப் பணியில் கருத்துடன் ஈடுபட்டு உழைத்து வரும் போப்பின் புகழைச் செவியுற்ற காண்டர்பரி அத்தியட்சர், ஆயிரத்து எண்ணூற்று அறுபத்து நான்காம் ஆண்டில் இவருக்கு 'மறை நூல் மாமணி' (Doctor of Divinity) என்னும் பட்டத்தை வழங்கினர்.

ஆயிரத்து எண்ணூற்று எழுபத்தைந்தில் பெங்களூர் சென்ற பெருந்தகை போப்பையருக்கு, பிஷப் காட்டன் பள்ளித் தலைவராகப் பணியாற்றும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தமிழ்க் கோவில், ஆங்கிலக் கோவில் ஆகியனவும் அவர் தொண்டினைப் பெறும் வாய்ப்புப் பெற்றுத் திகழ்ந்தன. பள்ளியில் இவர், மாணவர் போற்றும் மாமேதை யாக விளங்கினர். புலவர் போப்பின் மாணவர் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் மாணவர் பெருமை கொண்டனர். தம் ஆசிரியர் நினைவு என்றும் நின்று நிலைக்கும் வண்ணம் அழகிய கட்டிடம் ஒன்றனை எழுப்பி, மாணவர் குழு தம் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டது. ஆயிரத்து எண்ணூற்று எண்பத்திரண்டு வரையில் பெங்களூரில் பெரும் தொண்டு புரிந்த அறிஞர் போப், பின்னர் இங்கிலாந்துக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

முதுமைப் பணி:

இளமைப் பருவம் நீங்கி முதுமைப் பருவம் மூதறிஞர் போப்பின் வாழ்க்கையில் இடம் பிடித்துவிட்ட நிலையிலும், தொண்டு புரிவதில் அவர் தளர்ந்துவிடவில்லை. இப் பருவத்தில் ஆற்றிய தொண்டுகள்தாம், என்றும் அழியாது, நிலைபெற்று விளங்கும் தன்மை கொண்டவையாய் இருந்தன.

சோம்பியிருந்தலைச் சிறிதும் அறியாத அண்ணல் போப், இங்கிலாந்து சேர்ந்த பின்னர் மூன்றாண்டுவரை, மாஞ்செஸ்டர் அத்தியட்ச மண்டலத்தில் நற்செய்திக் கழக அமைச்சராகப் பணியாற்றினர். அடுத்து ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழையும், தெலுங்கையும் கற்றுத் தரும் பணி அவரைத் தேடி வந்தடைந்தது. ஆயிரத்து எண் ணூற்று எண்பத்தாறும் ஆண்டில், இப்பெரியாருக்கு எம். ஏ. பட்டமளித்துச் சிறப்பிக்கும் பெருமையை அப் பல்கலைக் கழகம் பெற்றது. அந்த ஆண்டில்தான் இப்பேரறிஞர், தமிழ் மறையாம் திருக்குறளைத் தரணியுள்ளார் அனைவரும் கற்றுப் பயனுறுமாறு ஆங்கிலத்தில் அழகுற மொழி பெயர்த்து வெளியிடும் அரும் பணியை நிறைவேற்றிப் பெருமையுற்றார். அதன் முன்னுரையில் "யான் தமிழ் மொழி பயிலத் தொடங்கிய காலத்திலேயே நினைத்த இவ்வேலை பல்லாண்டுகட்குப் பின் முற்றுப்பெற்றமை கண்டு இறைவனுக்கு நன்றி சொல்கிறேன். இஃது என் நெடுங்கால உழைப்பின் பலனாக வெளியிடப்படுகிறது. வியக்கத்தக்க தமிழை ஐரோப்பியரும் தமிழரும் பயிலத் துணை செய்யும் பொருட்டுப் பல நூல்கள் செய்துள்ளேன்" என்று கூறியுள்ளார்.

'நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி' என்பதை நன்குணர்ந்த போப், குறளை மொழிபெயர்த்த பின், நாலடியாரை நன் முறையில் மொழி பெயர்த்தியற்றி ஆயிரத்து, எண்ணூற்றுத் தொண்ணூற்று மூன்றில் வெளியிட்டார். வெண்பாவிற்கேற்ற பொழிப் புரையையும், கற்பதற்குதவும் இலக்கணத்தையும் இணைத்து, இந்நூலை உருவாக்கிய

திறம் வியத்தற்குரியது. அதற்கு முன்னுரை எழுதுகையில் "தமிழ் நாட்டில் எழுந்த பேரிலக்கியங்களை இவ்வாறு வெளியிடுவதால் நலன் விளையும் என நம்புகிறேன். தமிழ் நாட்டு இளைஞர்கள் ஊக்கமுடனும் திறமையுடனும் ஆங்கிலக் கல்வி கற்கின்றனர். அவர்கள், வியக்கத்தக்க தங்காது இணையற்ற தமிழ் மொழியைப் புறக்கணிப்பது நோக்கி வருந்துகிறேன்" என்று குறித்துள்ளார்.

திருவாசகத்திற்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார் என்னும் நன் மொழியை உணர்ந்த புலவர், ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்தில் திருவாசகத்தை அதன் உருக்கம் குன்று வண்ணம் உயரிய முறையில் மொழி பெயர்த்து அளித்தார். அதன் முன்னுரையில் "தமிழ் மக்களுக்குப் பயன்பட வாழக் கருதுவோர் தமிழில் நினைக்கப் பழகுதல் மட்டுமன்று; தமிழில் உணர்ச்சி கொள்ளவும் பயிலுதல் வேண்டும். அழிந் தொழியும் மக்களின் மொழியை அழிந்தொழிய விட்டுவிடலாம் தமிழ் மக்களைப் பற்றி அவ்வாறு சொல்ல இயலாது தமிழ் மொழியை அழியவிடலாகாது" என்று கூறியுள்ளார்.

தமிழ்த் தாத்தா, டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதய்யர் போப்பின் பணியைக் குறிப் பிட்டு, "புறநானூற்றிலிருந்தும் புறப் பொருள் வெண்பா மாலையிலிருந்தும் பல அரிய செய்யுட்களைத் தெரிந்தெடுத்து ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டார். ஒவ் வொரு வருஷ ஆரம்பத்திலும் அத்தகைய மொழி பெயர்ப்பொன்றை வாழ்த்துடன் எனக்கு அனுப்பி வந்தார்" என்று எழுதியுள்ளார்.

டாக்டர் போப் தம் வாழ்நாளின் இறுதிப் பகுதியில், ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றான மணிமேகலையை மொழி பெயர்க்கத் தொடங்கினர். ஆனல், அந்த அரிய பணி முற்றுப் பெறாத நிலையிலேயே உடல் நலிவுற்று, ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எட்டாம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்கள் பதினோராம் நாள் (11—2—1908) இயற்கை எய்தினர்.

போப்பையருடைய பெருமையைக் குறிப்பிடும்போது, டாக்டர் உ. வே. சாமி நாதய்யர், "பாரிஸ் நகரத்தில் இருந்த ஜூலியன்வின்சோனது தமிழன்பையும் ஆக்ஸ்போர் டிலிருந்த போப்பினுடைய தமிழன்பையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பேன். ஒவ்வொன்றும் ஒவ் வொரு முறையில் சிறப்புடையதாக இருந்தது. இருவரிடத்தும் விடா முயற்சியும் மேற் கொண்ட காரியத்தில் ஆழ்ந்த அன்பும் இருந்தன. நம் நாட்டினரிடத்தில் இக்குணங்கள் இல்லாமையால் சோம்பலுக்காளாகி வாழ்நாளை வீணே கழிக்கின்றனர், என்று எண்ணி வருந்தினேன்." என்று வரைகின்றார்.

இவ்வாறு தமிழ் மக்களுக்கும் தமிழுக்கும் பெருந் தொண்டாற்றிய பேரறிஞர் போப், தம் கல்லறையிலும் 'தமிழ் மாணவன்' என எழுதுமாறு பணித்தாரெனில், அவர் பெருமை அளவிடும் தன்மையதோ? என்னே, அவர் தமிழ் நெஞ்சம்! இத்தகைய தமிழ்ப் பெரியாரின் பீடும் பெயரும் நின்று நிலவ, போப் கல்லூரி ஏற்பாடு செய்ய முற் படுதலில் வியப்பில்லை. அதன் முயற்சிக்கு ஒவ்வொரு தமிழனும் உதவி புரிந்து போப்பை யருக்குத் தன் நன்றியைப் புலப்படுத்த வேண்டுவது கடமையாகும்.

தலைசிறந்த தமிழ் முனிக்கோர் கலைக்கோவில்.

டி. எஸ். ஜார்ஜ் முல்லர் எம். ஏ.,
(முதல்வர், போப் கல்லூரி, சாயர்புரம்.)

போப் கல்லூரி, தமிழ் மொழிக்குப் பெருந் தொண்டாற்றிய தமிழறிஞர் டாக்டர் ஜி. யு போப் அவர்களின் நினைவாக நிறுவப்பட்டுள்ளதாகும். டாக்டர் போப் தமிழுக்குச் செய்துள்ள நற்பணிகள் எண்ணற்றவை. அவர் சாயர்புரத்தில் எட்டாண்டுகளே (1844—1852) பணியாற்றினர்; அதுவும், அவருடைய கருத்துக்கள் வளர்ச்சியடையாத இளமைப் பருவத்தில் தமிழகம் வந்து சேர்ந்த தொடக்க காலம். தஞ்சாவூர், உதகமண்டலம், பெங்களூர் போன்ற பிற ஊர்களில், அவர் பிற்காலத்தில் கல்வி வளர்ச்சிக்கு அரிய தொண்டாற்றினர். அவ்விடங்களிலெல்லாம் போப் இன்றும் மதிப்புடன் போற்றப்படுகிறார்.

ஆனால், போப்பின் பணிகள் ஆழமாக வேர்விடத் தொடங்கிய இடமான சாயர்புரமே, அவருடைய உள்ளத்தில் முதலிடம் பெறுவதாகும். சாயர்புரம் வட்டாரப் பெருமக்கள் அவரை உள்ளக் கோவிலில் வைத்து வழிபட்டு வருகின்றனர்; அவர் பணிகளை நினைத்துப் போற்றுகின்றனர். இங்கு அவர் இருந்த எட்டாண்டுகளில், சமயக் கல்லூரி ஒன்றைத் தோற்றுவித்து, அதனைக் கல்வியின் இருப்பிடமாகத் திகழச் செய்தார். அதில், தாமே ஆசிரியராயிருந்து, ஆங்கிலம், இலத்தீன் எபிரேயம், கணிதம், தத்துவம், வரலாறு முதலியவற்றைக் கற்பித்தார். 1848 ஆம் ஆண்டிலேயே ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகம், இந்த சமயக் கல்லூரியில் நூலகம் ஒன்று அமைப்பதற்கு நிதியுதவி அளித்தது என்றால், அதன் பெருமையை என்னென்பது !

காலப் போக்கில், போப் நிறுவிய சமயக் கல்லூரி 1880 ஆம் ஆண்டு, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட கலைக் கல்லூரியாக மலர்ந்தது. மறைத்திரு. ஷாரக் அதன் முதல் கல்லூரித் தலைவராக விளங்கினர். பிஷப் கால்டுவெல், இக்கல்லூரியை அதனுடனிருந்த உயர்நிலைப் பள்ளியோடு தூத்துக்குடி மாற்றுவது நல்லது என்று முடிவு செய்தார். அதன் பின்னர், மீண்டும் அக்கல்லூரி திருச்சிராப்பள்ளிக்கு மாற்றப்பட்டு, பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி எனப் பெயர்பெற்றது. கடைசியாக, தற்போது தாம்பரத்தில் புகழுடன் விளங்கும் சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியுடன் இணைந்துவிட்டது.

இவ்வாறு கல்லூரியும், உயர்நிலைப் பள்ளியும் வேற்றிடம் சென்ற பின்னர் நடுத்தரப் பள்ளி மட்டுமே சாயர்புரத்தில் நடைபெற்று வந்தது. ஆயினும் ஐம்பதாண்டுகளுக்குப்பின் 1930 இல் இந்நடுத்தரப்பள்ளி, போப் நினைவு உயர்நிலைப் பள்ளியாக உயர்வு பெற்று, சுற்றியுள்ள பல ஊர் மாணவர்க்கும் பணிபுரியலாயிற்று.

இப்பள்ளியின் பழைய மாணவர் கூடி வலிவும் பொலிவும் வாய்ந்த சங்கம் ஒன்று அமைத்தனர். இந்தியா முழுவதிலும் இதற்கு ஒப்பான பழைய மாணவர் சங்கம் இல்லை

என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. பழைய மாணவர்களின் தளராத உழைப்புக்கு, பல முன்னேற்றங்களைப் பெற்றுத் திகழும் போப் நினைவு உயர்நிலைப் பள்ளியே நல்ல தொரு சான்றாகும். 1944 இல் போப் அவர்கள் பள்ளி நிறுவி நூற்றாண்டுகள் ஆகி விட்டமையால், பழைய மாணவர் நூற்றாண்டு மண்டபம் ஒன்று கட்டத் திட்டமிட்டனர். அத்திட்டத்தின்படி கவின்மிகு கட்டிடம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது 1955 இல் தமிழகத் தின் முதலமைச்சர் திருமிகு. கு. காமராஜ் அவர்கள் மண்டபத்தைத் திறந்துவைத்தார்கள்.

சாயர்புரத்திலிருந்து ஒரு சில மைல் சுற்றளவிலுள்ள பண்ணைவிளை, சிறுத்தொண்டநல்லூர், ஆத்தூர், புதுக்கோட்டை முதலிய ஊர்களில் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் உள்ளன. இப் பள்ளிகளிலிருந்து கல்வி கற்று வெளி வரும் மாணவர் உயர் கல்வி பெறுவதற்குச் சாயர்புரத்தில் கல்லூரி ஒன்று அமைதல் இன்றியமையாத தேவை யாயிற்று. சாயர்புரம் இவ்வூர்களுக்கு நடுநாயகமாக அமைந்திருப்பதால் மாணவர், செலவு மிகுதியின்றி இங்கே கல்வி பெறலாம். போப் பழைய மாணவர் சங்கம் சாயர்புரத்தில் கல்லூரி அமைக்கும் பெரும் பொறுப்பை ஏற்றது. முன்னர் இங்கிருந்த கல்லூரியைப் புதிப்பிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் அறிஞர் போப்பின் நினைவாக அதனை ஒரு கலைக் கோவிலாகத் திகழச் செய்ய வேண்டும் என்ற நல்லுணர்வும் பழைய மாணவர்க்கு ஆற்றலைக் கொடுத்தன.

பலருக்கு இத்திட்டம் 'பொய்யாப் பழங் கதையாய்க் கனவாய்' மனத்தில் தோன்றியது. ஆயினும் அஞ்சாமல் உழைத்தனர். சில மாதங்களுக்குள்ளாக நெல்லை பிஷப் அவர்களின் ஆசியுடனும் (பிஷப் அவர்களும் பழைய மாணவருள் ஒருவரே!) உள்ளூர் ஆலயக் குழுவினரின் ஒத்துழைப்புடனும் பழைய மாணவர் தம் கனவு நன வாயிற்று, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தாரின் அனுமதியுடன் கல்லூரி செயல்படத் தொடங் கிற்று. தீரமிக்க இச்செயலைக் காணவும், அதில் ஒத்துழைக்கவும் வாய்ப்பு பெற்ற எனக்கு, இஃது ஒரு மறக்க முடியாத வியப்புக்குரிய அனுபவமாகும்.

1962 ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் 25 ஆம் நாள் அருள்மிகு பிஷப் ஏ. ஜி. ஜெபராஜ் அவர்கள் ஆர்வத்துடன் குழுமியிருந்த மக்கள் முன்னிலையில் கல்லூரியைத் திறந்து வைத்தார்கள். கல்லூரி தொடங்கி மூன்று நாட்களுக்குள் பல்கலைக் கழகம் அனுமதித்திருந்த 160 இடங்களும் நிறைந்துவிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். எழுபதுக் கும் மேற்பட்ட மாணவர் இடம் கிடைக்காமல் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிச் செல்ல வேண்டி யதாயிற்று.

இந்தக் கல்லூரி ஏற்படுவதற்கு, நமது பெருமை மிகு பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தர் பத்மவிபூஷண், டாக்டர் இலட்சுமணசாமி முதலியார் அவர்களும், நமது மதிப்பிற் குரிய கல்வித்துறை நெறியாளர் பத்மஸ்ரீ நெ. து. சுந்தரவடிவேலு அவர்களும் வேண்டிய உதவிகளைக் கருணையுடன் செய்து தந்தார்கள். நண்பர்களும் நல்லோரும் நிதியளிப் பதில் காட்டிய பெருந் தன்மையை என்றும் மறக்க முடியாது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இந்தப் பெரு முயற்சியின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் இறைவன் காட்டிய பெருங் கருணை வியத்தற்குரியதாகும்.

போப் நினைவு உயர்நிலைப் பள்ளியை ஒட்டியுள்ள கட்டிடங்களில், இந்த ஆண்டு தற்காலிகமாகக் கல்லூரியை நடத்தி விட்டோம். இதற்கிடையில் கல்லூரிக்கும் விடுதிகளுக்கும் தேவையான கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்காக 40 ஏக்கர் நிலம் வாங்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழுக்குத் தொண்டாற்றிய டாக்டர் ஜி. யு. போப் அவர்களின் நினைவாகத் தோன்றியுள்ள இக்கல்லூரி, ஒவ்வொரு தமிழரிடமும், ஒவ்வொரு தமிழ் ஆதரவாளரிடமும் உதவியை எதிர் நோக்கி நிற்கின்றது. தமிழ்ப் பேரறிஞர், அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்ட அறிவுத் தொண்டர், தமிழ் மாணவர், தமிழன்பர், டாக்டர் போப்பின் தூய பணியை நினைவுறுத்தும் புதிய கட்டிடம் விரைவில் முடிந்து தலைதூக்கி நிற்குமாறு செய்யவேண்டிய பொறுப்பு தமிழ்ப் பெருமக்களையே சாரும் !

நாலடியாரைப் படிக்கும்போது பல அரிய உண்மைகள் வெளிப்படுகின்றன. தமிழ் மக்கள் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்னும் ஊக்கமுள்ளவர்கள்; நன்னெறி பற்றி யொழுக வேண்டுமென்னும் விருப்பமுள்ளவர்கள்; தன்னலமற்ற உண்மையான அன்புள்ளவர்கள்; உயர்ந்த நோக்கமுள்ளவர்கள். ஒழுக்க நெறி காட்டும் நூல்களை யாத்தலையே தமிழர்கள் இன்பப் பொழுது போக்காகக் கொண்டுள்ளார்கள். இத்தகைய மக்களுக்கு நற்காலம் தோன்று மென்று நான் நம்புகிறேன். இந்திய மக்களுள் முக்கியமானவர்கள் தமிழர்களே. திருக்குறளும் நாலடியாரும் அவர்கட்கு இம்முதன்மைப் பேற்றை நல்கி விட்டன.

— டாக்டர் ஜி. யு. போப்.

தமிழ் உள்ளம்.

மகாமகோபாத்யாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி
டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

மேல் நாட்டில் எனக்கு நண்பரானவர்களில் ரெவரெண்ட் ஜி. யூ. போப் ஒருவர். அவர் பல காலம் தமிழ் நாட்டில் இருந்தவர். தமிழில் சிறுவர்களுக்குப் பயன் படும் வண்ணம் சிற்றிலக்கணம் ஒன்று எழுதியிருக்கிறார். 'போப்பையர் இலக்கணம்' என்ற பெயரோடு தமிழ் நாட்டில் அது வழங்கியது. திருவாசகத்தையும் நாலடியாரையும் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து அவர் வெளியிட்டிருக்கிறார். ஆக்ஸ்போர்டு யூனிவர் சிடியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக அவர் இருந்து வந்தார்.

ஒரு சமயம் பூண்டி அரங்கநாத முதலியாரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்த போது போப்பினுடைய பிரஸ்தாவம் வந்தது. அப்போது முதலியார், "அவர் பதிப்பித்த நாலடியார் மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது. மிகவும் உழைத்துப் பல குறிப்புகளை எழுதி யிருக்கிறார். தங்கள் சீவகசிந்தாமணிப் பதிப்பைப் பற்றியும் அதில் பாராட்டி எழுதி யிருக்கிறார்" என்று சொல்லித் தம்மிடமிருந்த பிரதியைக் கொடுத்தார்.

பிறகு புறநானூறு வெளியான பின் அதில் ஒரு பிரதி அவருக்கு அனுப்பினேன். அரங்கநாத முதலியார் இல்லாத காலம் அது. சில மாதங்கள் வரையில் போப்பிடமிருந்து கடிதம் வரவில்லை. புத்தகம் அவரிடம் போய்ச் சேர்ந்ததோ இல்லையோ என்ற சந்தேகத் தோடு நான் இருந்தேன். மே மாதம் அவரிடமிருந்து எனக்கு ஒரு கடிதம் கிடைத்தது. ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டது அது.

"இந்தியன் இன்ஸ்டிடியூட்"
26—4—1895

"...... தங்கள் புறநானூற்றைப் பற்றி நான் முன்பே எழுதியிருக்க வேண்டும். தாங்கள் சிறப்பாகப் பதிப்பித்த சீவகசிந்தாமணிப் புத்தகம் என்னிடம் இருக்கிறது. அதை அடிக்கடி உபயோகிப்பதுண்டு. என் நாலடியார்ப் பதிப்பில் முகவுரை 41 ஆம் பக்கத்தில் அதைப் பற்றிக் குறித்திருக்கிறேன். தாங்கள் இன்னும் ஏதேனும் பதிப்பித்தி ருக்கிறீர்களா? தங்கள் பதிப்பு நூல்களைப் பற்றி ராயல் ஏஷியாடிக் சொசைடிக்கு ஒரு கட்டுரை எழுதியனுப்ப உத்தேசித்திருக்கிறேன். புறநானூற்றை இன்னும் தெளிவு படுத்த முடியாதா? எனக்குத் தமிழ் தெரியுமென்று நான் எண்ணிக்கொண்டிருந்தாலும் எனக்கு அதில் பல பகுதிகள் விளங்கவில்லை. ஆதலால் இன்னும் தெளிவும் சுலபமுமான நடையில் உரை வேண்டும். பண்டிதரல்லாத என் போலியரிடம் கருணை கொள்ளுங்கள்.

" சிந்தாமணி பெரும்பாலும் சுலபமாகவே இருக்கிறது. அருமையும் பெருமையு முள்ள தமிழின் பொருட்டுத் தொல்காப்பியத்திற்கு ஆராய்ச்சித் திறனமைந்த பதிப்பு ஒன்று வேண்டும். ... ... புராணக் கதைகளை விலக்கி விட்டு முச்சங்க வரலாற்றைத் தக்க ஆதாரங்களைக் கொண்டு எழுத வேண்டும். ... ... புறநானூற்றை எவ்வாறு படித்துப் பயன்படுத்தலாமென்பதையேனும் தெரிவியுங்கள். "

அவர் முதல் முறையாக எழுதிய இக்கடிதத்தால், அவருக்கிருந்த தமிழன்பை ஒருவாறு அளந்தறிய முடிந்தது. தமிழ் நூல்களை நல்ல முறையில் நல்ல உருவத்தில் பதிப்பிக்க வேண்டுமென்ற கருத்துடைய எனக்கு அவர் எழுதியனவெல்லாம் மிகவும் பொருத்தமாகத் தோன்றின.

அடுத்தபடி புறப்பொருள் வெண்பாமாலைப் பிரதி ஒன்றை அவருக்கு அனுப் பினேன். அதைப் பெற்றவுடனே பின்வரும் கடிதத்தை எழுதியனுப்பினர்.

" பேலியல் காலேஜ் "
ஆக்ஸ்போர்டு, 21—10—1895.

" ... ... தாங்களனுப்பிய புறப் பொருள் வெண்பா மாலைக்காக நன்றி பாராட்டு கிறேன். அதன் பிரதி ஒன்று எங்கள் தமிழ்ப் புத்தகசாலையில் இருக்கிறது. அதைப் படித்து முடிக்க முயன்றேன்.

நானும் எவ்வளவோ திட்டம் போடுகிறேன்; ஆனல் நீங்கள் இளைஞர்; நான் கிழவன் !

'ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப
கோடியு மல்ல பல.'

நான் மிகவும் அசௌக்கியமாக இருந்தேன். ஆயினும் இன்னும் ஏதேனும் செய்யலா மென்று நம்பியிருக்கிறேன். ... ... உங்கள் பதிப்பு, திருத்தமாகவும் பூர்ண மாகவும் இருக்கிறது. பழந் தமிழ் நூல்களெல்லாம் புதுத் தமிழர்களுக்கு விளங்கும்படி செய்ய வேண்டும். அதற்கு வழி செய்யுங்கள் ... ... "

இக்கடிதத்தில் திருக்குறட் செய்யுளைத் தமிழிலே எழுதியிருந்தார். அவர் எழுத்துக்களிலே நடுக்கமும் வார்த்தைகளிலே தேக அசௌக்கியத்தைக் காட்டும் குறிப்பும் இருந்தன. 'ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார்' என்ற அருமைத் திருக்குறளை அவர் எழுதுகையில் அவரது மன நிலை எப்படி இருந்திருக்குமென்று யோசித்துப் பார்த்தேன். எவ்வளவோ காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசையோடு உழைத்து வரும்போது இடையிலே வாழ்க்கை முடிந்து விட்டால் என் செய்வதென்ற பயம் அவர் நெஞ்சில் இருப்பதை அக்குறள் வெளிப்படுத்தியது. அவர் இன்னும் பல வருஷங்கள் வாழ வேண்டுமென்று வாழ்த்தினேன்.

நல்ல வேளையாக அவரது தேக அசௌக்கியம் மாறியது. முதுமைத் தளர்ச்சி யிருந்தாலும் தமிழாசை அவர் உடம்பில் ஒரு புதிய முறுக்கை ஏற்றியிருக்கவேண்டும். 1896-ஆம் வருஷ ஆரம்பத்தில் அவர் மீட்டும் எனக்குக் கடிதம் எழுதினர்.

3—1—1896.

" ... ... நான் நெடுங்காலம் கடிதம் எழுதாமல் தாமதம் செய்து விட்டேன், மன்னிக்கவேண்டும். தங்கள் அற்புதமான பதிப்புகளாகிய புறநானூறு, புறப்பொருள் வெண்பா மாலை என்னும் இரண்டையும் எளிதில் படித்து இன்புற்று வருகிறேன். அவ்விரண்டும் ஒன்றையொன்று அழகாக விளக்குகின்றன.

பாரி, அவன் மகளிர், கபிலர், கோப்பெருஞ் சோழன், பிசிராந்தையார், பொத்தியார் முதலியவர்களைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். இன்னும் கர்ண பரம்பரைச் செய்திகள் வேண்டும். 115 முதல் 120 வரையிலுள்ள பாடல்கள் உள்ளங்கவர்வன ... ... தங்களுக்கு நாலடியாரின் பிரதி ஒன்று அனுப்பச் சொன்னேன். ஆக்ஸ்போர்டிலிருந்து கிடைத்ததா ? ... புது வருஷ வாழ்த்துக் கூறுகிறேன் "

அவர் அனுப்பச் செய்த நாலடியார் எனக்குக் கிடைத்தது. அவர் எவ்வளவு ஊக்கத்தோடும் ஆவலோடும் தமிழ் நூல்களை ஆழ்ந்து படிப்பவரென்பதை இக்கடிதத்திலிருந்து உணர்ந்து கொண்டேன். எந்த விஷயத்தையும் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். தெரிந்ததைப் பிறருக்கு விளங்கும்படி வெளியிட வேண்டுமென்ற அவர் கொள்கை எனக்கு மிகவும் உவப்பாக இருக்கிறது.

பாரிஸ் நகரத்தில் இருந்த ஜூலியன் வின்சோனது தமிழன்பையும் ஆக்ஸ்போர்டிலிருந்த போப்பினுடைய தமிழன்பையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பேன். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு முறையில் சிறப்புடையதாக இருந்தது. இருவரிடத்தும் விடாமுயற்சியும் மேற்கொண்ட காரியத்தில் ஆழ்ந்த அன்பும் இருந்தன. நம் நாட்டினரிடத்தில் இக்குணங்கள் இல்லாமையால் சோம்பலுக்காளாகி வாழ்நாளை வீணே கழிக்கின்றனரென்றெண்ணி வருந்தினேன்.

போப் துரை மேலும் மேலும் பல கடிதங்கள் எழுதினர். புறநானூற்றிலிருந்தும் புறப்பொருள் வெண்பா மாலையிலிருந்தும் பல அரிய செய்யுட்களைத் தெரிந்தெடுத்து ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். ஒவ்வொரு வருஷ ஆரம்பத்திலும் அத்தகைய மொழிபெயர்ப்பொன்றை வாழ்த்துடன் எனக்கு அனுப்பி வந்தார்.

இத்தகைய உண்மை உழைப்பாளிகளுடைய நட்பினால் தமிழ்ப்பணியில் என் மனம் ஊற்றமடையலாயிற்று. மணிமேகலை ஆராய்ச்சி நடைபெற்று வந்தது.

[டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதய்யர் அவர்கள் டாக்டர் போப் அவர்களைப் பற்றி " என் சரித்திரம் " என்னும் நூலில் எழுதியுள்ள இப்பகுதியை இங்கு வெளியிட அனுமதி அளித்த உ. வே. சா. அவர்களின் பெயரரான உயர்திரு. க. சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கு எங்கள் உள்ளம் கனிந்த நன்றி உரியதாகும். — ஆசிரியர் குழு.]

டாக்டர் போப் அவர்களும் தமிழும்

பேராசிரியர்: அ. மு. பரமசிவானந்தம் *எம். ஏ., எம். லிட்.*
(பச்சையப்பன் கல்லூரி, சென்னை.)

இறைவனுடைய மெய்த்தொண்டர் பலர் காலந்தோறும் தோன்றி, மக்கள் நன்னெறியில் வாழ வழிகாட்டிச் சென்றுள்ளனர். காலம் அவர்களை வென்று விட்டது போன்று தோன்றினும், உண்மையில் அவர்களே காலத்தை வென்று, உலகில் என்றென்றும் தெய்வநெறி வளர வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அத்தகைய நல்ல அறநெறியாளருள் அறிஞர் போப் அவர்களும் ஒருவர்.

பிறருக்காக வாழ்ந்து, பிறர் வாழத் தான் வருந்தி, இறுதியில் பிறருக்காகவே சிலுவை ஏறி அறம் புரந்த அண்ணல் ஏசுவின் சமயநெறியைத் தமிழ் நாட்டில் பரப்பிய நல்லன்பர் பலர். அவருள் மிகச் சிலரே தம்மை மறந்து, தம் நாட்டையும் நலத்தையும் மறந்து, வாழ்வையும் வளத்தையும் மறந்து, தம்மையே தமிழராக்கிக் கொண்டு தமிழரோடு தமிழராக ஒன்றிச் சமயப்பணியில் ஈடுபட்டனர். அவருள் தலையாயவர் டாக்டர் போப் அவர்கள்.

மேலை நாட்டிலிருந்து சமயம் பரப்பவந்த வித்தகராய அவர், தமிழ் நாட்டின் தென் கோடியாகிய நெல்லை நாட்டைத் தம் பணிக்கு ஏற்ற இடமாகக் கொண்டார். 'நோயாளிக்கு மருத்துவன்' என்ற இயேசுவின் மொழிக்கேற்ப, வாடும் மக்களிடம் தாமே சென்று வாட்டம் தீர்த்தார் போப் அவர்கள். தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து, தமிழில் வல்லவராகி, தமிழ்ப் புலவரானதோடு அமையாது, தமிழ் உள்ளம் பெற்றுத் தமிழராய்த் தமிழர் தம் நடைஉடைகளை ஏற்றதோடு, போப்பையர் என்ற பெயரையும் பெற்று ஒரு சிறந்த 'தமிழ் முனி' யாகவே விளங்கினர். திருக்குறள், நாலடியார், திருவாசகம் போன்ற தமிழின் தலையாய நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். அவர் உள்ளங்கொள்ளைகொண்ட இந்நூல்களைப் பற்றி அவர் குறிப்பிடும்போது, தமிழர் பற்றியும் தமிழ் நாட்டைப் பற்றியும் எண்ணி எண்ணி வியக்கின்றார். அவர் தம் எழுத்துக்களில் அவர் உள்ளம் நிழலாடு கின்றது. ஒரு சில காணின் அவர்தமிழரிடத்தும் தமிழ் மொழியிடத்தும் கொண்ட பெரு மதிப்பு நன்கு விளங்கும். மற்றும், அவர் அந்நூல்களை எத்துணை ஆழமாகப் பயின்று பயன் கண்டு, 'தாம் பெற்ற இன்பம் பிறரும் பெறுக' என மொழிபெயர்த்துத் தந்துள் ளார் என்பதும் நன்கு புலனாகும்.

கிறிஸ்தவ சமயத்தவர்களுக்கு அக்காலத்தில் திருமயிலை ஒரு முக்கிய இடமாக இருந்தது. சாந்தோம் கடற்கரையில் அண்ணாந்தோங்கித் தண்ணார் தெய்வநெறி விளக் கிக் கொண்டிருக்கும் பெருங்கோயில் இன்றும் அவர்தம் மனம் ஈர்ந்து நலம் புரக்கும் நல்லிடமாகத் தானே விளங்குகின்றது! இந்த சமய நலம்புரக்கும் நல்லிடத்தை நினைக்கும்

போது, அதே திருமயிலையில் தோன்றி இரண்டாயிரமாண்டுகளுக்கு முன் இன்பத்தமிழில் என்றும் இறவாத திருக்குறளை இயற்றிய திருவள்ளுவரையும் அவர் நினைக்கவேண்டியதாயிற்று. நினைத்த போப் ஐயர் அவர்கள், அவ்வுண்மையைத் தெற்றெனக் காட்டியும் விளக்கி விட்டார். அவர் எழுத்தே அதற்குச் சான்று பகரும்.

The East and the West have influenced one another in a very real and not yet thoroughly understood way from their earlier times. It is undoubtedly a noteworthy fact that from this Mayilapur on which the eyes of Christendom has ever rested as the one sacred spot in India of Apostolic labour, comes the one Oriental Book, much of whose teaching is an echo of the 'Sermon on the Mount' (Introduction to Kural.)

தமிழை அனைவரும் பயில வேண்டும் என்பது பற்றியும் பயின்றோர் பெறும் பயன் பற்றியும் அவர் எண்ணிப் பார்த்திருக்கிறார். தமிழ் நாட்டில் பிற பணிகளுக்காக வருகின்றவர்கள், தம்மை மறந்து தமிழராகித் தமிழ் நலத்தில் தம் நலத்தைப் புதைத்து வாழ்வார்களாயின் அவர்கள் பெறும் இன்பம் பெரிது என்பதைப் போப் ஐயர் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். உதட்டால் மட்டுமன்றி, உள்ளத்தால் — உற்ற நினைவால் — உற்ற உணர்வால் தமிழை அறிந்தால், அதனால் பெறும் பயன் பெரிது என்பதை அவர் உணர்ந்து, ஒரு முறையல்லாது பல முறை — தமிழ் நாட்டில் மட்டுமன்றி அவர் நாட்டிலும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அவை பற்றிப் போப் ஐயர் கூறியவற்றைப் படிக்கும் போது நம்மை நாம் மறக்கும் நிலையே உண்டாகிறது. தமிழை இனிய தமிழாக — இன்பத் தமிழாக — நலம் காக்கும் தமிழாக — நல்ல தமிழாகக் கண்ட அவர், அந்த இன்பத்தை உலகுக்கு உணர்த்தும் திறன் எண்ணி எண்ணி வியக்கத்தக்கதாகும். இதோ ஓரிரு சான்றுகள்:—

(i) "We need to understand one another and love one another if we are to be of any mutual benefit. He who knows and loves 'sweet' Tamil may come to know and love those to whom it is so dear and thus to be known and loved by them." (Introduction to Naladiar)

(ii) "For many years I have not ceased to say — there in India, and here in Oxford — to successive classes of students 'you must learn not only to think in Tamii, but also feel in Tamil, if you are to be intelligible and useful among the Tamil people." (Preface to Tiruvachakam)

இத்தகைய நிலையில் தம்மை மறந்த தெய்வப் பணியில் போப் ஐயர் அவர்களையும் அவர் போன்ற நல்லவர்களையும் ஆழ்த்திய திருக்குறள், நாலடி, திருவாசகம் போன்ற நூல்களைப் பெற்றிருக்கும் நாம் பெருமைக்கு உரியவர்களேயாவோம். எனினும், அவர்கள் அந்த நூல்களை ஆழ்ந்து படித்தமை போன்று நாமெல்லாம் படிக்கவில்லையே என்பதை நினைக்கும் போது இரங்கத்தக்க வேதனைதான் உள்ளத்து உண்டாகின்றது. "எழுத்தெண்ணிப் படித்தல்" என்று ஆழ்ந்த படிப்பினைச் சொல்லுவர் அறிஞர். வெறும்

எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கையை மட்டுமன்றி, ஒவ்வொரு எழுத்தும் உணர்த்தும் பொருளையும் உள்ளத்தால் எண்ணிப் படித்தலேயே அத்தொடர் விளக்கும் என்பது ஆராயின் நன்கு விளங்கும். குறளை எண்ணிப் பயின்ற போப் ஐயர் அவர்கள், அக்குறள், காலமென்னும் கடும்புனலை நீந்திப் பீடு நடையிட்டுப் பேருலகில் என்றென்றும் வாழ் வாருக்குப் புதுப் புதுப் பொருள்களை விளக்கிக் கொண்டே வரும் திறனை எண்ணிப் போற்றுகின்றார். வள்ளுவர் காலத்தவர் உணர்ந்து ஓர்ந்து அறிவதினும் நாம் அதிகம் உணர்கின்றோம் என்றும், இன்று நமக்குக் குறள் உணர்த்தும் நல் உணர்வு நெறிகள் பல என்றும் அவர் காட்டுகின்றார்.

" No doubt many of the couplets in this remarkable work sav more to us than they did to those for whom they were written. "

(Introduction to Kural.)

போப் ஐயர் அவர்கள் எழுத்தையும் சொல்லையும் எண்ணித் திருக்குறளை ஆராய்ந்தார் என்பதற்கும் சான்றுகள் பலவுள. இன்று நாம் 'சொல்லடைவு' போன்ற நூல்கள் வரக் காண்கிறோம். எனினும், இன்றும் வள்ளுவரைப் பற்றி வான் முட்டப் பேசும் நம்மில் பலர் அவ்வாறு சொல்லையும் எழுத்தையும் ஆராய்வது கிடையாது. ஆனால், அக்காலத்தில் போப் ஐயர் அவர்கள் தாமே முயன்று அரிதின் உணர்ந்து வள்ளுவர் சொல்லையும் பொருளையும் ஆராய்ந்த திறனை அவர் எழுத்தின் வழியே காணல் சிறந்ததாகும்.

" The poet uses தொடி nine times as equivalent to 'lady' but never uses the same epithet twice. So with 'இழை' There is a studied variety of epithets throughout. " (Preface to Kural.)

இத்தகைய வகையில் ஆராய்ந்த வள்ளுவர் குறளை வையகமெல்லாம் போற்று மாறு தாம் மொழி பெயர்க்க ஏற்றுக் கொண்டமையை எண்ணி அவர் எழுதும் எழுத்தும் ஈண்டு நாம் நினைக்கற்பாலதாகும். இதோ அவர் எழுத்து:—

" It is primarily intented to make classical Tamil easier to English Students, while to native students it may afford means for a more comprehensive and fruitful study to their greatest classical author, who has sung of so many topics — touching all things with poetic grace. "

(Preface to Kural)

இவ்வாறு வள்ளுவரைப் பலவகையில் எண்ணி எண்ணி உள்ளமுருகிப் போற்றிய ஆசிரியர் போப் தம்மை மறந்து தமிழரானர் தமிழ்த் தொண்டு புரிந்தார். புரியாத பிற நாட்டவர்க்கு இந்நூல்களை மொழிபெயர்த்ததோடு அவர் பணி நின்றுவிட வில்லை. நம் நாட்டுத் தமிழ்க் குழந்தைகளுக்கு — எழுத்தறியா இளங்குழந்தைகளுக்கு, எளிதில் விளங்கும் வண்ணம் தமிழ் இலக்கணம் எழுதிக் கொடுத்த பெருமை அவருடைய

தாகும். ‘போப் ஐயர் தமிழ் இலக்கணம்’ சென்ற தலைமுறையில் பள்ளிக்குச் சென்ற எல்லாத் தமிழ் நாட்டுப் பிள்ளைகள் கையிலும் அணியாக விளங்கிற்று என்பதை யாரே மறுக்கவல்லார்? ஆம்! இன்றும் அவர் உணர்த்திய தமிழின் இனிமையை — வள்ளுவர் வாய்மையை — நாலடியின் நலத்தை — திருவாசகச் செம்மையை உணர்ந்து தமிழ் மக்கள் வாழ்வார்களாயின், அவர்தம் வாழ்வும் வளமும் வற்றாது ஓங்கும் என்பது உண்மை. ஆனால், உணர்வார் மிகக் குறைவாகவே உள்ளனர். தமிழையும் தமிழ் நாட்டையும் உள்ளத்தால் போற்றிய நல்லவரை நினைப்பவரும் நாட்டில் அருகி வருகின்ற இந்த நாளில் போப்பையர் வாழ்ந்து புனிதத் தொண்டாற்றிய சாயர்புரத்திலே அவர் தம் பெயராலேயே கல்லூரி நிறுவி அவர் புகழ் பரப்பும் அதே பணியில் நாட்டுக் கல்வியையும் வளர்க்கும் நல்லவர் தம் தொண்டு சிறந்த ஒன்று அல்லவா? போப் ஐயரின் திருப் பெயரால் அமைந்த கல்லூரி, அவரைப் போன்றே உள்ளத்தால் மக்கட் பணியும், கடவுட் பணியும், கல்விப்பணியும், கலைப்பணியும், தமிழ்ப்பணியும், தாய் நாட்டுப்பணியும் செய்து தழைத்தோங்குமாக!

இறுதியாக, வள்ளுவரைப் பற்றிப் பலப் பல வகையில் பாராட்டிய போப் ஐயர் அவர்கள், மேலும் வழிவகை காணாராய், மற்றோர் அறவாணரைப் பற்றி வேறோர் அறிஞர் கூறிய சொற்களையே நம் முன் வைத்துத் தம் முன்னுரையை முடிப்பதை உங்கள் முன் வைக்கின்றேன்:

“Especially of Tiruvalluvar it may be said as Archbishop Trench says of S. Augustine (S. Augustine as an interpreter of Scripture P. 154) ‘He abounds in short and memorable, and if I might so call them epigrammatic sayings, concentrating with a forceful brevity the whole truth which he desires to impart into some single phrase, forging it into polished shaft, at once pointed to pierce and barbed that it shall not lightly drop from the mind and memory” (Introduction to Kural.)

கன்னித் தமிழை வளர்க்கக் கடவுளால் படைக்கப்பட்ட செஞ் ஞாயிறுகள் சில. அச்சிலவற்றுள் ஒன்று, டாக்டர் ஜி. யு. போப் ஐயர் என்று சொல்லலாம். போப் ஐயர் வாழ்க! அவர் தம் தொண்டு வெல்க!

— தமிழ்ப் பெரியார் திரு. வி. க.

கோயில் கொண்டார்.

பேராசிரியர்: லூ. ஜான் அம்மையார், *எம். ஏ.,*
(சாராள் தக்கர் கல்லூரி, பாளையங்கோட்டை.)

காலையிள ஞாயிறு தன் மென்கதிர்களைப் பரப்பி உலகினைப் பொன்மயமாக்க இளங்காற்று தண்மையான நீர்ப்பரப்பை அசைக்க, பெருங் குளமொன்றில் நூற்றுக் கணக்கான தாமரை மலர்கள் மலர்கின்றன. ஆனல், அவையனைத்தும் இறைவனின் கோயிலில் இடம் பெறுவதில்லை. சில அச்சிறப்பை அடைகின்றன; பல அதைப் பெருது அழிந்தொழிகின்றன. மக்களினமும் அவ்வாறே. பல நூற்ருண்டுகளாகப் பிற நாட்டி னின்று பலர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தனர்; வருகின்றனர். ஆனல் அனைவரும் தமிழர்களின் உள்ளத்தில் இடம் பெற்ருரல்லர்; பெற்றவர் சிலரேயாவர். அவ்வாறு பெற்றவர், தம் மயக்குந் தோற்றத்தாலோ, இனிக்குஞ் சொல்லாலோ பெற்ருரல்லர்; உழைப்பின் உயர்வால் பெற்ருர்.

இத்தகையவருள் சிறப்பாகக் கருதப்படுகின்ற பேற்றைப் போப்பையர் என்று மக்களால் அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட ஜார்ஜ் யூக்ளோ போப் என்பவர் பெற்ருர். அவர் அயராது தொண்டாற்றினமையால் சாயர்புரம் மக்களுடைய உள்ளத்தில் இடம் பெற்ருர்; சமயக் கருத்துக்களை வாரி வழங்கியதால் தமிழகக் கிறிஸ்தவர்கள் உள்ளத்தில் இடம் பெற்ருர். 'திருவாசகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துதவியதால், தனியடியார் அறுபத்து மூவருடன் ஜி. யு. போப்பையும் சேர்த்து அறுபத்து நால்வர் எனலாம்' என்று அறிஞர் ஒருவர் கூறக் கூடிய சிறப்பை இந்து மக்களிடம் அடைந்தார். மேல் நாட்டாருக்குத் தமிழகத்தின் கலைச் செல்வத்தை எடுத்துக் காட்டிய சிறப்பால், தமிழக நீதியின் நீர்மையை உலகிற்கு உணர்த்தியதால், தமிழ்ப்பணியே உயிர்ப்பணியாகக் கொண்டு வாழ்ந்ததால், தமிழகத்திலுள்ள தமிழர் ஒவ்வொருவரின் உள்ளத்திலும் இடம் பெறுகின்ருர்.

இத்தகைய சிறப்புடைய போப்பையரவர்களைப் பற்றி எண்ணுங்கால்,

" சேற்றுவளர் தாமரை பயந்த வொண்கேழ்
நூற்றித ழலரி னிரைகண் டன்ன
வேற்றுமை யில்லா விழுத்திணைப் பிறந்து
வீற்றிருந் தோரை எண்ணுங் காலை
உரையும் பாட்டு முடையோர் சிலரே
மரையிலை போல மாய்ந்திசினோர் பலரே
புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்
வலவ னேவா வான வூர்தி
எய்துப வென்பதம் செய்வினை முடித்து "

என்னும் பாட்டு நினைவிற்கு வருகிறது. 'உரையும் பாட்டும் உடையோர் சிலரே' என்று கூறுகிறது பாட்டு. இவ்வடிகள் ஒரு சிலரே பிறரால் புகழப்படுதற்கும், அறிஞரால் பாடப்படுதற்கும் உரியர் எனக் கூறுவது உணரத்தக்கது.

தம்மைத் தமிழ் மாணவர் என்று அழைக்க விரும்பிய போப்பையரைத் தமிழ் அறிஞர் உலகம் புகழ்கின்றது; அவர் தமிழுக்குச் செய்த தொண்டைக் கண்டு பாராட்டு கிறது. சரவணப்பிள்ளை என்ற தமிழ்ப் புலவர் ஒரு பாத்தொடுத்துச் சூட்டி மகிழ்கின்றார் :

"தெய்வத் தமிழ்மறைச் செய்ய மெய்ப்பொருளைச்
செந்தமிழ் பயிலா மைந்தர் நன் குணரத்
தீங்கில தாகிய ஆங்கில மொழியில்
பெயர்த்தினி தளித்துப் பேரிசை நிறுவினன்
அன்னபே ரறிஞன் யாரெனிற் கூறுதும்
ஆங்கில நாட்டுக்கு அணியென வுதித்து
அருந்தமிழ் அணங்கைத் திருந்திய செவிலித்
தாயென வளர்க்கும் நேயமிக் குடையோன்
கிறிஸ்துவ சமயக் குருத்துவ சீலன்
போப்பெனும் நாமம் புனைந்த நாவலனே."

என்று இவர் தம் உளமார, நாவாரப் போற்றிப் பாடும்பொழுது போப்பையர் உரையும் பாட்டும் உடையோர் சிலருள் ஒருவராவார் என்பது தெளிவாகின்றது.

மேலை நாட்டினின்று தமிழகம் போந்து தமிழ்த் தொண்டாற்றினர் பலர். அத் தொண்டுகளில் மிகச் சிறந்ததொன்று போப்பையர் தமிழ்த்தொண்டு. ஒருவர், தம் உணர்வில் தோன்றும் கருத்துக்களுக்குச் செய்யுள் வடிவம் தருதல் எளிது. ஆனல், பிறரொருவர் உணர்வில் தோன்றி, ஒரு மொழியில் வடிவம் பெற்ற கருத்துக்களுக்குப் பிறிதொரு மொழியில் வடிவம் தருதல் அரிது. கருத்தும் ஒலியும் இழைந்தால் தான் செய்யுள் எழ முடியும். சொற்களில் பொருள் விளங்காவிடினும், ஒலி நயம் உள்ளத்திற் பதிந்து உணர்ச்சியைக் கிளர்ந்தெழச் செய்யும். செய்யுளை மொழி பெயர்ப்பதற்கு எத்தகைய அறிஞனும் முற்படுவதில்லை. ஆனல் போப்பையர் துணிந்து செய்தார். இன்று உலகம் அவரைப் பாராட்டுகின்றது.

மூலப் பொருளினின்று தம்மால் இயன்றவரை முரண்படாது ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு அமைய வேண்டுமென்னும் அவரது வேட்கையைக் காணவேண்டுமாயின்,

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது"

என்னும் குறட்பாவை,

"If love and virtue in the household reign
This is of life the perfect grace and gain."

என்னும் மொழிபெயர்ப்போடு ஒப்பு நோக்குக.

" If speak you will speak words that fruit afford
If speak you will speak never fruitless word. "

என்னும் அவர் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யுளடிகள்,

" சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல். "

என்னும் வள்ளுவர் கருத்தைப் பிறழாது பிறமொழியினருக்கு எடுத்துக் காட்டுவது குறிப்பிடத் தக்கதாம்.

அவர் தம் எழுபத்தேழாம் அகவையில் திருவாசகத்தை மொழி பெயர்க்கத் தொடங்கினர் என்பது ஒரு வியக்கத்தகு செய்தி. ஒரு நாள் வெண்ணிலவு தன் தண் கதிர்களைப் போப்பையர் வீட்டு நிலாமுற்றத்தில பொழிந்து கொண்டிருந்தது. தமிழார்வம் அவர் கண்களிலே ஒளிவிட, தமிழறிவு அவர் சொற்களிலே தெளிந்தோட, தமிழ் நாட்டுத் தத்துவங்கள் அவர் நாவில் விளக்கம் பெற, அதனைக் கேட்டு மேலும் அறிய விழைந்த பாலியல் கல்லூரி முதல்வர், போப்பையரிடம் திருவாசகத்தை மொழி பெயர்க்குமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தார். முதிர்ந்து தளர்ந்த மேனியுடைய போப்பையர், " என் விழைவும் அஃதேயாயினும் யான் சாகாவரம் பெற்றிலேனே " என்றார். தலைவர், ஓர் அரும்பணியைத் தொடங்கி ஆற்றுதலே நீண்ட காலம் வாழ்வதற்கு வழியென ஊக்கம் கொடுக்கவே, பணி தொடங்கிற்று தம்முடைய எண்பதாவது வெள்ளணி விழா நாளில், போப்பையர் தம் திருவாசக மொழி பெயர்ப்பை வெளியிட்டார். மேலும் எட்டாண்டுகள் வாழ்ந்தே இறைவனடி அடைந்தார். இச்செய்தியால்,

" புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்
வலவ னேவா வான வூர்தி
எய்துப வென்பதம் செய்வினை முடித்தே "

என்னும் மேற் கூறிய புறநானூற்று அடிகள் இவரிடத்து மேலும் விளக்கம் பெறுவதைக் காண்கின்றோம். தாங்கள் எடுத்த செயலை நிறைவேற்றியே இறைவனடி சேர்வார் பெரியோர். இருபது நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் புலவர் ஒருவர் தம் ஆற்றலினல் புகழுடையோர்க்கு வகுத்துத் தந்த இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாய்ப் போப்பையர் வாழ்வு திகழ்கின்றது.

நாலடியார், திருக்குறள், திருவாசகம், சிவஞானபோதம் ஆகிய நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துத் தம் புகழை நிறுவிச் சென்றார் போப்பையர். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆண்டு தோறும் தமிழ்த் தேர்வில் முதல் மதிப்பெண் பெறுவோர்க்குப் போப் தங்கப் பதக்கத்தைப் பரிசளித்துப் போப்பையர் புகழை நிறுவுகின்றனர் தமிழ் மக்கள். சாயர்புரத்தில் நல்லதொரு கலைக் கோயிலை நிறுவி, அவர்தம் அழியாப்

புகழை எடுத்துக் காட்டுகின்றனர் சாயர்புரம் மக்கள். தெள்ளுற்ற தமிழமுதின் சுவை கண்டு, தமிழர்தம் உள்ளத்தில் நிலையான இடம் பெற்ற போப்பையரின் முயற்சி, உழைப்பு, ஆர்வம் இவற்றை வருங்கால மக்களிடை வளர்ப்பதற்கு இக்கலைக் கோயில் ஒரு தனிக் கோயிலாக விளங்க வேண்டுமென்றால், அக்கல்லூரியில் பயிலும் மாணவர் ஒவ்வொருவரின் குறிக்கோளும் அதுவாக இருத்தல் வேண்டும்.

வெற்றிகொள் வாழ்வினைப் பொற்புடன் நடாத்திநல்
பெற்றிகொள் பெயரினைப் புவியினில் நிறுத்தினை
நற்றவப் புகழுடன் நலமிகு இறைபதம்
பொற்றாள் சேர்ந்தாய் வாழிநின் புகழே.

அந்நாளில் பெயரெச்சம், வினையெச்சம் முதலிய சிறு இலக்கணக் குறிப்புகளை உணர்தற்கும் நன்னூல், தொல்காப்பியம் முதலிய மலைகளை ஏறிக் கடத்தல் வேண்டும். எல்லாரும் அம்மலைகளை ஏறிக் கடத்தல் கூடுமோ? அஃதொரு பெருந் தொல்லையாகவே இருந்தது. அத்தொல்லையைப் போக்கிய முதல்வர் டாக்டர் போப் ஐயரே யாவர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் டாக்டர் போப் ஐயரின் பெருமை தமிழ் நாட்டை விதானமிட்டது. அவர்தம் இலக்கண நூல் ஒவ்வொரு மாணாக்கர் கையிலும் பொலிவதாயிற்று. யான் முதன் முதல் பயின்ற இலக்கணம் டாக்டருடையதே.

— தமிழ்ப் பெரியார் திரு. வி. க.

ஒரு தமிழரின் கல்லறை.

மீ. ப. சோமசுந்தரம்,
(அனைத்திந்திய வானொலி நிலையம், சென்னை.)

பெப்ருவரி மாதத்தின் இரண்டாவது வாரத்திலே போப் அறிஞரின் நினைவுக்கு அஞ்சலி செய்வதில் ஒரு பொருத்தம் இருக்கிறது.* ஏனென்றால் அந்த அறிஞர் இவ்வுலகிலிருந்து மறைந்த தினம் பெப்ருவரி பதினோராந்தேதி!

திருக்குறளையும் திருவாசகத்தையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்ததோடு, மேனாட்டு மக்களுக்குத் தமிழ் இலக்கியத்தின் சிறப்புக்களை யெல்லாம் அளவற்ற பக்தியோடு எடுத்துச் சொன்னவரும், தம்மை ஒரு தமிழன் என்று அழைத்துக் கொள்வதிலே பெருமை யடைந்தவருமான ஆங்கிலப் பெருமகனார் ரெவரெண்ட் ஜி. யு. போப் 1908-ஆம் ஆண்டில் பெப்ருவரி பதினோராந்தேதி ஆக்ஸ்போர்ட் நகரத்தில் மரணமடைந்தார். அவருடைய கல்லறையிலே அவரைத் "தென் இந்தியாவின் போப்" என்றே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்! இந்தக்கல்லறையைத் தேடித்தான் ஆக்ஸ்போர்டில் நான் பல இடங்களில் சுற்றியலைந்தேன்.

லண்டன் நகரத்தில் எனக்குத் தெரிந்த நண்பர்களிடமெல்லாம் விசாரித்துங் கூடப் போப் அறிஞரின் கல்லறை ஆக்ஸ்போர்டில் எங்கே இருக்கிறது என்று யாராலும் சொல்ல முடியவில்லை. இது எனக்குப் பெருத்த ஏமாற்றமாக இருந்தது! ஆங்கில இலக்கிய ஆசிரியர்களின் திருநாமங்களை நினைவு நிலையங்களிலே அத்தனை கண்காணிப் போடு பாதுகாத்து வருகிற பிரிட்டிஷ் வட்டாரத்தில், வாழ்வு முழுதும் தமிழுக்காக உழைத்த ஓர் ஆங்கிலேயரைப் பற்றிச் சரியான குறிப்புக் கிடைக்காமற்போனது, ஏமாற்றத்தோடு துயரத்தையுமே தந்தது! என்றாலும் ஆக்ஸ்போர்ட் சென்று எப்படியும் விசாரித்துக் கண்டு பிடித்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கை என் மனத்தில் பூரணமாக இருந்தது. ஏனென்றால் இந்த ஆங்கிலேய அறிஞர் ஆக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர் 1888-ஆம் ஆண்டில் ஆக்ஸ்போர்டி லுள்ள பாலியல் கல்லூரியின் (Balliol College) மதகுருவாக நியமனம் பெற்றுப் பல்லாண்டுகள் தமிழ் மொழிக்கு அருந்தொண்டுகள் புரிந்தவர். 1906-ஆம் ஆண்டில் 'ராயல் ஏஷியாடிக் சொசைட்டி' இவருடைய தென்னிந்திய மொழி ஆராய்ச்சியை வியந்து தங்கப் பதக்கமும் பரிசளித்துப் பாராட்டியது. எனவே, ஆக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக் கழகத்தில் மிக எளிதில் தகவல் கிடைக்கும் என்று நம்பினேன். அதனால் தான் 'க்ரைஸ்ட் சர்ச்' பூங்காவில் அதிக நேரம் செலவழித்து விடாமல் அங்கிருந்து அவசரமாகக் கிளம்பினேன்.

ஆக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக் கழகத்துக்குள்ளே சென்று நமது நாட்டு மொழிகளின் தலைவராக உள்ள பேராசிரியரைத் தொலைபேசிமூலம் கூப்பிட்டு விசாரித்தார் என் நண்பர்.

* 1961 பெப்ருவரி 12-ஆம் தேதி 'கல்கி' இதழில் இக்கட்டுரை வெளிவந்தது.

இவர் டெலிபோன் செய்த வேளையின் பிசகோ அல்லது தமிழ் செய்த ' கண்ணும்பூச்சி ' விளையாட்டோ அந்தப் பேராசிரியருக்குமே தகவல் தெரியவில்லை. !

" உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியுமா? போப்பின் கல்லறை ஆக்ஸ்போர்டிலேதான் இருக்கிறதா ? இருக்குமானால் இவருக்குத் தெரியாமல் இராதே! " என்றெல்லாம் என்னுடைய நண்பர் எனக்குக் குறுக்குக் கேள்விகள் போட்டார். பதில் பேசாமல், " லண்டனுக்குத் திரும்புவோம் ! " என்றேன் பெருத்த ஏமாற்றத்தோடு.

தமிழ் நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்த பிறகு, " ஆக்ஸ்போர்டு சென்றேன் ஆனால் போப்பின் கல்லறையைக் காணவில்லை " என்று தமிழன்பர்களிடம் எந்த முகத்தோடு சொல்லுவேன் என்று மெய்யாகவே வருந்தினேன்.

லண்டனுக்குத் திரும்பியதும் முதலாவது வேலையாகப் பீ. பீ ஸி. யின் நூல் நிலையத்திலேயுள்ள மொழி வரலாற்றுப் புத்தகங்களைப் புரட்டினேன். போப் அறிஞரின் திருக்குறள் மொழி பெயர்ப்பு அங்கேயிருந்தது. சில வரலாற்றுக் குறிப்புக்களும் அகப் பட்டன. என்றாலும் ஏற்கனவே நம்முடைய நாட்டில் படித்துள்ள செய்திகளுக்கு மேல் போப்பைப் பற்றிப் புதிதாக ஒன்றும் அகப்படவில்லை. ஆனால் போப்பின் கல்லறை ஆக்ஸ் போர்டிலே தான் இருக்கிறது என்ற மகத்தான உண்மை மட்டும் மீண்டும் அந்தப் புத்தகங்களிலே உறுதியாயிற்று.

சில வாரங்கள் கழித்து எனது ஸ்காட்லாந்து யாத்திரையின் போது " யார்க் " என்ற நகரத்திலேயுள்ள மிகப்பெரிய நகராண்மை நூல் நிலையத்துக்கு நான் சென்ற சமயம் மேற்கொண்டு ஆராய்ச்சிகள் நடத்தினேன். நூல் நிலையத்தின் அதிபர் மிகவும் ஒத்தாசை செய்தார். பிரிட்டிஷ் " ஹூ இஸ் ஹூ " (who is who) என்ற ஒரு வரலாற்று நூலில் ஆங்கிலேயர்களிலே பெருஞ்சாதனைகள் புரிந்துள்ள பிரமுகர்களின் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை அச்சிட்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் குறிப்புக்களைப் படித்துப் பார்த்ததில், போப் அறிஞரின் சமாதி ஆக்ஸ்போர்டில் " ஸெயிண்ட் ஸெபல்கர் ஸெமெட்டரி " என்ற கல்லறைக் கூடத்தில் இருக்கிறது என்று தெரிய வந்தது. இந்த கல்லறைக் கூடம் ' வால்ட்டன் தெரு ' என்ற ஒரு பழைய வீதியில் இருப்பதாகவும் தெரிந்து கொண்டேன்.

ஸ்காட்லாந்திலிருந்து லண்டன் திரும்பும் பாதையில் ஆக்ஸ்போர்ட் வழியாகவே வந்தேன். ஆனால், ஆக்ஸ்போர்ட் எல்லைக்குள் வந்தபோது எங்கள் மோட்டார் வண்டி ஒரு விபத்துக்குள்ளே சிக்கியதும், தெய்வீகமாக நாங்கள் தப்பித்து லண்டன் போய்ச் சேர்ந்ததும் ஒரு தனி அத்தியாயம்.

" முக்காலும் மூன்று முறை " என்று நம்முடைய நாட்டில் ஒரு பழமொழி உண்டல்லவா ! அப்படி மூன்றும் முறையாக ஆக்ஸ்போர்ட் சென்றபோது தான் கொலம்பசும், வாஸ்கோடகாமாவும் போல் நானும் என்னோடு வந்த கோபாலகிருஷ்ணன் என்ற நண்பரும் வெற்றிக் கொடி நாட்டினோம்.

ஆம் ; மூன்றும் முறை சென்றபோது, என் கையில் எல்லாத் தகவல்களும் இருந்தன. துணைக்கும் ஒரு தமிழ் இளைஞர் வந்து சேர்ந்தார். கோபாலகிருஷ்ணன்

என்று பெயர் மதுரைத் தியாகராசர் கல்லூரித் தலைவர் வரதாச்சாரியவர்களின் புதல்வர். க்ளாஸ்கோவில் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக் கூடத்திலே மேற்படிப்புக்காகச் சென்றிருக்கிறார். இவர் திடீரென்று ஒரு நாள் லண்டனுக்கு வந்து சேர்ந்தார். அன்று விடுமுறை நாளாக இருந்ததால், இரண்டுபேருமாக ஆக்ஸ்போர்ட் புறப்பட்டோம்.

நாங்கள் ஆக்ஸ்போர்ட் போய்ச் சேரும்போது மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணி. வால்ட்டன் தெருவை விசாரித்துக் கொண்டு சென்றோம். " ஸெய்ண்ட் ஸெபல்கர் ஸெமட்டரி"க்குப் போனால், அங்கே வாசல் அடைத்து இரண்டு கதவுகளும் பூட்டிக் கிடந்தன ! பெருத்த ஏமாற்றமாகப் போய்விடவே, எதிர்வரிசையிலே இருந்த ஒரு சிகரெட் கடைக்குப் போய்த் தகவல் கேட்டோம். அங்கே ஒரு கிழவி அம்மாள் உட்கார்ந்து வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்தாள். எங்களை ஒரு தரம் ஏற இறங்கப் பார்த்தாள் ! எங்கள் முகத்திலே இருந்த கவலைக் குறியைக் கண்டு மிகவும் பரிவோடு சொன்னாள். "நண்பரே உங்களுக்காக மிகவும் அநுதாபப் படுகிறேன். இப்பொழுது இந்தக் கல்லறைக் கூடத்தைப் பூட்டி விட்டார்கள். இங்கே நாலாயிரம் கல்லறைகள் இருக்கின்றன. பன்னிரண்டாயிரம் பேர்களை அடக்கம் செய்திருக்கிறார்கள். இனிமேல் நிச்சயம் இடம் கிடையாது என்று இந்தக் கூடத்தையே அடைத்து விட்டார்கள் ! "

இவ்வாறு அந்த அம்மாள் சொன்னதும் என்னுடைய கவலை எப்படியிருந்திருக்கும் என்பதை ஊகித்துக் கொள்ளுங்கள்.

" நண்பரே ! உங்களுடைய முன்னோர் ஒருவர் இங்கே அடக்கம் செய்யப் பட்டிருக்கிறார் என்பது உங்கள் கவலையிலிருந்து எனக்குப் புரிகிறது நீங்கள் ஒன்று செய்து பாருங்கள் ! கல்லறைகளின் பாதுகாவலர் முகப்பிலேயே குடியிருக்கிறார். போய் உங்கள் மூதாதையரின் சமாதிக்கு அஞ்சலி செலுத்த வந்திருப்பதாகச் சொல்லிப் பாருங்கள் ! " என்று கூறினார் அந்தக் கிழவி அம்மாள்.

" கட்டாயம் சொல்கிறேன். இங்கேயுள்ள கல்லறையில் அமர நித்திரை செய்கிறவர் என்னுடைய மூதாதையர்தான் ! என்னுடைய மூதாதையர் மட்டுமில்லை. தமிழன் ஒவ்வொருவனுக்கும், தென்னிந்தியன் ஒவ்வொருவனுக்குமே மூதாதையர் அவர். கட்டாயம் காவலாளியிடம் சொல்லுகிறேன் ! " என்று கூறிவிட்டுக் காவலாளியைப் போய்ப் பார்த்து, அவருடைய அனுமதியோடு உள்ளே சென்றோம் !

நாலாயிரம் கல்லறைகளில் போப்பின் கல்லறை எது என்று கண்டு பிடிப்பது எளிய காரியமா? மூடப்பட்ட கல்லறைக் கூடமானதால் பதிவுப் புத்தகமும் கல்லறைகளின் விவரப் பட்டியலும் அங்கேயில்லை ! நானும் கோபாலகிருஷ்ணனும் போப்பின் பெயர் தென்படுகிறதா என்று ஆளுக்கொரு மூலையிலே தேடினோம். அகப்படவில்லை !

மீண்டும் காவலாளியிடம் வந்து சொன்னோம். " இங்கே நாங்கள் தேடுகிற கல்லறை ஒரு தமிழ் ஆசிரியரின் கல்லறை. பாலியல் கல்லூரியிலே பணியாற்றியவர் அவர் ! நீங்கள் அதைக் கண்டு பிடித்துக் கொடுத்துவிட்டால் எங்கள் ஆனந்தத்தை

எப்படி வெளியிடுவோமோ, தெரியாது!'' என்றெல்லாம் கூறினேன். உடனே காவலாளியும் எங்களோடு வந்து தேடினர்.

எங்களுடைய திண்டாட்டத்தைப் பார்த்துப் போப் அறிஞரின் ஆத்மாவுக்கே இரக்கம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் எங்கோ ஒரு புதருக்குள்ளேயிருந்து காவலாளி கூப்பாடு போட்டார். "பீ ஓ பீ இ'' (POPE) என்று! ஓடியே போய்ப் பார்த்தோம்! வாசலின் முகப்பிலேயே வலது புறத்திலே வளர்ந்து நின்ற ஒரு 'யூ' (YEW) மரத்தின் அடியில், செடியும் கொடியுமாகப் பின்னிப் படர்ந்து மறைத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பெரிய புதரின் கீழே, சலவைக் கல்லினால் ஆன கல்லறை இருந்தது. காவலாளி எங்களுக்காக அந்தப் புதரைச் சற்றுக் களைந்ததும், எழுத்துக்கள் மங்கலாகத் தெரிய ஆரம்பித்தன.

கோபாலகிருஷ்ணன் ஒரு பாத்திரத்தில் தண்ணீர் கொண்டு வந்தார். கைக் குட்டைகளை அதில் நனைத்துக் கல்லறையிலே தேய்த்தோம். கீழே கண்ட வாக்கியங்கள் கல்லறையின் மேலே மிக நன்றாகத் தெரிந்தன.

"George Uglow Pope, D. D. of South India; Sometime lecturer in Tamil and Telugu in the University and chaplain of Balliol College, Oxford. Born 24th April 1820. Died 11th February 1908. This stone has been placed here by his family and by his Tamil friends in South India in loving admiration of his life long labours in the cause of Orient literature and philosophy.''

இந்த வார்த்தைகளைப் படித்ததும் எனக்கு உடம்பு புல்லரித்தது! இந்தக் கல்லை இங்கே நிறுவியது போப்பின் குடும்பத்தார் மட்டுமில்லை. **தென்னிந்தியாவிலுள்ள அவருடைய தமிழ் நண்பர்கள்** என்று எழுதியிருந்ததைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்தேன். அவரை ஒரு தென்னிந்தியர் (of South India) என்றே அந்தக் கல்லறையில் குறிப்பிட்டிருப்பதும், இந்தக் கல்லறையைக் கட்டுவதிலே தமிழ் மக்களுடைய நன்கொடையும் சேர்ந்திருக்கிறது என்பதும் தமிழ் வரலாற்றில் மணிமணியாகச் செதுக்கி நிறுத்த வேண்டிய எழுத்துக்கள் அல்லவா? அந்த எழுத்துக்களின் மேலே தான் இப்பொழுது காட்டுக் கொடி படர்ந்திருக்கிறது.!

போப்பின் கல்லறைக்குப் பக்கத்திலே அவருடைய மனைவியின் கல்லறையும் இருக்கிறது. இந்த இரண்டு கல்லறைகளையும் நானும் கோபாலகிருஷ்ணனும் தமிழ் மக்களின் சார்பிலே தமிழ் முறைப்படி சுற்றி வந்து வணக்கம் செலுத்தினோம். இதைப் பார்த்ததும் காவலாளிக்கும் ஒரு புதிய பக்தி உண்டாகி விட்டது. அவரும் கிறிஸ்துவ முறையிலே கல்லறைக்கு மரியாதை செலுத்தினர்.!

"என் அப்பனே! இனிமேல் நீ இந்தக் கல்லறையிலே கொடி படரும்படி விடாதே. இது எங்கள் முன்னோர் ஒருவருடைய சமாதி இவருடைய பரம்பரையிலே வந்த மக்கள் ஆயிரம் ஆயிரமாகத் தென்னிந்தியாவிலே வாழ்கிறோம்! இனிமேல் யாராவது

இந்தப் பக்கமாக வந்தால், இந்தக் கல்லறையைக் கண்டு பிடிப்பதற்காக நாங்கள் பட்ட கஷ்டமெல்லாம் அவர்களுக்கும் ஏற்படக்கூடாது. அவ்வப்போது எண்ணெய் தடவி இந்த எழுத்துக்களைப் பளபளப்பாக வைத்துக் கொள். உனக்குப் புண்ணியம் உண்டு. எங்கள் நாட்டு மக்கள் உனக்கு நன்றி செலுத்துவார்கள்.!" என்று சொல்லி எங்கள் அன்பையும் காவலாளிக்கு வழங்கினோம்.

"நீங்கள் சொன்னபடியே செய்கிறேன். என்றாலும் இதைப் பூட்டி வைத்து விட்டதால் இனிமேல் இங்கே எனக்கு வேலையில்லை யென்று வேறு இடத்துக்கு என்னை மாற்றிவிடுவார்கள். ஆனபோதிலும், நீங்கள் சொன்னதை ஞாபகம் வைத்துக்கொள் கிறேன். இந்தப் பக்கமாக உங்கள் நாட்டிலிருந்து யார் வந்தாலும் என்னைப் பார்க்கச் சொல்லுங்கள் என் பெயர் வெஸ்ட் உட் (Westwood). மறந்து விடாமல் குறித்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.!" என்றார் காவலாளி.

போப்பின் பெயரை நினைவுப் புதரிலே வைத்துக் கொண்டிருக்கிற தமிழ்ப் பரம்பரை தனது பெயரை மறந்துவிடாது என்று நம்பிய அந்தக் காவலாளிக்கு ஏமாற்றம் கொடுக்க நான் விரும்பவில்லை என்னுடைய குறிப்புப் புத்தகத்தில் அவருடைய பெயரையும் எழுதிக் கொண்டு விடை பெற்றேன்.

இந்திய நாட்டின் சுவடிகளும் சரித்திரச் செல்வங்களும் (போப்பின் படம் உட்பட) கலைச் சான்றுகளும் நிரம்பியுள்ள 'இந்தியக் கல்வி நிலையம்' என்ற ஆக்ஸ்போர்ட் ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் முகப்பிலே ஒரு சமஸ்கிருதக் குறிப்பு இருக்கிறது அதில் அந்தக் கல்வி நிலையத்தின் நோக்கம் என்னவென்பதைப் பொறித்திருக்கிறார்கள். "இந்தியக் கலைகளிலும் இந்தியப் பண்பாட்டின் சிறப்பிலும் மேனாட்டார்களுக்கு ஆர்வம் ஏற்படும்படி செய்வதோடு, இந்தியர்களுமே இந்தியாவின் பெருமையை நன்றாக உணரும்படி செய்ய வேண்டும் என்பதே இந்தக் கல்விக் கழகத்தின் நோக்கம்!" என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். அத்தகைய நோக்கம் நிறைவேறுவதற்கு முதலாவது திருப்பணியாகப் போப்பின் கல்லறை ஓர் இலக்கியக் கோவிலாக விளங்க வேண்டும் என்று எண்ணி லண்டன் திரும்பினேன்.

[சாகித்திய அகாடமி அண்மையில் ரூ. 5000/- பரிசளித்துப் பாராட்டிய 'அக்கரைச் சீமையில்' என்னும் சிறப்புவாய்ந்த நூலிலிருந்து மேற்காணும் கட்டுரையை எடுத்து வெளியிட அனுமதி வழங்கிய எழுத்தாளர் "சோமு" அவர்களுக்கு எங்களின் மனமார்ந்த நன்றி உரியதாகும். — ஆசிரியர் குழு.]

பதினைந்தாண்டுகளுக்குப் பின்...

P. க்ஷேத்திரபாண்டியன் பி. ஏ.,

1971-ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் ஓர் நாள். காலைக் கதிரவன் தன் பொன்னொளிக் கிரணங்களைப் பூமியின் மேல் பரப்பிச் சில மணி நேரங்கள் ஆகியிருக்கும். இரவெல்லாம் இருந்த குளிர் நீங்கி மெல்லிய காற்று சோலைப் பூக்களின் நறுமணத்தோடு அறைக்குள் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

"சார் தபால்!" என்ற குரலுடன் தபாற்காரன் வாசலில் நின்றான். கடிதத்தை வாங்கிப் பிரித்தேன்; சாயர்புரம் போப் கல்லூரித் தலைவர் எழுதியிருந்தார்.

"இம்மாதம் 30-ஆம் நாள் நடைபெற விருக்கும் கல்லூரி ஆண்டு விழாவில் தாங்கள் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது எங்கள் அவா. தாங்கள் போப் நினைவு உயர்நிலைப் பள்ளியின் பழைய மாணவர் என்பதில் நாங்கள் பெருமைப் படுவதோடு, தாங்கள் அவசியம் இந்த அழைப்பை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்புகிறோம்" — இவ்வாறு கடிதத்தில் கண்டிருந்தது.

கடிதத்தின் வாசகத்தைப் படிக்கும் போதே பள்ளிக்கூடத்தில் செலவிட்ட இளமை நாள் நினைவுகள் மனத்தில் பளிச்சிட்டன! படித்த நாட்களை நினைத்துக் கொள்வதில் தான் எத்தனை ஆனந்தம்!

வாழ்வில் வெகு நாட்களை வெளியூரில் கழித்துவிட்ட நான் கல்லூரி அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டு பிறந்த ஊருக்குப் போய் வருவது என்று முடிவு செய்தேன். "பெற்ற தாயும், பிறந்த இடமும் சுவர்க்கத்தை விடச் சிறந்தவை அல்லவா?" சம்மதம் தெரிவித்துக் கடிதம் எழுதிக் கல்லூரித் தலைவருக்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

ஜனவரி மாதம் 30-ம் தேதி கன்னியாகுமரி எக்ஸ்பிரஸ் ரயிலில் ஏறி திருநெல்வேலி ஜங்ஷனை அடைந்தேன். அங்கு தயாராகக் காத்திருந்த 1970-ஆம் வருஷ "இந்தியா மேக்" புது மாடல் காரில் ஏறி, சாயர்புரத்துக்குக் கிளம்பினேன். நம் நாட்டில் கார் தொழில் மிகுந்த அபிவிருத்தி அடைந்திருந்தது. வண்டி ரோட்டில் ஓடுகிறதா அல்லது மிதக்கிறதா என்று நினைக்கும்படி அத்தனை சொகுசான அமைப்பு! மின்னல் வேகத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தது கார்!

கல்லூரி விழா நிகழ்ச்சி மாலை 6-மணிக்கு. பொழுது சாய்வதற்குள் சாயர்புரம் டவுண் எல்லைக்கு வந்து விட்டேன். பிறந்த மண்ணின் காற்று மேலே பட்டதுமே மனம் இன்பத்தால் ஆனந்தக் கூத்தாடிற்று.!

என்ன ஆச்சரியம்! சாயர்புரம் நகர சபை எல்லைக்குள் வந்ததுமே பள பளக்கும் சிமெண்ட் ரோடு; ரஸ்தாவின் இரு பக்கமும் வானளாவிய கட்டிடங்கள்; பங்களாக்கள்;

இடையிடையே நந்தவனங்கள்; சிறுவர் விளையாட்டு மைதானங்கள். ஆரம்பித்த சில ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே சாயர்புரம் நகர சபையார் அரும் பெரும் சாதனைகள் ஆற்றியிருந்தார்கள். இந்த இனிமையான எண்ணங்கள் என் மனத்திலே அலைமோதிக் கொண்டிருக்கும் போதே கார் கல்லூரி வாயிலை அடைந்து விட்டது.

கல்லூரியின் தலைவாயில் தோற்றம் கவர்ச்சியாகவும் எடுப்பாகவும் இருந்தது. என் மனம் அந்த விநாடியில் 35 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த S (எஸ்) முகப்பு வாயிலை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தது. கால ஓட்டத்திலே எவ்வளவு பெரிய மாற்றம்! (எஸ் (S) வாயில் அமைப்பில் என்ன லாபம் என்றால் பகுத்தறிவுள்ள மனிதர் மட்டுமே அதில் நுழைந்து திரும்பி, போகவோ, வரவோ முடியும். ஆடு, மாடுகள் அதனுள் நுழைந்து போக முடியாது!)

கல்லூரி வாயில் முகப்பிலே "முதல்வனாய் இரு; அல்லது முதல்வனோடிரு!" என்ற வாசகம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது ஆ! அதுவே பள்ளிக்கூடத்தின் குறிக்கோள். அங்குப் பயிலும் மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்ட பாடமும் அதுவே தான்.

சமுதாயத்தின் எந்தத் துறையில் நுழைந்தாலும் சரி! அந்தத் துறையிலே "நீ முதல்வனாய் இரு! இல்லாவிட்டால் முதல்வனோடு கூடவே அவனுக்கு அடுத்தபடியாக இரு!" என்பதுவே மாணவர்கள் அங்குக் கற்ற பாடம். "கூட்டத்தோடு போகாதே. கூட்டத்துக்கு முன்னால் போ! ஏன் என்றால் கூட்டத்தோடு போகிறவனை கூட்டம் ஒரு போதும் பின் தொடருவதில்லை!" இதுவே அந்தப் பள்ளி அறைகளில் முழங்கிய அறிவு முரசு! "பிறர் நிழலில் தங்காதே! பிறர்க்கு நிழல் கொடுப்பவனை இரு!" இந்த வாசகங்களே பள்ளியில் பயின்று வெளியேறிய மாணவர்களின் இதயங்களில் ஒலித்த பேரிசை கீதம்!

கல்லூரித் தலைவர் அறையின் முன் கார் வந்து நின்றது. காரை விட்டு இறங்கிய என்னைக் கல்லூரித் தலைவர் விரைந்து வந்து வரவேற்றார். வணக்கங்கள் பரிமாறிக் கொண்டோம். அவர் வரவேற்பு உரையாடலிலே எத்தனை பரிவு! எவ்வளவு அன்பு!

தலைவரின் அறைக்குச் சென்று அவர் எதிரில் நாற்காலியில் அமர்ந்தேன். தரை முழுவதும் சலவைக் கல் பரப்பி இருந்தது. உயரே மின்சார விசிறி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. மேஜையின் மேல் இரண்டு 'டெலிபோன்' கள் இருந்தன. ஒன்று வெளியாரோடு பேசுவதற்கு. மற்றொன்று உள்ளே வகுப்பு அறைகளில் இருக்கும் ஆசிரியர்களோடு பேசுவதற்கு. நல்ல முறையிலே அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருந்தது.

கல்லூரித் தலைவர் இளைஞராகவே காணப்பட்டார்.

"தங்களுக்கு இங்குள்ள ஆசிரியர்கள் யாரேனும் தெரியுமோ?" என்ற கேள்வியுடன் பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

நான் படித்த நாட்களில் உள்ள ஆசிரியர்கள் அனைவருமே ஓய்வு பெற்றுப் போய் விட்டார்கள். "ஒன்று அல்லது இரண்டு பேர் இருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். ஓவியர்

துரைசாமி அவர்கள் இருக்கிறார்களா ? திருவாளர் பிரின்ஸ் அவர்களையும் தெரியும் '' என்று பதில் சொன்னேன்.

உடனே டெலிபோனை எடுத்தார். ஓவிய ஆசிரியர் துரைசாமி போனில் அழைக்கப்பட்டார். நாங்கள் இருந்த இடத்தில் இருந்தே பேசிக்கொண்டோம்.

கல்லூரித் தலைவர் பேசினார், "மிஸ்டர் துரைசாமி, இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஓய்வு பெறவேண்டியவர். தேசப் படங்கள், டவுன் பிளான்கள், மற்றும் கல்லூரிக் கலைக் கூடத்துக்குத் தேவையான திரைகள் எழுத இரண்டு ஓவியர்களை நியமித்து, அவர்கள் வேலையை மேற்பார்வையிட இவர்களை வைத்திருக்கிறோம். ''

"யார் யாரை எப்படிப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதை நன்கு தெரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் '' என்று நான் சொல்லிக்கொண்டேன்.

சிறிது நேரத்தில் திருவாளர் பிரின்ஸும், ஓவியர் துரைசாமி அவர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். முற்றிலும் நரைத்த தலை. சுருக்கு விழுந்த முகங்களோடு காட்சியளித்தார்கள். நடையிலே தளர்ச்சி. என்ன விந்தை! காலம் என்னும் ஓவியன் மனித உருவங்களையே மாற்றி எழுதி விடுகிறான் !

"கல்லூரியைச் சுற்றிப் பார்க்கவேண்டாமா? '' என்ற கேள்வியுடன் கல்லூரித் தலைவர் என்னைக் கல்லூரியின் பல பாகங்களுக்கும் கூட்டிச் செல்ல ஆயத்தமானார். நாங்கள் கிளம்பினோம்.

கல்லூரித் தலைவர் அறையை அடுத்த ஒரு கூடத்திலே சுமார் 300-க்கு மேற்பட்ட சைக்கிள்கள் வைக்கப்பட்டு, காவற்காரன் நின்றுகொண்டிருந்தான். கல்லூரியில் பயிலும் மாணவர்களின் வண்டிகள், விழாவுக்காக வந்திருக்கிறார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

ஒரு கட்டிடத்தைச் சுட்டிக் காட்டி "இங்குதான் பி. ஏ. வகுப்புகள் நடத்துகிறோம் '' என்று கல்லூரித் தலைவர் கூறினார்.

என் சிந்தனை பின் நோக்கிச் சிறகடித்துப் பறந்தது.

"முன்னால் இந்த இடத்தில் வெளிப் பிரமுகர்கள், கல்வி அதிகாரிகள் வந்தால் தங்கும் பங்களா இருந்தது அல்லவா? '' என்று கேட்டேன்.

"ஆம். நீங்கள் கூறுவது சரிதான். அந்தக் கட்டிடத்தை முற்றிலும் புதுப்பித்து விட்டோம். மேல் மாடியும் அமைத்து பி. ஏ. வகுப்பு நடத்துகிறோம். ''

"நான் இங்குப் படித்துப் போனபின்பு எவ்வளவு மாறுதல்கள் நடந்திருக்கின்றன '' ஆச்சரியத்தோடு சொல்லிக்கொண்டேன் நான்.

"இதோ இருக்கிறதே, இதுதான் காமராஜர் ஹால். 'பிரி-யுனிவர்ஸிட்டி வகுப்பு' நடத்துகிறோம் '' என்றார். சேனைகளின் மத்தியிலே நிமிர்ந்து நிற்கும் தளபதி

போல், மற்றக் கட்டிடங்களுக்கு மத்தியில் மிகவும் எடுப்பாகக் காட்சி அளித்தது காமராஜர் ஹால்! கல்லூரி முதல் வகுப்பு நடத்த, போதிய இடவசதியும் அதில் இருந்தது!

அடுத்து நின்ற மற்றொரு அழகிய கட்டிடத்தைச் சுட்டிக் காட்டி "இது சென்ட்ரல் ஹால். இங்குதான் நாங்கள் மாணவர்கள் சட்டசபைக் கூட்டம் நடத்துவது. வெளியார் வந்து சொற்பொழிவு வழங்கும் இடமும் இதுவே" என்று சொன்னார்.

மேலும் நடந்தோம். உயர்நிலைப் பள்ளிப் பகுதிக்கு வந்தோம்.

"இது உங்களுக்குத் தெரியும். பழைய மாணவர்கள் உதவிய நூற்றாண்டு மண்டபம். இங்கு ஹைஸ்கூல் எஸ். எஸ். எல். சி. வகுப்பு நடைபெறுகிறது" என்று கூறினார்.

அந்தக் கட்டிடத்துக்குள் நாங்கள் வந்ததும் ஹைஸ்கூல் தலைமை ஆசிரியர் தமது ஆபீஸ் அறையிலிருந்து வெளி வந்தார். அவரும் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டார். சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டோம்.

"வாருங்கள் நமது நூல் நிலையத்தைப் பார்வையிடலாம்." என்று அழைத்துச் சென்றார்.

பெரிய சலவைக்கல் மாளிகை! "இதுதானே நூல் நிலையம்! மிகப் பிரமாதமான அமைப்பு!" என்று பாராட்டினேன்.

உள்ளே போனோம். மிகவும் அழகான முறையில் புத்தகங்கள் அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருந்தன. உயர்ந்த அலமாரிகளில் உள்ள நூல்களை எளிதில் எடுக்க வசதியும் இருந்தது.

பின்னர் ஒரு கதவைத் திறந்து ஏணிப்படிகள் வழியே கீழே இறக்கி நடத்திச் சென்றார். எனக்கு ஏற்பட்ட ஆச்சரியத்துக்கு அளவே இல்லை.

"என்ன! பூமிக்குள்ளேயும் நூல் நிலையமா?" நான் கேட்டேன். இதற்குள் பழைய நினைவுகள் வரவே, "இதுதானே தெப்பக்குளம் இருந்த இடம்" என்று கேட்டேன்.

கல்லூரித் தலைவர் சிரித்தவாறே "ஆம் அதைத்தான் இத்தனை அழகான நூல் நிலையமாக மாற்றி விட்டோம்" என்றார். ஏராளமான புத்தகங்கள் சேகரிக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தன. மின்சார விளக்குகளும், விசிறிகளும் பொருத்தப்பட்டுப் புத்தக நிலையம் சோபிதமாகக் காட்சி அளித்தது!

நூல் நிலையத்தின் ஒரு பகுதியிலே அலங்காரமாகச் செய்யப்பட்ட ஓர் கண்ணாடிப் பெட்டியிலே அறிஞர் போப் எழுதிய கையெழுத்துப் பிரதிகள், திருக்குறளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த ஏடுகள், நெல்லை சரிதத்தின் சில பகுதிகள் எல்லாம் வைக்கப்பட்டிருந்தன. வேற்று நாட்டில் இருந்து வந்து இந்த நாட்டு மக்களோடு பழகி, தமிழ் மொழி கற்று,

புலவரும் ஆனர் போப் என்ற எண்ணம் மனத்திலே இன்பம் பாய்ச்சுவதாக இருந்தது. சிறுவர்களுக்காக அவர் எழுதிய தமிழ்ப் பாடல்கள் பல ஆங்காங்கே பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டுத் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன.

நூல் நிலையத்திலே நாளெல்லாம் கழிக்கலாம் போலிருந்தது. ஆனாலும் வெளி வந்தோம். பேசிக்கொண்டே நடந்தோம். கலாசாலைக் கட்டிடங்கள் எல்லாமே புதுப்பிக்கப் பட்டிருந்தன. இப்பொழுது கல்லூரியின் தென் பகுதிக்கே வந்துவிட்டோம்.

மாணவர் விடுதி கலையழகு நிறைந்து காணப்பட்டது. ஒவ்வொரு மாணவனுக்கும் நவீன வசதி நிறைந்த விசாலமான தனி அறை.

ஹாஸ்டலுக்கு எதிரே இரு பூந்தோட்டம். நடுவில் தண்ணீர்த் தொட்டி. நீர் எழுந்து விழும் பொறியும் அதில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. விண்ணில் எழுந்து விழும் நீர்த்திவலைகள் மாலைக் கதிரவனின் செங்கதிர் ஒளி பெற்று வானவில் வண்ணங்களைக் கண் சிமிட்டின! மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் கோலாகலமான காட்சி! படிப்பதற்கான சூழ்நிலை இத்தனை அழகாக இருப்பது பொருத்தமே என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

தமிழ் அறிஞன் போப் எழுப்பிய பள்ளி நல்ல முறையில் வளர்ந்து திறம்பட நிர்வகிக்கப் படுவதைக் கண்டேன். மனம் மகிழ்ந்து போனேன். அந்த மேதையின் ஆவி மீண்டு வருவதானல், தான் நிறுவிய பள்ளிக்கூடம்தானு என்று மலைத்து விடும்படியான முன்னேற்றம்! நெல்லை மாவட்டக் கலாசாலைகளுக்கே திலகமாக விளங்கிற்று போப் கல்லூரி!

பெருமிதமான உள்ளத்தோடு கல்லூரியின் திறந்த வெளி அரங்கத்துக்கு வந்து சேர்ந்தோம். கல்லூரி ஆண்டு விழா நடைபெறும் இடமும் அதுவே. ஆசனங்கள் அழகான முறையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆசிரியர்கள் வருவோரை வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தனர். நகர சபை கமிஷனர், சுகாதார அதிகாரி, நகர பிரமுகர்கள், வெளியூர் வள்ளல்கள் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டனர்.

கல்லூரி முழுவதும் மின் விளக்கு ஏற்றப்பட்டது. கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது! மேடையலங்காரம் மனத்தைக் கவர்ந்தது! மனோரம்மியமான அந்தச் சூழ் நிலையிலே கல்லூரி ஆண்டு விழா ஆரம்பமானது. மாணவர்கள் தங்கள் திறமையைக் காட்டினர். கல்விக்கூடத்துக் காளையர் ஆடல், பாடல் நாடகத்தால் வந்திருந்தோர் மகிழ்ந்து போனர்கள். விழா மிகச் சிறப்பாக அமைந்தது.

விழா முடிவிலே கல்லூரித் தலைவர் நன்றி கூறினர். நன்றி உரையின்போது, கல்லூரிலே விரைவில் "விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக்கூடம்" கட்டப்போகும் திட்டத்தையும் வெளியிட்டார். பள்ளி முன்னேறுகிறது என்ற எண்ணம் எல்லோரையும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்திற்று! மாணவர் கரகோஷம் விண்ணைப் பிளந்தது! விழா முடிந்து கூட்டமும் கலைந்தது.

கல்லூரித் தலைவர் என் அருகில் வந்தார். திறந்த வெளி அரங்கை விட்டுச் சிறிது தூரம் வந்ததும் என் கண்கள் ஓரிடத்தில் நிலைத்து நின்றன! பள்ளியின் சின்னமான "ஆலமரம்" அழகான முறையில் அலங்கரிக்கப்பட்டு மின் விளக்கால் ஒளி பெற்று, பார்ப்பவர் மனத்தைக் கவர்ந்து நின்றது!

"ஆலமரத்தைத் தம் பள்ளியின் சின்னமாக அமைத்த 'போப்' அறிஞர் மட்டு மல்லர்; மாபெரும் தீர்க்கதரிசியும் கூட! நம் கல்லூரி என்றும் ஆல் போல் செழித்து ஓங்கி வளரும்!" என்று நான் மனம் விட்டுச் சொன்னேன். இன்பமான எண்ணங்கள் என் மனத்தை நிரப்பின. ஆசிரியர்கள் எல்லோரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டேன்.

எங்கள் கல்லூரி, எங்கள் கல்லூரி
என்றென்றும் வாழியவே!
ஆல்போல் தழைத்து, அறிவொளி வீசி
அனைவரும் போற்றிட வாழியவே!"

என்று மாணவர்கள் பாடிய வாழ்த்துப் பாடல் என் காதுகளிலே ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது!

[1957-ஆம் ஆண்டு போப் நினைவு உயர்நிலைப் பள்ளியின் ஆண்டு மலரில் வெளியான இக் கட்டுரையை இங்கே படைப்பதற்கு மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். பள்ளியின் முன்னாள் மாணவரான இக்கட்டுரை ஆசிரியரின் வருவதுரைக்கும் மதிநுட்பத்தை வியந்து பாராட்டுகிறோம். — ஆசிரியர் குழு.]

பண்டைக் காலத்துத் தூய தமிழுக்குத் திருவள்ளுவர் நூல் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இதனை அழுக்கில்லாத தூய நீரூற்று என்று சொல்லலாம். குறளில் சில வட சொற்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அவை தமிழ் உருவம் பெற்று வந்துள்ளன. அவை வட சொற்கள் போல் தோன்றவுமில்லை. இக்காலத்தில் வேதம், கோபம், சாட்சி முதலிய வட சொற்கள் தமிழில் வழங்கப்படுகின்றன. இச் சொற்கள் திருக்குறளில் இல்லை. மறை, வெகுளி, கரி என்னும் சொற்களே குறளில் வந்துள்ளன.

— டாக்டர் ஜி. யு. போப்.

மலரும் எண்ணம்.

[ஆ. ஜெயராஜ் — புகுமுக வகுப்பு.]

அறிவுலகைக் காண மக்கள் உள்ளம் அயராது பாடுபடுகிறது தனி வாழ்க்கையிலும், சமுதாய வாழ்க்கையிலும், கல்வியே நல்லுணர்வையும், நற்பண்பையும் அளிக்கின்றது கல்வியைக் கசடறக் கற்பதில் தான் அழகும் ஏற்படுகிறது. வாழ்க்கையின் 'நெளிவு சுழிவுகள்' முறைகள், விதிகள் அனைத்தும் கல்வியின் மறுமலர்ச்சியினாலேயே புலப்படுகின்றன. தனி மனிதன் தன் சொந்த அநுபவத்தினாலும், நூலறிவின் தொடர்பினாலும், தன்னை நடத்திச் சென்று விடுகிறான்; தன்னை அமைதிப் படுத்திக் கொள்கிறான். தன்னறிவும் இல்லாது, பொது நூலறிவும் இல்லாது போனால் ஒருவனின் வாழ்க்கை பாழ்படும், தாழ்வுறும், தவறிக்கெடும்! கல்வியைப் பொறுத்தவரை இவை பொதுவிதி! இதே நிலை தனி மனிதனிலிருந்து நாட்டிற்கும் பொருந்த வேண்டும். இன்னும் சில நாடுகளில் கல்வி வளர்ச்சி ஏற்படவில்லை; கல்வி வளமற்று இருப்பதால் அந் நாடுகள் புகழுக்கு இலக்காகாமல் பின்னணியில் முடங்கிக் கிடக்கின்றன.

உலகத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்குங்கால்: இந்தியத் துணைக்கண்டம் பல வழிகளில் சிறந்தோங்கி நின்ற போதிலும், கல்வியில் அது பின் தங்கியே இருந்து வருகிறது. அண்மையில் தான் அடிமைத்தனத்திலிருந்து அதன் தளைகளை அறுத்தெறிந்து விடுதலை பெற்றது எனினும் மக்கள் முழுவதுமாக அரசை நம்பவில்லை. மனவளம் உயரவில்லை! எனவேதான் கல்வியறிவிலும், வாழ்க்கை முறைகளிலும், பண்பாடுகளிலும் தாழ்ந்தே செல்லவேண்டிய நிலை! மக்கள் விடுதலை பெற்றும் ஏனைய துறைகளில் வளமற்றுக் கிடப்பதற்குக் காரணம் கல்வி வளமற்றிருப்பதே! கல்வியை வளர்க்கும் துறையில் அரசு பல வழிகளில் முனைந்த போதிலும், நாட்டில் கல்வி பற்றி அச்சமும் மடமை எண்ணங்களும் வளராமலில்லை! விடுதலை பெற்ற பிறகுங்கூட உள்நாட்டு அரசியல் விவகாரங்களில் அரசு தனது நேரத்தைச் செலுத்தியது. எனினும் மக்களிடம் நாட்டைப் பற்றிய தேசிய உணர்ச்சி வளராது, பெருங் குழப்பமானது.

உழுவார் உலகிற்கு அச்சாணி போன்றவர்கள் என்று புகழ்ந்து கூறிவிட்ட காரணத்தினாலோ என்னவோ, கல்வியைப் புறக்கணித்து விட்டு மக்கள் கலப்பை ஏந்தத் துணிந்து விட்டனர்! "இந்நிலை உருமாறி உழவோடு கல்வியும் இணைந்து விளங்க வேண்டும்" என அரசு கருதியது. மதிப்பிற்குரிய முதலமைச்சர் திரு. கு. காமராஜ் அவர்களின் அவாவும் அதுவாகவே இருந்தது.

உலகின் எதிர்காலம் நல்ல முறையில் உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டுமென்றால், கல்வி வளரக் கல்விக் கூடங்கள் பெருக வேண்டும். அப்படி உருவான முயற்சியில் தோற்றமானது தான் நம் போப் கல்லூரி! தமிழுக்கு எங்கிருந்தோ வந்து புத்துயிர் கொடுத்து, தமிழின்கண் காதல் கொண்டு இலங்கியவர் போப்! சிற்றூரான சாயர்புரத்திலே அன்று

தோன்றிய கலைக் கல்லூரி, நாளடைவில் மங்கி மறைந்து போனாலும் அது தனது ஒளியை இழக்காது, இப்போது சுடர்விட்டு வளரும் தன்மையை — வளர்பிறையைப் பெற்று வருகிறதென்றால் மிகையாகாது !

போப் கல்லூரியைப் பொறுத்த வரையில் அறிவுப் பணியில் மிக ஆர்வம் காட்டுகின்றது. நடைமுறையில் அது சிறிது சிறிதாக புதிய முறையில் உருவாகி வருவதால் வெற்றியின், வளர்ச்சியின், புகழின் நிலைகளைப் பெற்று வருகிறது. இசை, கலை, கல்வி, அறிவியல், கணிதம், ஆட்டம், ஓட்டம், ஆகிய பல துறைகளில் அதன் வளர்ச்சி பெருமைக்குரியதே ! மனத்தைப் பக்குவப்படுத்தி எல்லாம் வல்ல இறைவன் ஒருவன் உள்ளான் என்பதை வெளிப்படுத்தி மாணவமணிகளின் உள்ளங்களில் தூய்மை எண்ணங்களை மலரச் செய்கின்றது.!

தொழில் வளம் பெருகிப் பொருளாதார மேம்பாடு ஏற்பட ஏற்படச் சில்லறை எண்ணங்கள் மறையத் தொடங்குவது போல, இவண் ஒரே தலைவன் — ஒரே நாடு — ஒரே இனம் என்ற மனப்பான்மையை வலியுறுத்தி உயர்வு தாழ்வு எண்ணங்களைச் சாடி வருகின்றனர். ரஷ்யாவில்கூட பிரதேச விருப்பு வெறுப்புக்களைக் காட்டிவரும் இந்நாளில் போப் கல்லூரி இனப்பகுப்பு, உயர்வு தாழ்வு என்ற எண்ணங்களுக்கு எதிர் நீச்சல் காட்டுகிறதென்றே சொல்லலாம்

சீனப் படையெடுப்பின் நடவடிக்கைக்குப் பின்னர் நமது அரசு கல்வியை ஓரளவு ஒதுக்கி விட்டு, தேசப் பாதுகாப்பில் மிகுதியும் கவனம் செலுத்தியது நாமறிந்ததொன்று ! இந்நிலையில் கல்விச் செலவிற்கு, அதன் குழப்பத்திற்கு இந்திய அரசினைவிட சீனக்காரனையே நாம் குறைப்படவேண்டும். மனிதாபிமானம் சிறிதும் அற்ற சிறுமைக் குணத்தாலும், தன்னல வெறியின் காரணமாகவும் இந்தியா மீது திடீர்ப்படை யெடுப்பு நடத்தியதால் பல கல்லூரிகளின் நிலை பாதிக்கப்பட்டது; 37 கோடி ரூபாய் கல்விப்பணியிலிருந்து வேறொரு துறைக்குப் பயன் படுத்தப்பட்டது இந்நிலை ஏற்படாமலிருந்தால் போப் கல்லூரியின் வளர்ச்சியும், ஆக்க வேலைகளும் இன்னும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும் ! எனவே போப் கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்குச் சீனக்காரன் முட்டுக் கட்டையாக இருப்பது வருந்தத் தக்கதே !

உலகின் எதிர்காலம் சிறக்க வேண்டுமென்றால் இன்றைய போப் கல்லூரியைப் போல் பல பெருக வேண்டும். நாடுகளில் நிலவி வரும் சமுதாய கல்விச் சீரமைப்புக்குப் போப் கல்லூரி நல்ல உதாரணமே ! மக்களிடையே பிரிவு – பிளவு – உயர்வு – தாழ்வு என்ற அடிப்படைகளைக் கற்பித்து நடத்திச் செல்வது மாணவ சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக்குக் கேடு என்பதுடன் தனிப்பட்ட மனிதனின் பண்பிற்கே இழுக்கு என்ற தன்மையை உணர்ந்திருப்பது போப் கல்லூரி !

போப் கல்லூரியின் எதிர்காலம் புதிய மனோபாவங்களை வளர்க்கும் எண்ணத்தில் உள்ளது. கல்வி வளம் பெருகப் புதுப்புது முயற்சிகளைக் கல்லூரி கையாண்டுவரும் முறை போற்றற்பாலது.!

கல்வி வளம் சிறந்திருந்தால்தான் சமுதாயம் சீர்பெற முடியும்! சமுதாயம் சீர் பெற்றால்தான் அரசியல் சீர்பெற முடியும்! எனவே அனைத்துக்கும் மூல காரணம் கல்விதான் .!

ஆதலின் நாட்டில் புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்க — புதிய மனோபாவங்களை ஏற்படுத்த, பழைய முறைகளை ஒழித்து, புதிய கோணத்தில் அறிவுப் பணி செய்து, கல்வியை உருவாக்க போப் கல்லூரி எடுக்கும் நடவடிக்கை முயற்சிகள் பாராட்டுதற்குரியன! கல்லூரியின் பணிகள் மறக்கத் தக்கனவல்ல !

வளர்க கல்வி !

வாழ்க போப் கல்லூரி !!

வெவ்வேறு குலத்தினர் தமிழ் நாட்டில் ஆட்சி செய்திருக்கின்றனர்; மகமதியர் படையெடுத்திருக்கின்றனர். வேறு நாட்டினர் இங்கு வந்து தலையிட்டிருக்கின்றனர். இவற்றால் பன்னிரண்டு நூற்றாண்டுகளாகத் தென்னாட்டில் பல மாறுதல்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. பழமை மாறி வருகிறது பழைய வழக்கங்கள் ஒழிந்து வருகின்றன. பாண்டியர் அரியணையில் மற்றையோர் வீற்றிருக்கின்றனர். ஆயினும், தமிழர் இன்னும் பழைய நல்லொழுக்கத்தைக் காத்து வருகின்றனர். பிற்காலத்தில் அவர்களுக்கு நற்காலம் தோன்றும் என்பது உறுதி !

— டாக்டர் ஜி. யு. போப்.

பொதிகையிலே இரு நாள்

[பா. சாலமோன் — புகுமுக வகுப்பு]

வளமாக வாழ்ந்திடவே விரும்புகிறான் மனிதன். தன் வாழ்வில் புயல் புகுந்திட வேண்டும் என்று எவனும் ஆசைப்படுவதில்லை. ஆனாலும், விதி வலிமையுடன் சதிராடும் போது, தென்றல் புயலாக மாறி, கண்ணீர்ப் பெருக்கினையும் கதறல் ஒலியையும் விட்டுச் செல்கிறது. அந்தக் கண்ணீர் வெள்ளமும் கதறும் குரலும், பொதிகையில் அருவி வீழ்ச்சியும் ஓங்கார ஒலியுமாக மாறிவிட்டனவோ ?

மலையின் முகட்டிலிருந்து வீழ்ந்து பெருகிய தண்ணீர் அமைதியாகக் கல கலவென்று சிரித்துக் கொண்டு ஓடுகிறதே ! அறியாமை நிறைந்த இவ்வுலகைக் கண்டுதான் எள்ளி நகையாடுகின்றதோ ? காலமும் கருத்தும் மாறும்போது, கொண்ட கொள்கையை மாற்றி, அறிவினை வளர்த்து, ஆற்றலுடன் செயல்படு என்று மழலை மொழியில் மனிதனை நோக்கி உரையாடுகின்றது போலும் .!

துன்பத்தைச் சுமந்து செல்வோர்க்கு, இன்பத்தை வாரி இறைக்கும் பொதிகை ! மனக்கவலை தீர்க்கும் மாமருந்து அங்குள்ள இயற்கைக் காட்சிகள் ! துள்ளித் திரியும் பள்ளிச்சிறுர்க்கு உள்ளக் கிளர்ச்சி அளிக்கும் வெள்ளை நிறக் கொண்டற் காட்சி ! கற்பனையை உற்பத்தி செய்யவென்றே அமைந்த உயரிய மலைப் பாறைகள் ! காய்த்துக் குலுங்கும் கனி மரங்களைச் சாய்த்து, பூத்துக் குலுங்கும் பூஞ்செடிகளைப் பறித்து, தலை நிமிர்ந்து நிற்கும் பாறைகளைத் தடவி விரைவுடன் ஓடிவரும் பொதிகையின் அருவிகள் !

இக்காட்சிகள் அனைத்தும் மௌன மொழியிலே உலகத்து மக்களுக்கு ஆயிர மாயிரம் ஆண்டுகளாக அழைப்பு விடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. நெல்லை மாவட்டத்தில் திகழும் புதுமை வாய்ந்த போப் கல்லூரிக்கு மட்டும் அருவியின் அழைப்புக் கேட்காமல் போகுமா ?

கேட்டது அழைப்பொலி ! கிளம்பிற்று போப் கல்லூரி ! ஆங்கிலேயர் பிடியினின்றும் நம் அன்னை நாடு விடுதலை பெற்ற அரும்பெருந் திருநாளாம் ஆகஸ்ட் 15-ஆம் நாளன்று குற்றாலத்தின் குளிர்ந்த அருவிக் காட்சிகளில் திளைத்திடத் தீட்டிய திட்டம் செயலில் விளங்கியது.

இயற்கை நங்கையின் எழில் திகழும் அழகு நடனம் காட்டி, 'மாண்பு நிறை மாணவர் குழாமே, நீ புத்தகப் புழுவாக இராதே ; புத்துலகக் கவிஞன் — சித்திரம் வல்ல வித்தகன் — அத்தனை உலகும் ஆக்குவோன் — இறைவன் படைத்த அற்புதங்களைப் பார் ' என்று கூறாமல் கூறி மாணவரை வழி நடத்திச் சென்றனர் ஆசிரியப் பெருமக்கள்.

தஞ்சமென வந்தாரைத் தாங்கி ஆதரவு கூறி, அன்புமொழி வழங்கி இன்பம் நல்கும் தமிழ்த் திருநாடன்ன புகை வண்டி எங்களை வரவேற்றது ; வணக்கத்துடன்

குரல் எழுப்பி, செருக்களத்தில் செற்றலரைச் சின்னுபின்னப் படுத்திட ஓடும் சேர சோழ பாண்டியர் போலப் பாய்ந்து சென்றது ; தென்காசி நிலையத்தினை அடைந்தது.

மன்றல் வீசும் தென்றல் எங்களுக்கு வரவேற்பளித்தது. ' கிட்டியது பொதிகை, இனி நம் மகிழ்ச்சிக்கு அட்டியேது ' என ஆர்ப்பரித்தது மாணவர் கூட்டம்! அந்த ஆரவார ஒலியிலே அடங்கியது அருவியொலி !

" முழங்கு திரைப் புனலருவி கழங்கென முத்தாடும்
முற்றம் எங்கும் பரந்து பெண்கள் சிற்றிலைக் கொண்டோடும்
கிழங்கு கிள்ளித் தேனெடுத்து வளம்பாடி நடிப்போம்
கிம்புரியின் கொம்பொடித்து வெம்புதினை இடிப்போம் "

என்று திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் பெருமையுடன் தெரிவித்தாரே , அந்த வளம் மிக்க பொதிகையின் சாரலில் பெருமையுடன் விளங்கும் குற்றாலநகரில் எங்களுக்கென்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த மாளிகைக்குச் சென்று சேர்ந்தோம். உணவு கொண்டபின் அருவி களைக் காண ஆர்வத்துடன் புறப்பட்டோம். ஐந்தருவி முதல் தேனருவி வரை அத்தனைக் கும் சென்றோம் ; கண்டோம் ; களிப்புக் கொண்டோம்.

அருவிகளைக் கண்டபோது, திரிகூடராசப்பர் எவ்வளவு பொருத்தமாகப் பாடியுள் ளார் என்பதனை அறிந்து வியந்தோம் ! " வானரங்கள் கனி கொடுத்து மந்தியோடு கொஞ்சும் " என்றாரே ! இப்போது வானரங்கள் தம் மந்தியோடு கொஞ்சிக் கொண் டிருப்பதைப் பார்க்க முடியாவிடினும் மக்கள் கொண்டு செல்லும் பொருள்களுக்குக் கெஞ்சிக் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். முன்பு அவை தனியரசு செலுத்திய இடங்களெல்லாம் இப்போது மக்கள் மேற்பார்வையின் கீழ் வந்து விட்டன. ஆகவே வானரங்கள் மந்தியோடு கொஞ்சுவதற்கு வெட்கப்படுகின்றன போலும் !

கவிஞர் காலத்து நிலை, அருவிகளைப் பொறுத்த வரை இன்னும் மாறவில்லை. நாம் செல்லும் போது, பேரருவி, பொங்குமா கடல், செண்பகாதேவி, தேனருவி — இந்த வரிசையில் காணலாம் ; அல்லது சுற்று வழியாகத் தேனருவி சென்று, அங்கிருந்து கீழ் நோக்கி வந்து பேரருவியை அடையலாம். கவிஞர் தேனருவியிலிருந்து புறப்படுகிறார். நாமும் அவருடன் கிளம்பலாமே !

" தேனருவித் திரை எழும்பி வானின் வழி ஒழுகும்
செங்கதிரோன் பரிக்காலும் தேர்க்காலும் வழுகும் "

தேனருவி விழுகின்ற உயரத்தைக் காணும்போது, வானத்திலிருந்து ஒழுகுவது போலவே காணப்படுகிறது. கவிஞர் கற்பனையோ எட்டாத உயரத்தை அடைந்து விடுகிறது. கதிரவன் ஏறி வருகின்ற தேரின் உருளைகளும், தேர்க் குதிரைகளின் கால்களும் தேனரு விக்கு வந்தவுடன் வழுக்கி விழ நேருமாம். இந்தத் தேனருவிக்குச் செல்லும் வழி அத்தகைய வழிதான். அங்குக் காணப்படும் தேன் கூடுகள் எவ்வளவு பெரியவை !

தேனருவியிலிருந்து கீழ் நோக்கி நடந்தால், செண்பகா தேவி என்று வழங்கப் பெறும் செண்பகாடவித்துறைக்கு வந்து சேரலாம். செண்பக மரங்கள் அடர்ந்து காணப்

படுவதால், இஃது இப்பெயர் பெற்றுள்ளது. இன்று, அங்கே நீராடச் செல்லும் மக்கள் தாம் பெருங் கூட்டமாகக் காணப்படுகின்றனர். ஆனால், திரிகூடராசப்பரோ வேறு காட்சிகளைக் காட்டுகிறார்.

செண்பகாடவித் துறையில் தவஞ் செய்யும் முனிவர் கூட்டங் கூட்டமாக இருந்தனராம்; சஞ்சீவி முதலிய மூலிகைகள் அருகே வளர்ந்திருக்கும் குகைகள் சில உண்டு. வான் வழியே பறந்து செல்லும் சித்தர்களும், யோகிகளும் அங்கே கூடியிருக்கும் காட்சி கைலாயத்தில் இறைவனைக் காண நிற்கும் பக்தர்களையே நினைவூட்டுமாம்!

"தவமுனிவர் கூட்டரவும் அவரிருக்கும் குகையும்
சஞ்சீவி முதலான விஞ்சை மூ லிகையும்
கவன சித்தர் ஆதியரும் மவுனயோ கியரும்
காத்திருக்கும் கயிலாயம் ஒத்திருக்கும் அம்மே!"

நாங்கள் முனிவர், சித்தர், யோகியர் ஆகியோரைப் பார்க்க முடியாவிட்டாலும், அவர் இருந்ததாகச் சொல்லப்படும் இடங்களைப் பார்த்து மனநிறைவடைந்தோம். அவர்கள் நீராடிய அவ்வருவியில் நீராடினோம். உடல்நோய், உளநோய் அனைத்தும் நீங்கும் என்று நம்பினோம்!

"நவநிதியும் விளையுமிடம் அவிடம் அது கடந்தால்
நங்கைமார் குரவையொலிப் பொங்குமா கடலே!"

பொங்குமாகடல் உண்மையிலேயே மங்கையர் குரவையொலி போலவே அலைவீசி ஆரவாரித்துக் கொண்டிருந்தது. இதில் எவரும் நீராடுவது கிடையாது. ஏனெனில், இதில் நீராடுகிற மனிதனுக்கு, அதுவே இறுதி நீராட்டாக அமைந்துவிடும். இறுதி நீராட்டினை விரும்புவோர் எங்களில் எவரும் இல்லாததால், கீழே பேரருவிக்கு வந்து சேர்ந்தோம். இங்கே மக்கள் கூட்டம் எப்போதும் குறைவதில்லை. ஊருக்கு மிக அண்மையில் இருப்பதே அதற்குக் காரணம்.

ஒருவாறு கதிரவன் தன் விளையாட்டினை முடித்துக் கொண்டு, பொதிகையன்னையின் மடியிலே துயில் கொள்ள முயன்றான். இருளும் சூழ்ந்தது. எங்கள் இமையும் மூடின.

கனவுலகில் திரிந்து கொண்டிருந்த காளையரைச் செங்கதிர்க் கரங்களால் துயிலெழுப்பிற்று காலையிள ஞாயிறு, புலியருவி, பழைய குற்றாலம் ஆகியவற்றை அன்று கண்டு களித்தோம் பழைய குற்றாலத்தில் உள்ள அகத்தியர், சிவபிரான் (பேசாத நிலையிலுள்ள சிலைகள் தாம்) ஆகியோரிடமெல்லாம் விடை பெற்றுக் கொண்டோம்!

இரு நாட்களும் குற்றாலத்தில் விரைந்து ஓடிவிட்டன. கூட்டை விட்டுச் சென்ற பறவை, குஞ்சுகளின் நினைவுடன் மறுபடி கூடு நோக்கி வருவது போல, எங்கள் கல்வியை எண்ணி நாங்களும் திரும்பினோம்.

புறக் கண்ணிலிருந்து பொதிகையாள் மறைந்தாள். ஆனால், எங்கள் அகக் கண்ணில் நீங்காத நிலை பெற்றாள்! எங்கள் இதய அரங்கத்தில் என்றும் அழியா வண்ணம் பொதிகையாள் பொதிந்து விட்டாள்!

போப் கல்லூரி விடுதிகள்.

ஆண்டறிக்கை — 1962 .... 1963.

தோற்றம்

23—6—1962 சனிக்கிழமையன்று, போப் கல்லூரி மாணவர் தங்குவதற்கான விடுதி தொடங்கப்பட்டது. கல்லூரியில் புகுமுக வகுப்பு இரு பிரிவுகளே அனுமதிக்கப் பட்டிருந்ததால், விடுதியில் தங்கக்கூடிய மாணவர் மிகக் குறைவாகவே இருப்பர் என எண்ணினோம். ஆனால் நிகழ்ந்தது நேர்மாறாயிற்று. கல்லூரியில் சேர்ந்த மாணவரில் பெரும்பாலோர் விடுதியில் தங்குவதற்கு விருப்பம் தெரிவித்தனர். ஆகவே, விடுதிக்கு மேலும் மேலும் இடம் தேவையாயிருந்தது. இறுதியில், ஐந்து விடுதிகள் ஏற்படுத்தப் பட்டன. அவை போப் விடுதி, கால்டுவெல் விடுதி, ஷாராக் விடுதி, கல்லூரி விடுதி, மார்ட்டின் விடுதி, என்று பெயரிடப் பெற்றன. அவற்றில், முறையே திருவாளர்கள் இராசமாணிக்கம், தாமஸ் டேனியேல், ஆல்பிரட் பால், சங்கரன், மனோகரசிங், ஆகியோர் விடுதிக் காவலர்களாக ஏற்படுத்தப்பட்டனர். மாணவர் அனைவரும் போப் விடுதியில் உணவு கொள்வதற்கு வசதி செய்யப்பட்டது. தொடக்கத்தில் மாணவர்க்குச் சிற்சில வசதிக் குறைபாடுகள் இருந்தாலும் நாளடைவில் அவை நீக்கப்பட்டன. அதற்காகக் கல்லூரி முதல்வர் உயர்திரு. ஜார்ஜ் முல்லர் அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி மிகுதியாகும்.

படிப்பும் ஒழுங்கும்

கல்லூரி விடுதிகளின் தொடக்க நாட்களில், மாணவர் இரவில் படிப்பதற்குக் கல்லூரிக் கட்டிடத்திலேயே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. பின்னர், மாணவர் உறையும் அந்தந்த விடுதிகளில், அவரவர் விடுதிக்காவலரின் மேற்பார்வையில் படிக்கத் தொடங்கினர். மாணவர் தம் ஒழுக்கம் சிறப்பாக வளர்ச்சியடையுமாறு விடுதிச் சூழ்நிலை ஏற்படுத்தப் பட்டது. கல்லூரிப் படிப்புக் காலத்தில் விடுதி வாழ்க்கை மிக இன்றியமையாததாகும். இங்கே மாணவர்களின் எதிர்கால நல்வாழ்க்கைக்கு வித்திடப்படுகிறது என்று கூறலாம். அவர்கள், கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கைக்கான பயிற்சியினை இங்கே பெறுவதற்கு வாய்ப் பளிக்கப்படுகிறது. சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்று சொல்லப்படும் உயரிய கொள்கைகளைப் பயிற்றுவிக்கும் பயிற்சிக் கூடமாக விடுதிகள் விளங்கி வருகின்றன. மாணவர் தம் உள்ளங்களை உயர் எண்ணங்கள் மலரும் சோலையாக மாற்ற வேண்டும் என்பதே விடுதிக் காவலர்களின் குறிக்கோளாகும். ஒவ்வொரு விடுதியிலும் மாணவர் குறைந்த எண்ணிக்கையில் இருப்பதால், ஆசிரியரை அணுகித் தங்களுக்கு வேண்டியவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளவும், பாடங்களிலுள்ள ஐயந்திரிபுகளைப் போக்கிக் கொள்ளவும் முடிகிறது.

இன்பச் சுற்றுலா

தற்காலக் கல்விமுறையில், மாணவர்களை இயற்கை வனப்பு வாய்ந்த வெளியிடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்வதும் ஓர் இன்றியமையாத பகுதி என்று கருதப்படுகிறது. 1962-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 15, 16 ஆகிய இரு நாட்களிலும் கல்லூரி முதல்வர், ஆசிரியப் பெருமக்கள் ஆகியோருடன் மாணவர் குற்றாலத்துக்குச் சென்றனர். அங்கே அருவிகளில் நீராடினர் ; அழகு மிக்க இயற்கையை - இறைவனின் படைப்புத் திறனைக் கண்டு களித்தனர். இயற்கை அறிவியல் மாணவர், தம் ஆசிரியர் உதவியுடன், தங்கள் பாடத்திற்கு வேண்டிய உதவிப் பொருள்கள் சிலவற்றைச் சேகரித்தனர். இவ்வாறு இரு நாட்களை இன்பமாகக் கழித்த பின்னர் மீண்டும் கல்லூரிக்கு வந்தனர்.

பயனுள்ள பணிகள்

படிப்பையே முதன்மையாகக் கொண்டு மாணவர் விடுதியில் தங்கியிருக்கின்றனர். ஆயினும், பயனுள்ள வேறு சில பணிகளிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டு உழைக்கின்றனர். கல்லூரி வளாகத்தினுள் பூஞ்செடிகள் நட்டு வளர்ப்பதில் சிலர் ஆர்வம் காட்டிப் பாடுபடுகின்றனர் கிறிஸ்தவ மாணவர் பலர், அருகிலுள்ள சிற்றூர்களுக்கு ஞாயிறு தோறும் சென்று, அங்குள்ள குழந்தைகளின் அறிவுக் கண்ணைத் திறந்திடும் பணியில் தம்மை ஒப்புவித்துள்ளனர். இவை மட்டுமல்லாமல், நாட்டு நலன் கருதும் பொது நிகழ்ச்சிகளிலும் விடுதி மாணவர் பெரும் பங்கேற்றுப் பணியாற்றியுள்ளனர் 1962-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்கள் 6-ஆம் நாளன்று இங்குள்ள பல்வேறு பள்ளி மாணவரும், பொது மக்களும் கலந்து நடத்திய சீன ஆக்கிரமிப்பு எதிர்ப்பு ஊர்வலத்திலும் பொதுக்கூட்டத்திலும் விடுதி மாணவர் ஆர்வத்துடன் கலந்து கொண்டனர் ; ஒரே நாள் இரவில் சீன எதிர்ப்பு மொழிகள் பொறித்த அட்டைகளைத் தயாரித்தனர். தாய் நாட்டைக் காத்திடும் தன்மான உணர்ச்சியிலும் அவர்கள் குன்றிவிடவில்லை. தங்களால் இயன்ற பணத்தை தேசியப் பாதுகாப்பு நிதிக்கு அள்ளிக் கொடுத்தனர்.

நிறைவு

அடுத்த கல்வி ஆண்டில் விடுதிகள் மேலும் முன்னேறுவதற்கான அறிகுறிகள் காணப்படுகின்றன. உயர்திரு பி. எஸ். பெரியநாயகம் அவர்கள் ரூ. 25000/- செலவில் புதிய விடுதி கட்டித்தருவதாக வாக்களித்துள்ளார்கள். வேறு பலரும் இந்த நற்பணியில் பங்குபெற முன் வருவர் என்று தெரிகிறது. இன்றுள்ள மாணவர் அடுத்த ஆண்டிலும் தாங்கள் தொடர்ந்து இங்கேயே படிப்பதற்கு வாய்ப்பாகப் போப் கல்லூரியில் இளங்கலை, அறிவியல் (B. A., B. Sc.) வகுப்புகளும் தொடங்கப்படும் என்று எதிர்பார்க்கின்றனர். அதற்கான எல்லா உதவிகளையும் இறைவன் தம் ஆற்றல் மிக்க திருக்கைகளால் செய்து வருவார் என்று அனைவரும் நம்புகிறோம் !

விடுதிக் காவலர்.

தமிழ் மன்றம், போப் கல்லூரி

நாள்	தலைவர்	சொற்பொழிவாளர்	பொருள்
1—8—'62	டி. எஸ். ஜார்ஜ் முல்லர் எம். ஏ (கல்லூரி முதல்வர்)	பொன்னுசுவாமி எம். ஏ.	"உலகக் குடியரசைநோக்கி"
8—8—'62	இரா. மலைச்சாமி	இரா. இராமலிங்கம், ந. சந்திரநாத், பா. சாலமோன்,	"சிலம்பில் சிறப்புடைய பெண்மணி"
5—9—'62	ஞா. இராசமாணிக்கம் எம். ஏ.	டி. வி. இராமசுப்பையர் பி. ஏ. (ஆசிரியர், தினமலர்)	"தற்கால உலக நிலை"
7—11—'62	த. மனோகரசிங் பி. ஒ. எல்.	வித்வான் ஷேக்ஸ்பியர்	"வள்ளுவரும் குறளும்"
15—11—'62	மு. கனகராஜ்	க. இலக்குமணப் பெருமாள், பா. சாலமோன், இரா. இராமலிங்கம்,	"தொழில் வளமே இந்தியாவின் இன்றைய இன்னல்களைத் தீர்க்கும்"
19—3—'63	ஞா. இராசமாணிக்கம் எம். ஏ.	பேராசிரியர். ஜாண் அம்மையார் எம். ஏ.	வாழ்த்தியல் உரை.

மா. கி. தினகர்,
செயலாளர்

POPE'S COLLEGE, SAWYERPURAM

Caldwell Hostel (1962 — 1963)

POPE'S COLLEGE, SAWYERPURAM

Office-bearers of College Societies (1962 — 63)

Mr. S. Duraisami with the College
Coat of Arms designed by him

Messrs. Y. Aruliah & I. D. Prince
(Secretaries, Pope's Old Boys' Association)

கல்லூரியின் சின்னம்.

(COLLEGE CREST.)

எஸ். துரைசாமி.

தமிழுக்கும் தமிழகத்திற்கும் டாக்டர் ஜி. யு. போப் ஆற்றிய அரும்பெருந் தொண்டுகளை உலகிற்கு நினைவுறுத்தி நிற்பதாக அமைந்து திகழ்வது, சாயர்புரம் போப் கல்லூரி. அக்கல்லூரியின் சின்னத்தில், அறிஞர் போப் தம் வாழ்நாளில் கைக் கொண்டு போற்றிய குறிக்கோள்களே விளக்கமாகச் சிறப்புற்று அமைந்துள்ளன. பேரறிஞர் போப் உண்டாக்க விழைந்த உயர்நிலையினை, அவர் பெயரால் அமைந்து விளங்கும் கல்லூரி உண்டாக்க முயன்று, வெற்றியும் கண்டு வருகின்றது. சின்னத்தில் காணப்படும் பொருள்களும் அவை அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் அரிய கருத்துக்களும் யாவை என ஆராய்வோம்.

கல்லூரிச் சின்னத்தின் நடுவே, அதன் இதயமாகப் பொலிகின்ற வட்டத்தினுள் சிலுவை, உலகெங்கணும் தியாகத்தின் அடையாளமாகிய சிலுவை பரவி நிற்கின்றது என்னும் உயரிய கருத்தினைப் பரப்பி நிற்கின்றது. உலக மக்களுக்காக உயிர் நீத்த உத்தமசீலராம் ஏசு பிரானின் தியாகப் பண்பினை உள்ளடக்கி ஒளிர்கின்றது சிலுவைச் சின்னம்.

ஆலமரம், அறிவுநூல், ஒளிவிளக்கு இம்மூன்றும் முறையே உடலையும், உள்ளத்தையும், ஆன்மாவையும் குறிக்கின்றன. உடல், ஆல்போல் தழைத்து, மக்களின் உயர்வுக்காக உழைத்து, நீடுபெற நின்று பயன் விளைக்கக் கூடியதாய் விளங்குதல் வேண்டும். உள்ளம், அறிவுநூல் போல் அழகுற விரிந்து, உயர்ந்த பண்புகளை அடக்கிக் கொண்டு, அகவிருள் அகற்றி அறிவொளி வீசி விளங்குவதாக அமைதல் வேண்டும். ஆன்மா, ஒளிவிளக்கு போல் சுடர் வீசி, மெய்யறிவு பெற்று இறைநிலை எய்துவதாக இருத்தல் வேண்டும். இக்கல்லூரியில் பயிலும் மாணவர் உடல், உள்ளம், ஆன்மா ஆகிய மூன்றனையும் பண்படுத்தி முழு மனிதராக வளர்ச்சி பெற்று நல்லியல்பு வாய்ந்த நாட்டு மக்களாக விளங்க வேண்டும் என்பது கருத்து.

சின்னத்தின் பின்னணியாகத் திகழும் அழகு மிக்க கேடயத்தில் திராட்சைக் கொடி, தாமரை மலர், லில்லி மலர் ஆகியவை பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. " நானே திராட்சைச் செடி " என்று அருளிய ஏசுபிரானின் எழிலுருவத்தை நம் மனத்தில் தோற்றுவிப்பது திராட்சைக் கொடி. ஏசுபிரானாகிய திராட்சைக் கொடி கேடயத்தில் பற்றிப் படர்ந்து பயன் தந்து நிற்பதுபோல், இக்கல்லூரியும் இறைவனின் எல்லையற்ற ஆற்றலால் வளர்ந்து வானுற ஓங்கிப் பலருக்கும் பயன் நல்கித் திகழும்.

தாமரை மலர் அழிவின்மையைக் காட்டி, அமரவாழ்வினைக் குறிக்கின்றது. அழியாப் புகழுடன், பல்லூழி காலம் இக்கல்லூரி பணி பல புரிந்து தாமரை மலர் போல் அழிவின்றி ஒளிரும். லில்லி மலர், கன்னித் தன்மைக்கும் களங்கமின்மைக்கும் தூய்மைக்கும் எடுத்துக்காட்டாக நிற்பது. இக்கலைக் கோவில் களங்கமின்றித் தூய்மையுடனும் இளமையுடனும் வளம் தந்து லில்லி மலர்போல் ஒளி வீசி நிலவும்.

கேடயத்தின் அடிப்பகுதியில் அமைக்கப்பெற்றிருக்கும் சுருளில் "முதல்வனாயிரு அல்லது முதல்வனோடிரு" என்னும் கல்லூரிக் குறிக்கோள் மொழி பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. கல்வியறிவு, உலகியலறிவு, ஆடல், பாடல், நல்லியல்பு ஆகிய எல்லாத் துறையிலும் மாணவன் முதல்வனாகவோ முதல்வனுடனோ இருத்தல் வேண்டும் என அச்சொற்றொடர் விளக்குகின்றது. மாணவன் கல்லூரியில் இருக்கும் நாட்களில் இவ்வாறு விளங்குவானாயின், அவனுடைய பிற்கால வாழ்க்கை மிகச் சிறந்து விளங்குமென்பதில் ஐயமில்லை. ஆதலின், இத்தொடரே போப் கல்லூரியின் உயிர்ப்பாக இயங்கி வருகின்றது.

ஒரு கட்டிடம் உறுதி மிக்க பொருள்களால் அமைக்கப் பெறுமானால், அஃது ஆற்றல் மிகப் பெற்று அழியாது நிற்கும். அது போன்று, இறையருள், பெருங்குணம், தூய்மை, இளமை ஆகிய சிறந்த பெருஞ் சிறப்புகளைப் பெற்று நிற்கும் கேடயம், கல்லூரியின் உயர்நிலையாய் விளங்கும் சின்னத்திற்குப் பாதுகாவல் தந்து சிறப்புறுகின்றது.

மாணவர், உடல் உள்ளம் ஆன்மா ஆகிய மூன்றனையும் நன் முறையில் வளர்த்து முதன்மை எய்தி, முழுமை பெற்றுத் தூய்மையும் இனிமையும் நிறைந்த இன்ப வாழ்வினை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதே போப் கல்லூரியின் குறிக்கோள். இத்தகைய உயரிய பணியில் ஈடுபட்டுள்ள போப் கல்லூரி, வெற்றி பெற்று வீறுடன் திகழ இறைவன் அருள் புரிவானாக !

வாழ்க போப் கல்லூரி வளம் பல பெற்று !

Grams: " MEENA "

Phone: Office: 79 / Resid: 429

M/s. S. K. S. RAJAMANI NADAR

(Estd. 1936)

SALT EXPORTERS

&

BOOK SELLERS OF SRI. RAMAKRISHNA TAPOVANAM

AND

MISSION PUBLICATIONS.

Post Box No. 17

65 — C. South Raja Street,

TUTICORIN.

CALCUTTA OFFICE

Grams: " ESKAYESAR " Phone: 344638

35, Ezra Street, 4th Floor,

G. P. O. Box No. 903

CALCUTTA - 1.

Managing Director:—

The Tamilnad Marine Transport Co., Ltd., Tuticorin.

Partners:—

Messrs. Perco Litho Works, Sivakasi.

Phone No: 4417 Gram: 'VALLUVAN'

V. A. S. ARUNJUNAI NADAR & BROR.,

(Proprietor: ARU. THIYAGARAJAN)

No. 27, East Masi Street, MADURAI – 1.

Dealers in:

Hardware Iron Materials. G. I Pipes. G. I. Barbed Wire. Wire Nails. Tata Agrico Tools. Foggot Steel, Cement. Robin Blue Nettlefolds. Tinmen Rivets. Brass Screws. Plywoods. Hard Boards. Expanded Metals Wire Nettings. Nicholson Files, Hindustan Files, Shoe Materials Etc., Etc.,

V. A. S. அருஞ்சுனை நாடார் அன் பிரதர்

27, கீழமாசி வீதி, **மதுரை - 1.**

FOR

College Text Books and Library Books

CONTACT

DOSS BOOK CENTRE

Cape Road, NAGERCOIL.

மதுரையில் மிக்க சுகாதாரத்துடன் கூடிய

பிரியாணி, சாப்பாடு ஹோட்டல்

இந்திய இலங்கை ஹோட்டல்

ஒன்றே

Regd. No. 3147

6, டவுன்ஹால் ரோடு, மதுரை.

நவீன வசதியுடன் கூடிய புதிய கட்டிடம். குறுகிய கால அறிவிப்பில் தோட்ட விருந்துகள் ஏற்பாடு செய்கிறோம்.

Head Office:
216, Dindigul Road,
MADURAI.

Proprietor:
M. Kanagarethinam Pillai,
6, Town Hall Road, MADURAI.

K. S. P. S. NATARAJAN & Co.,

AND

The Veppolodai Salt Corporation

P. O. BOX No. 25

TUTICORIN

The Largest Salt Manufactures, Crushers

and

Exporters in the South.

For supply of salt to Chemical Factories

We have reached purity upto 99·65% Nacl.

Several Chemical Factories, both in

North & South India already supplied.

Telegram: "NATARAJA"

Phone No. 39 & 419

Factory: 389

Telegram - **DATESKING** Phone: **2765**

S. Ponsingh & Bros.,

No. 7, GABO'S LANE,

COLOMBO - 11.

Dealing in Dates, D. C. L. Yeast, Tin Fish, L. G. Asafoetida, Semolina, Carrons, Chillies & Benjamin.

IMPORTERS & EXPORTERS.

Telegram: SWEET. Phone: **531**

S. PONSINGH

IMPORTER, EXPORTER & SALT MANUFACTURER,

Kulayankarisal at TUTICORIN.

Telegram: SWEET. Phone: **531**

S. P. PONSINGH

18, PERIAKADAI STREET,

TUTICORIN - 1.

GENERAL MERCHANT & COMMISSION AGENT

IMPORTER & EXPORTER.

உ

பெரியாண்டவர் துணை.

தந்தி: "ஜவ்வாது" போன்: 2581

மதுரை சுகந்த மண்டலம்

அளிக்கும்

★ இன்பம் தரும் ★

31

301

3001

ஜவ்வாது பத்திகள்

S. V. பழனிமலே & சன்ஸ் (FIRM)

35, வெங்கலக் கடைத் தெரு, மதுரை.

தொழிற்சாலே:—

நிர். 228 சுல்தான் பேட்

பெங்களூர் – 2.

அதிக உஷ்ணம் சோர்வை
உண்டாக்குகிறது
சோர்வு நீங்கி
சுறுசுறுப்புடன் விளங்க

ரிஜிஸ்டர் நிர். 3010
மந்தித் தோப்பு
மணிக்கட்டி சுவாமிகள்
சர்வரோக
சஞ்சீவித் தைலம்
ஸ்நானம் செய்யுங்கள்.

அழகு, ஆரோக்கியம், குளுமை கொடுக்கும். சரும நோய்களை வரவிடாமல் தடுக்கும். கண்ணெறிவு, சொறி, சிரங்கு, கொடிய பத்து, கைகால் ஊரல், பித்த மயக்கம், மற்றும் சரும வியாதிகளை நீக்கும். புதிய தெம்பும், பொலிவான அழகும் கொடுக்க வல்ல அறிய தைலம்!

தயாரிப்பாளர்கள்:

ச. பெ. வடிவேல் நாடார் அன் சன்ஸ்,

மந்தித் தோப்பு மணிக்கட்டி சுவாமிகள் சித்த வைத்தியசாலை,
25, டவுண் ஹால் ரோடு, தபால் பெட்டி நிர். 106, **மதுரை - 1**

ஹோமியோபதி

★ பயிற்சி
★ வைத்தியம்
★ மருந்துகள்

இன்னும் ஹோமியோபதி தொடர்பான அனைத்திற்கும் எங்களை அணுகுங்கள். கருத்து மிக்க மருத்துவக் கட்டுரைகளுக்கு எமது மாத இதழ் '**ஆர்கனனை**' தொடர்ந்து வாசியுங்கள்.

"ஹோமியோபதி அகாடமி"
30-A, தெற்கு வெளி வீதி, **மதுரை - 1**

குறிப்பு:— ஆஸ்பத்திரி இணைந்தது. — ராஜம்

சிறப்பான அம்சங்கள்

பல பொருந்திய

"சிங்கம்" மார்க்

குடைகள்

எல்லா வகையிலும் சிறந்தவை.

★

லயன் பிராண்ட் அம்பர்லா மெனுபாக்சரிங் Co.

லயன் பில்டிங்

94, கீழாவணி மூல வீதி

மதுரை.

இதர கிளை விற்பனை நிலையங்களும்.

— ராஜம்

நீடித்த உழைப்பிற்கு **நேவி** பேனா & இங்க்

நேவி பவுண்டன் பென் கம்பெனி,

9, கீழவெளி வீதி,
மதுரை - 1

பிராஞ்சு: திண்டுக்கல் ரோடு,
மதுரை - 1

CHITRA STUDIO

ONE OF THE BEST AIR CONDITIONED STUDIOS

★ **In South India** ★

Quality Service in DEVELOPING & PRINTING

PROMPT DELIVERY ASSURED

Tirunelveli - 1 **Ambasamudram** **Tirunelveli - 6** **Veeravanallur.**

WHATEVER YOU MISS IN LIFE DON'T MISS TO SEE

KODAIKANAL

(The Best Health & Summer Resort of South India)

SEASON IN FULL SWING

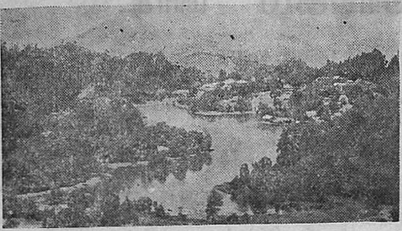

(A view of the charming 3 miles round lake)

AVAIL ONE AND A HALF SINGLE JOURNEY RAILWAY
CONCESSION HILL RETURN
TICKETS TO **KODAIKANAL OUT - AGENCY**
VALID FOR THREE MONTHS

KODAIKANAL MOTOR UNION (P) LTD.

provides you with regular, punctual and comfortable buses connecting all important trains.

S. G. J. PERIYANAYAGAM, B. A.,
Managing Director.

Kodaikanal, (South India).
Phone: 256.

FOR YOUR COMFORTABLE STAY IN KODAIKANAL

HOLIDAY HOME

(BOARD & LODGE)

PROVIDES ALL MODERN AMENITIES
— Both Western & Indian Styles —
Vegetarian & Non-Vegetarian Dishes to your Taste !
GUJARATI FOOD also available
REMAIN OPEN TILL END OF SEASON
Particulars from:

S. G. JAYARAJ NADAR & SONS PRIVATE LTD.,
Proprietors.

Kodaikanal, (S. India).
Phone: 257.

Hearty Congratulations

and

Best Wishes to Pope's College

from

P. KANNIAPPA NADAR

48 - C, Jeelani Sahib Street,

Alandur,

MADRAS - 16

Wishing Pope's College Souvenir

all success

M/s. M. S. Syed Ahamed

Rice Mundy

No. 48, Jeelani Sahib Street,

Alandur,

MADRAS - 16

Phone : 3749.
Tel : VEYESTE.

V. S. தங்கம் சோப்

எங்களிடம் தயாராகும் பார் சோப் &

பாக்கெட் கேக்ஸ் சோப்புகளும், சிப்ஸ் சோப்

பவுடர் முதலியவைகள் உயர்ந்த முறையில் சிறந்த சலவைக்குத் தயார் செய்கிறோம். மேலும் சுத்தமான சீயக்காய்த் தூளும் சிறிய பொட்டலங்களும், $\frac{1}{8}$ வீசை பாக்கெட்டுகளும், சுத்தமான சூடம் மெழுகுவர்த்திகளையும் எப்பொழுதும் வாங்கி உபயோகியுங்கள்.

தயாரிப்பாளர்கள்:-

V. S. தங்கம் சோப் கம்பெனி,
38-39, அம்மன் சன்னதி,
மதுரை.

★

அறு சுவை உணவுக்கு
ஆறுதல் அளிக்க
இல்லத்தை மகிழ்விக்க
எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க
எல்லோரும் விரும்புவது

நெல்லூர்
ஏர் உழவன்
பச்சரிசியே

கிடைக்குமிடம்:—
P.S.A. சுப்பிரமணியன் செட்டியார்,
285, கீழ மாசிவீதி,
மதுரை.

With Best Wishes

to

POPE'S COLLEGE

from

A. S. L. Rajan,

Bengali Bazaar Road,

Alandur,

MADRAS - 16.

Dealers in Timber and Tiles

of all kinds to suit individual requirements

தந்தி:— பார் சோப். போன் : 2533.

V. S.

செல்லம் சோப்

ரிஜிஸ்டர் நிர். 103830

சுமார் இருபத்தாறு வருடங்களாக திறமை மிக்க தொழிலாளர்களைக் கொண்டு தயார் செய்யப்படும்

எங்கள் *V. S.* செல்லம் பார் சோப்புகள்

கேக்குகள் & சிப்ஸ்கள்

சிறந்த சலவைக்கும் தூய வெண்மைக்கும் சிக்கனத்திற்கும் சிறந்தவை.

மேலும் எங்கள் புதிய தயாரிப்புகளான

V. S. செல்லம் சாண்டல் சோப் &

டாய்லட் சோப்புகளை வாங்கி உபயோகியுங்கள்.

மக்கள் நன்மதிப்பை விரும்பும்:—

V. S. செல்லம் பாக்டரியார்,

40, அம்மன் சன்னதி,

மதுரை—1.

ருசிமிக்க பலகாரங்கள் செய்ய

சுத்தமாக, சுகாதார முறைப்படி தயார் செய்த

மயில் மார்க்

கடலை மாவு, பட்டாணி மாவு கேட்டு வாங்குங்கள்.

Available also Best Quality Red & White "KSSP" Boiled rice

Manufacturers:—

K. S. S. P. Periakaruppa Nadar & Bror.

RICE MILLERS.

SIVAKASI, TUTICORIN, MATHURAI & KUMBAKONAM

Telegrams { "MACHADO" / "CROSFIELD" } Telephone { Off: 1 & 333 / Res: 55 & 244 }

MACHADO BROTHERS

50, Beach Road, TUTICORIN - 1

Efficient Service in Forwarding and Shipping at reasonable rates

AGENTS OF:

EVERETT STEAMSHIP CORPORATION, J. A. P. LINES

AS SUB AGENTS OF:

HARRISONS & CROSFIELD LTD.

ELLERMAN & BUCKNALL ASSOCIATED LINES

MAERSK LINE

THE BANK LINE LIMITED

HANSA LINE

ELDER DEMPSTER LINES LIMITED

YOU AND YOUR FAMILY WILL ENJOY HAVING

AN ALLWYN PRESTCOLD Refrigerator

ALLWYN Prestcold

HYDERABAD ALLWYN METAL WORKS LTD.

Price Ex-Factory Rs 1500/-

(DUTIES, TAXES ETC-EXTRA)

AUTHORISED DEALERS:

SHENBAGAM MOTORS,

'SHENBAGAM BUILDING'

38, T. P. K. ROAD,

MADURAI-1

S. PONNUSAMY NADAR & SONS

FORWARDING & CLEARING AGENTS

MADRAS & TUTICORIN

HEAD OFFICE:
113 South Raja Street,
TUTICORIN-1.

Telegrams: "PROGRESS"

Phone: Office: 77 & 77-A
Residene: 194

BRANCH OFFICE:
72, Narayana Mudali Steet,
MADRAS-1.

Telegrams: "VELLAKKAN"
Telephone: 31614

★

S. P. SAMY & SONS

LORRY BOOKING AGENTS

MADRAS & MADURAI

HEAD OFFICE:

174, Waltax Road,
MADRAS-1.

Telegrams: "VELLAKKAN"
Telephone: 32005

BRANCH OFFICE:

3, Maina, Teppakulam,
4th Lane, Ramnad Road,
MADURAI-1.

Telegrams: "VELLAKKAN"
Telephone: 2905

P. P. M. THANGIAH NADAR (FIRM)

(Established 1919)

Cables: " MURUGAN " TUTICORIN - 1 Phone (Office) **86**

Codes: Bentley's & Private. (South India) Residence: **286**

EXPORTERS, IMPORTERS, GENERAL MERCHANTS & COMMISSION AGENTS

Exporters of:—

Herbs, Roots, Barks, Gum, Spices, Seeds, Resins, Essential Oils, etc.,

We Specialise in:— Senna leaves and Pods, all Species of Rauwolfia and other High grade Indian Crude Drugs.

Forwarding & Clearing Agents: No. 22

Your enquiries will be appreciated

Cables: "UNIVERSAL"

Codes: BENTLEY'S & PRIVATE

Murugan Arulanandam & Co.,

78, South Raja Street,

Post Box No 85.

TUTICORIN - 1. (S. India)

Exporters of:—

SENNA LEAVES & PODS, RAUWOLFIA, SERPENTINA, CANESCENS ROOT, CARDAMOMS, DRY GINGER, TAMARIND, TURMERIC, GUM, BENZOIN, CHILLIES, NUXVOMICA ETC.

Specialists in: **SOUTH INDIAN BOTANICAL PRODUCTS**

Enquiries Solicited !

Telegrams:— " SAWMILL " Phone: **599**

PONNU SAW MILL,

VARIETY TIMBER SAWING

(EQUIPPED WITH AUTOMATIC MACHINES)

317, South Cotton Road,

TUTICORIN-1.

(South India)

Reputed Mill in Tuticorin, the first of its kind for quick and efficient timber sawing in all required sizes for boat-building, houses, factories, etc, economically, efficiently and cheaply.

All orders executed by well-experienced and capable personnel.

ASSURING YOU OUR BEST OF SERVICE AT ALL TIMES.

CUSTOMERS' SATISFACTION OUR ASSET.

GREETINGS AND GOOD WISHES TO

★ POPE'S COLLEGE, ★
SAWYERPURAM

FROM

Vijaya Engineering Corporation

CIVIL ENGINEERING CONTRACTORS

0/4 COIMBATORE ROAD,
PODANUR
(Coimbatore District.)

கோபால் பல்பொடி

பல்வலி, பல் அரணை, வாய் நாற்றம், பல்லில் இரத்தம் வருதல் முதலிய
பல் வியாதிகளைக் குணப்படுத்தி, பற்களுக்கு வெண்மையையும் பலத்தையும் தருகிறது.

★ எஸ். பி. எஸ். முத்து மருந்து ★

தலைவலி, ஜலதோஷம், வாய்வு, பிடிப்புகள், வாத உளைச்சல், சுளுக்கு,
ரத்தக் கட்டு, வெட்டுக் காயம் முதலியவைகளுக்குச் சிறந்தது.

தயாரிப்பவர்கள்:—

எஸ். பி. எஸ். ஜெயம் அன்கோ.,

25, கீழ நாப்பாளையத் தெரு, **மதுரை.**

பிரசித்தி பெற்ற

★ நார்ட்டன் ★

ஸைக்கிள்

மிகச் சுலபமான தவணைகளில்

முதலில் செலுத்த வேண்டியது ரூ. 65/- மட்டும்.

விவரங்களுக்கு

* **தி சைக்கிள் வேர் ஹவுஸ்** *

29, மேல வெளி வீதி, **மதுரை.**

கிளைகள்:

தூத்துக்குடி:	**திருநெல்வேலி:**	**கோவில்பட்டி:**	**சிவகாசி:**
4, கிரேட் காட்டன் ரோடு.	39 E-பெருமாள் மேல ரத வீதி, அங்கு விலாஸ் பில்டிங்ஸ்.	354-8-1/9, எட்டையாபுரம் ரோடு.	7-6-3 வடக்கு ரத வீதி.

மக்களின் பரிபூரண ஆதரவு பெற்ற

ஒப்பற்ற சர்மரோக நிவாரணி

★ சைபால் ★

வெட்டுக் காயம், சொறிசிரங்கு, வேனல்கட்டி, சேத்துப்புண், தீப்பட்டபுண், முகப்பரு, கொப்புளம் முதலிய சகல சர்ம ரோகங்களையும் போக்கவல்ல கைகண்ட களிம்பு.

N. B:— எமது பாக்டரியில் எல்லா மருந்துகளும் நவீன இயந்திர சாதனங்களாலேயே தயாராகின்றன.

ரமணீஸ்

பேபிகிரைப்

குழந்தைகளுக்கு உண்டாகும் வாய்வு, மாந்தம், வயிற்றுவலி வயிற்றுப் போக்கு முதலிய

சகல அஜீரணக் கோளாறுகளையும் போக்கி புஷ்டி அளிக்கவல்லது.

N. B:— எமது பாக்டரியில் எல்லா மருந்துகளும் நவீன இயந்திர சாதனங்களாலேயே தயாரிக்கப்படுகின்றன.

தயாரிப்பாளர்கள்:

தி சௌத் இந்தியன் மான்யுபாக்சரிங் கம்பெனி,

மதுரை.

WITH OUR BEST COMPLIMENTS TO

POPE'S COLLEGE,

SAWYERPURAM.

Kasipatnam Transports Private Limited.,

★

31-B, Coimbatore Road,

POLLACHI P. O.

(Coimbatore District.)

Telegrams: "PALAMALAI" Coimbatore. Telephone: 3373 Coimbatore

Sri Palamalai Ranganathar Mills Ltd.,

PERIANAICKENPALAYAM.

Incorporated: 1933 Spinning Since: 1935

NUMBER OF SPINDLES INSTALLED: 11, 816

REPUTED SPINNERS OF:

COTTON AND STAPLE FIBRE YARNS

SINGLE AND DOUBLE

FROM COUNTS 20's to 60's

Managing Agents:

S. K. RANGASWAMY NAIDU & Co.,

FELICITATIONS TO

★ POPE'S COLLEGE, ★

SAWYERPURAM.

FROM

FARM INDUSTRIES

PERIANAICKENPALAYAM COIMBATORE.

MANUFACTURERS OF

"FARM ROCK DRILLS"

CORE DRILLING — TUBE WELL CONTRACTORS

Phone: 4746

PEELAMEDU INDUSTRIAL CORPORATION LTD.,

234, AVANASHI ROAD,

P. K. D. NAGAR,

PEELAMEDU, COIMBATORE.

MANUFACTURERS OF

ELECTRIC MOTORS & PUMPSETS

3 PHASE 1 to 10 H. P.

1 PHASE $\frac{1}{4}$ to 1 H. P.

BEST WISHES TO

POPE'S COLLEGE, SAWYERPURAM.

FOR MERITIORIOUS SERVICE IN THE CAUSE OF EDUCATION

FROM

K. A. RANGASWAMY,

BUILDING CONTRACTOR,

8 / 12 KUNIYAMUTHUR,

COIMBATORE — 8.

GLAZED WINDOWS ADORNING
the building of
Pope's College, Sawyerpuram
are manufactured by us.
For all kinds of Building Iron Materials
PLEASE CONTACT:

SRI DHANALAKSHMI IRON WORKS

(Sole Proprietor: **R. M. D. Dhevarayan Chettiar**)
97/c South Avani Moola Street, MADURAI - 1

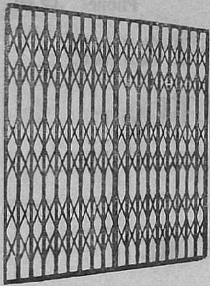
Collapsible Gate

Extension Factory:
Ponnammal Road
Mahalipatty, MADURAI.
Estd: 1933 Grams: Ironworks
Phone: 2410

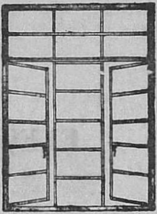
Glazed Window

Specialists in: STEEL TRUSSES, GLAZED DOORS, WINDOWS, SAFE ROOMS.

PAMPHLET FREE ON REQUEST

மதுரையில்
காலணிகளுக்குச் சிறந்த இடம்
அத்தாட்சி பெற்ற " பாட்டா " விற்பனையாளர்கள்.

★ ராஜா புட்வேர் ★

2 / 3 - 79 டவுண்ஹால் ரோடு
(ஜெனரல் ஸ்டோர்ஸ்)
டவுன் ஹால் ரோடு, மதுரை.

உரிமையாளர்: ஆ. ரத்தினம்.

Grams - YESTEECEE   Phone - 2830   P. B. 221

Excellent Coaching !   **Individual Attention ! !**

MADURAI

Symbol of Success

STUDENTS' TUTORIAL COLLEGE & HIGH SCHOOL

(Opp: Regal Talkies)

15. A. West Veli Street, MADURAI - 1.

THE LEADING AND REPUTED INSTITUTION OF THE SOUTH

BEST COACHING FOR

XI Std, P U C., B. A., B. Sc., B. Com.,
Madras Matric; Polytechnic (First Year)
March — April — September — October
Postal — Personal

★ Separate sections for women students.

★ Excellent Hostel facilities.

★ Night classes for Factory workers & Office staff for furthering their studies and improving their employment prospects.

★ Join early and ensure your creditable success.

Prof: SANKARANARAYANAN M. A.,
Principal.

PHONE : 4540 : POST BOX : 226

EFFICIENT COACHING EXCELLENT RESULTS

VICTORY TUTORIAL COLLEGE.

(Near U. C. High School,) MADURAI - 1.

BEST COACHING FOR:–

X Std., P. U. C. B. A., B. Sc., B. Com.,

★ Separate Section for girls.
★ Decent hostel facilities provided

R. Jegadeesan, B. A., (Hons)
PRINCIPAL

FELICITATIONS TO POPE'S COLLEGE,

M. KADAMBAVANAM NADAR,

GENERAL MERCHANT,

CHITRAKARA STREET,

MADURAI.

With the best compliments of:-

MOHAN COFFEE COMPANY,

57, RAMNAD ROAD,

MADURAI.

P B No. 149. Grams : "EVEREST" Phone : 3371.

மதுரையில் முதல்தரமான ஸ்தாபனம்

மீனர்வா ஏஜன்ஸி

57, தெற்கு கிருஷ்ணன் கோயில் தெரு,
விற்பனை அலுவலகம் : மேலக் கோபுரத் தெரு,

ம து ரை — 1.

★

எ வ ரெ ஸ் ட்.

அஸ்பெஸ்ட்டாஸ் சிமண்ட் தகடுகள்,
குழாய்கள், உபகரணங்கள்,

டா ல் மி யா

ஸ்டோன் வேர் பைப்புகள், கிளாசட்டுகள்

ம ற் று ம்

சானிடரி சாமான்கள், ஒழுகரை குழாய்கள், உபகரணங்கள், G. H. வால்வுகள், G. I. நாகபைப்புகள், 4 பிட்டிங்ஸ் பம்புகள், மெஷினரி சாமான்கள், சங்கர் பிராண்ட் சிமண்ட், டன்லப் ஹோஸ் பைப், V. பெல்ட் & T. பெல்ட் மற்றும் சகலவிதமான கட்டடச் சாமான்களுக்கும்

எங்கள் அலுவலகங்களுக்கு விஜயம் செய்யுங்கள்!

சேவையே எங்கள் இலட்சியம்!!

தந்தி:— **நிராளா சோப்** போன் : 3210

சலவைக்கு சிறந்தது

★ நிராளா பார் சோப் ★

உணவு தயாரிக்க:

துஷார் வனஸ்பதி & ரிபைண்ட் ஆயில்.

குறைந்த விலையில் சிறந்த துணிகட்கு விரைந்து வாரீர்!
வாங்குவீர்!! வனப்பு பெறுவீர்!!!

டெரிலின், ரயான், நைலக்ஸ், டெக்ரான் சாரீஸ்

கிடைக்குமிடம்:—

SELVARAJA TEXTILES,
(Prop: R. Thangaiah Nadar & Co.,)
செல்வராஜா டெக்ஸ்டைல்ஸ்,
பட்டு, மில் & சில்க் ஜவுளி வியாபாரம்,
56, கிரேட் காட்டன் ரோடு.
தூத்துக்குடி-1.

Telegrams: ' DIAMOND ' Telephone: 33

V. N. P. R. AIYASAMI NADAR & SONS

TUTICORIN - 1.

DISTRIBUTORS of Imperial Chemical Industries (India) Private Ltd. for well known Gammexane Insecticides, Agricultural Chemicals, Pharmaceuticals, Duco and Dulex Paints, Savlon Antiseptics, Etc.,
MANUFACTURERS of ' DIAMOND ' Brand Fertilizer Mixtures for Paddy, Plantains, Chillies, Coconut and all crops.

Please contact us for your requirements of the above supreme products. Enquiries for appointment of Dealers and Agents solicited.

Greetings to Pope's College:

SRI. VIJAYA LUNCH HOUSE,

215, EAST VELI STREET,

MADURAI.

STUDENT WEAR HOUSE

Great Cotton Road, TUTICORIN-2.

GAGARIN TITO
SHIRTS & BUSH SHIRTS
TEESHIRTS

in so many varieties for Gents & Boys.

போப் கல்லூரிக்கு எம் வாழ்த்துக்கள்!

M. டானியேல்,

பருப்பு வியாபாரம்,

36, மாயாண்டி பிள்ளை சந்து

மதுரை--9.

BEST COMPLIMENTS

FROM

The India Cements Ltd.,

MANUFACTURERS OF

SANKAR BRAND
Portland Cement

Factories:-

SANKARNAGAR & SANKARI

Regd. Office: Dhun Building,

175/1, Mount Road,

MADRAS-2.

LONG LIVE POPE'S COLLEGE!

With the compliments of

Sri. Nataraja Stores

NO. 1, GURUBUX STREET

ALANDUR

MADRAS - 16.

Blessings to Pope's College!

Phone: **112**

Tel: 'FIBRE'

Vettivel & Co., & Pon Subbiah & Co.,

Sole Proprietor: P. PON SUBBIAH B. A.,

Exporters & Commission Merchant

Palmyra Fibre & Stalks

22, U. M. A. Koil Street

TUTICORIN.

Phone: **2186** Tel: 'PAINTCO'

Head Office: VIRUDHUNAGAR

V. A. M. RATHINAM & BROS.,

44, Amman Sannathi Street,

MADURAI - 1.

★

Direct Importers of Iron and Steel, Stockists in Guest, Keen Bolts & Nuts, Indian Nettlefold Screws. Sankar Brand Cement, Tata S & L and Kalinga Galvanised Pipes, Pipe Fittings and London Varnish & Enamel Paint Co., Ltd.,

Props:

V. A. M. Chidambara Nadar & Sons

உங்களுக்குத் தேவையான

எவர்சில்வர் பாத்திரங்கள்

உயர்ந்த ரகத்தில் குறைந்த விலையில் பெறுவதற்கு எப்பொழுதும்
எமது கடைக்கு வாருங்கள்.

மதுரையிலும் வெளியூர்களிலும் பொது மக்களின் நன்மதிப்பை
பெற்றிருக்கின்றோம்.

தங்கள் நல்வரவை அன்புடன் எதிர்பார்க்கும்:—

A. S. குருசாமி நாடார்,

எவர் சில்வர் பாத்திரங்கள்,
75, இராமநாதபுரம் ரோடு,
மதுரை—9.

ஆலவாய் இண்டஸ்ட்ரீஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.

கட்டிடங்களுக்கேற்ற சேம்பர் செங்கல், தட்டோடுக்கல், சித்துக்கல், கள்ளிக்கோட்டை ஓடு, தளப்பதிப்புக்கல் வகையருக்கள் நல்ல முறையில் தயாரித்து விற்பனை செய்கின்றோம்.

நல்ல உறுதியானது ! விலை மலிவானது !!

தங்கள் தேவைக்கு வருக !!!

K. P. S. V. R. G. ராஜரத்னம்,

மானேஜிங் டைரக்டர்,
ஆலவாய் இண்டஸ்ட்ரீஸ் பிரைவேட் லிமிட்டெட்.
129, கீழ மாசி வீதி, **மதுரை**

தொழில் நிலையம் கோழி மேடு விரகனூர், வண்டியூர் Post மதுரை — 2.	PHONE : 4286

ரஞ்சிதம் கொஞ்ச
ரதி எனத் திகழ...
ரெமி
டால்கம் பவுடர்
Remy
RP-114
இந்திராதேவி

OVER FIFTY YEARS OF REPUTATION

R S. PATHY MARUNTHU

FOR USE FOR HEADACHE ETC.

MARYRAM TOOTH POWDER.

KEEPS TEETH WHITE AND CLEAN.

FOR OUR OTHER PREPARATIONS

PLEASE WRITE FOR

FREE CATALOGUE.

R. S. Pathy & Co.

(Estd : 1909.)

Post Box No. 99. 214 & 215 West Masi St.,

MADURAI—1.

SALES DEPOTS

Inside West Tower,
Meenakshi Amman Temple,
MADURAI.

No. 111 Devaraja Mudali St.,
(Lala Market)
MADRAS—3.

OUR SOLE CANVASSING AGENTS

SUKUMARI AGENCIES,

213, West Masi St., Post Bag. No. 172.

MADURAI—1.

கல்லூரி மாணவர்கட் கேற்ற கழக நூல்கள்.

கழகத் தமிழ்க் கையகராதி	2	00
கழக ஆங்கிலத் தமிழ் கையகராதி	3	50
பல் பொருள் ஆங்கில தமிழ் அகரவரிசை	4	50
மனோன்மணியம்.	4	50
திருக்குறள் பரிவுரை (ரெக்சைன்)	8	50
இங்கிலாந்து வரலாறு	7	50
உளவியல் I & II 6—00.	7	00
இந்தியப் பொருளியல்	9	50
சட்டவியல்	6	00
கவிதையனுபவம்	10	00
இலக்கியச் செல்வி	5	00
பண்டைத் தமிழர் இன்பியல் வாழ்க்கை	3	50
பண்டைத் தமிழர் பொருளியல் வாழ்க்கை	3	50
மக்கள் நூற்றுண்டு உயில் வாழ்க்கை I & II 4—00.	6	75
சாகுந்தல நாடகம்	4	25
மனோதத்துவமும் குடும்ப வாழ்க்கையும்	5	00
இலக்கியக் கலை	5	50
அரசியலறிவு சொற்பொழிவுகள்	3	00
தமிழக வரலாறு சொற்பொழிவுகள்	6	00
உலக இலக்கியங்கள்	3	25
Tamil Wisdom	4	50
The Tamil Concept of Love in Ahathinai	8	00
Pattu Pattu (with English Translation)	10	00

விரிவான விலைப்பட்டியலுக்கு எழுதுக.

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிட்டெட்

98 கீழைத் தேர்த் தெரு,
திருநெல்வேலி — 6

1/140, பிராட்வே,
சென்னை — 1.

With best compliments

from

PACHAIKANY NADAR,

Rice Commission Mandy,

Jeelani Sahib Street,

ALANDUR,

MADRAS—16.

With the Compliments of

MADURA MILLS CO., LTD.

Manufacturers of:

YARN • INDUSTRIAL FABRICS • CLOTH

Managing Agents:

A. & F. HARVEY LTD.

HARVEYS OF MADURAI

MM2-1843

For assisting the bold experiment of
a Rural College,

For worthily recognising Dr. G. U. Pope's
services to Tamil,

For developing without delay a College
so well begun,

Contribute liberally to the funds of

POPE'S COLLEGE,

SAWYERPURAM.

(Tirunelveli District.)

ஸ்தாபிதம் : 1909
ரிஜிஸ்டர்டு டிரேட் மார்க்
54 ஆண்டுகளாக மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்ற
SODA WATER
ஸ்ரீ மாப்பிள்ளை விநாயகர்
சோடா · லெமனட் · அமிர்தம்
தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவை,
ஸ்டிமலோ
வைட்டமின் C நிறைந்த சுவைமிகுந்த பானம்
STIMULO
A SPECIAL DRINK FOR HEALTH VIGOUR
Stimulating Tonic
MAPPILLAI VINAYAGAR
மதுரை : போன் : 4003
RAJAN PUBLICITY MDU
தொழிற்சாலைகள் : மதுரை.... திண்டுக்கல்.... மணப்பாறை